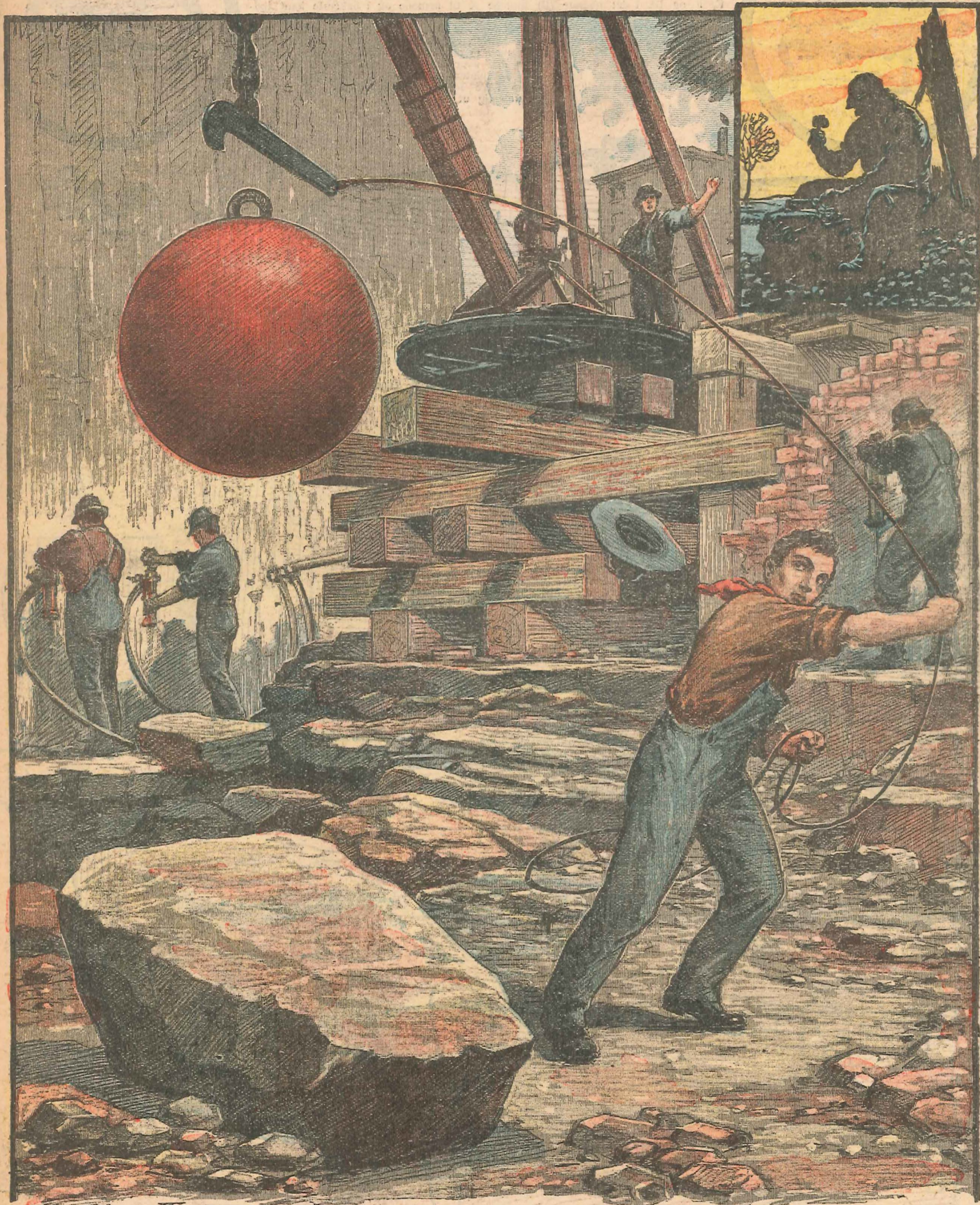

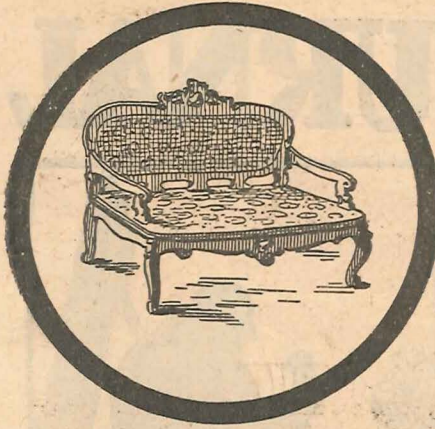
ALLERS FAMILIE-JOURNAL

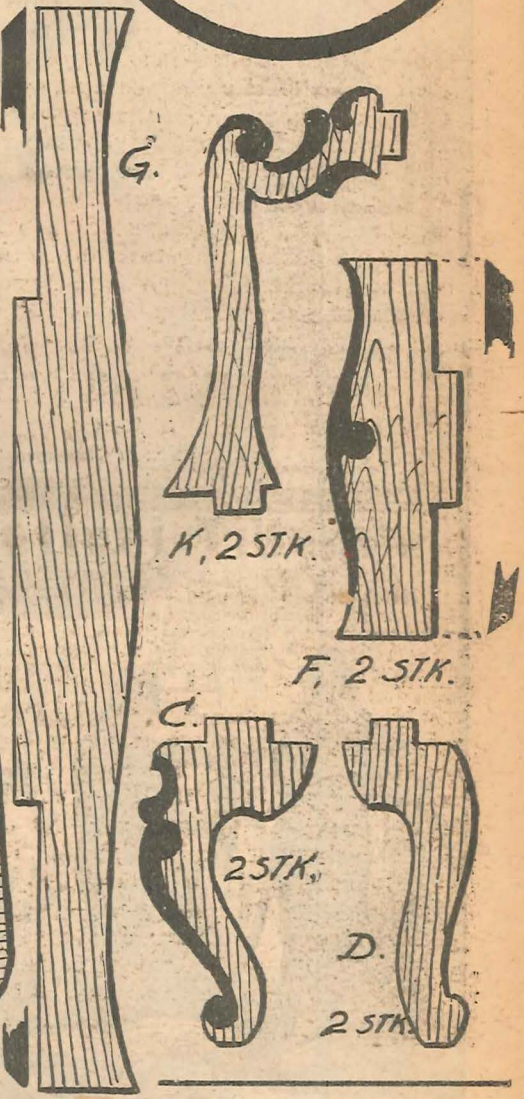
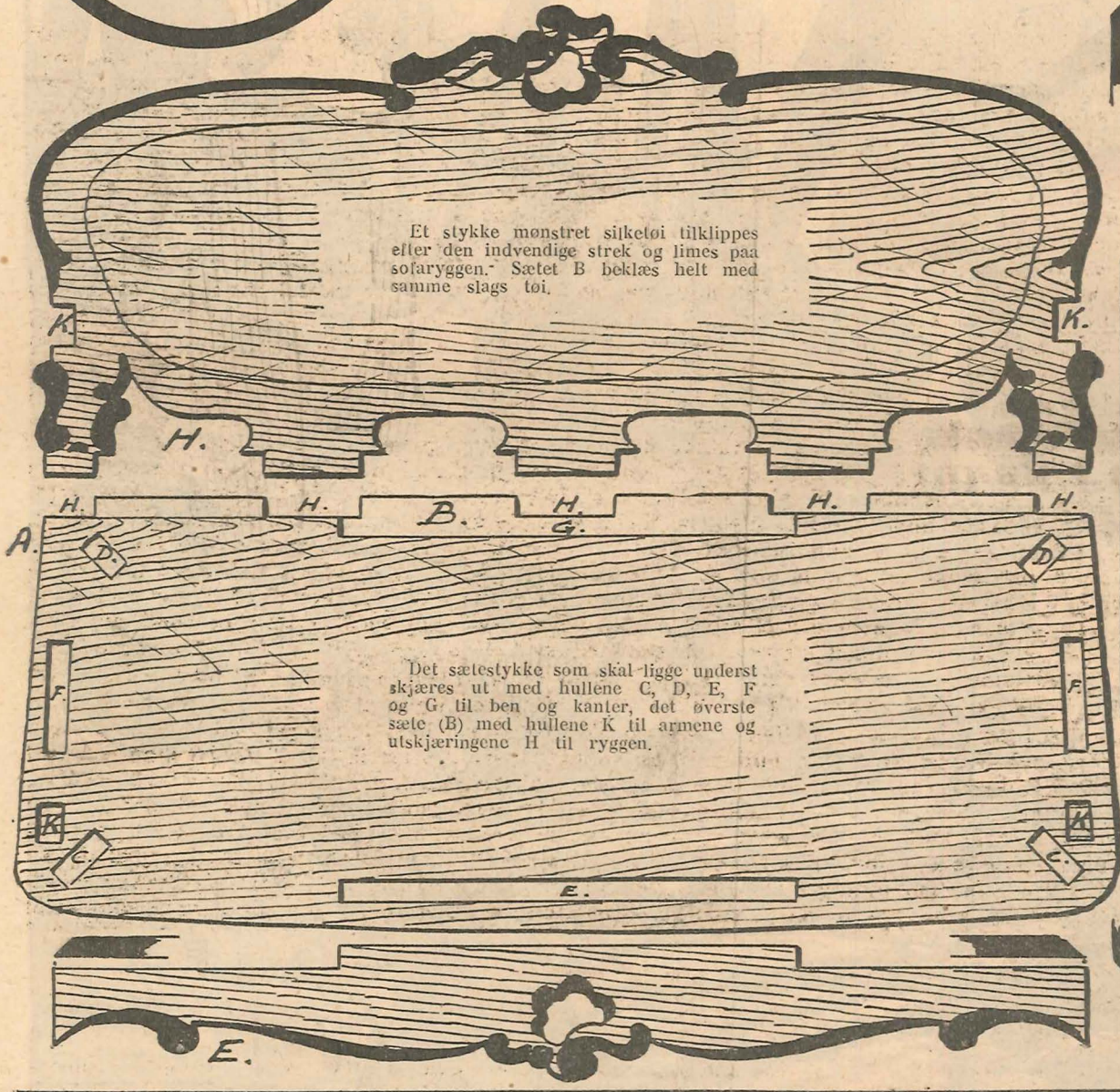
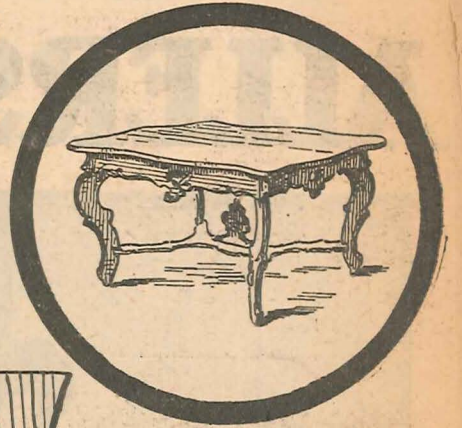
En ny slags stenhammer.

Den faldende kule som hammer. Det er neppe nogen tvil om at et av de første redskaper menneskene opfundt var hammeren. En sten av passende størrelse med et huk i har ikke været vanskelig at faa fat i, og naar vore forfædre saa satte en pinde i hullet i stenen hadde de i virkeligheten en hammer i det væsentlige av samme type som dem vi bruker den dag idag. Man skulde heller ikke tro at der kunde gjøres stort i retning av at forandre hammerens grundtype, og saa kommer de opfindsomme amerikanere og viser at dette meget let kan la sig gjøre ihvertfald naar det er tale om at benytte hammeren til at knuse sten med. Til dette bruk benytter man nemlig nu i Amerika en hammer helt uten skaft, idet hammeren bestaar av en vældig, massiv jernkule, som veier etpar tusen kilogram. Kulen heises op, bringes i stilling nøiagtig over stenen som skal knuses, og ved et ryk i en snor bringes saa kjempekulen til at falde. En hammer av denne moderne konstruktion er vist paa billedet her. I bakgrunden tilvenstre ser man arbeidere ifærd med at bore sprænghuller i klippene med pneumatiske bor. Det er et stort sprang fra den haandhammer som f. eks. en stenspikker paa landeveien bruker, til den moderne amerikanske skaftløse kulehammer, hvilket man bedst ser ved at sammenligne billedet her med det lille bilede oppe i hjørnet tilhøire s

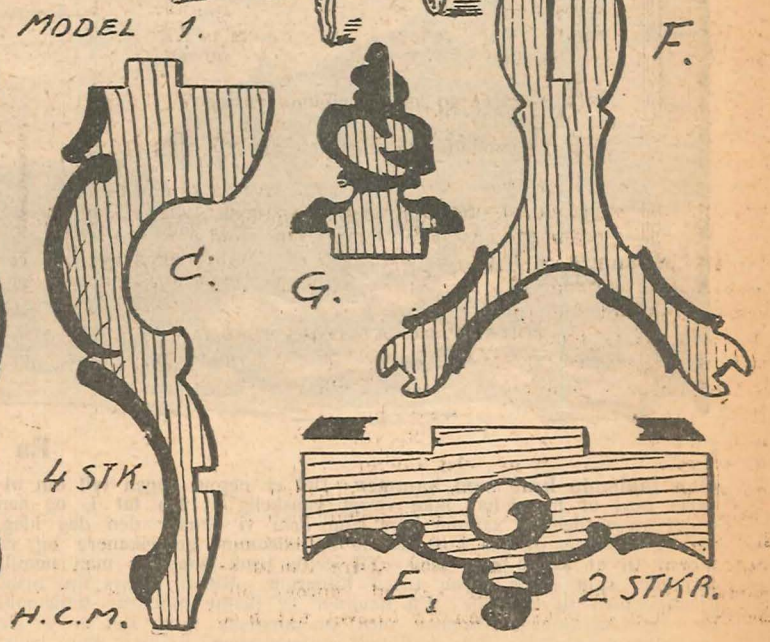
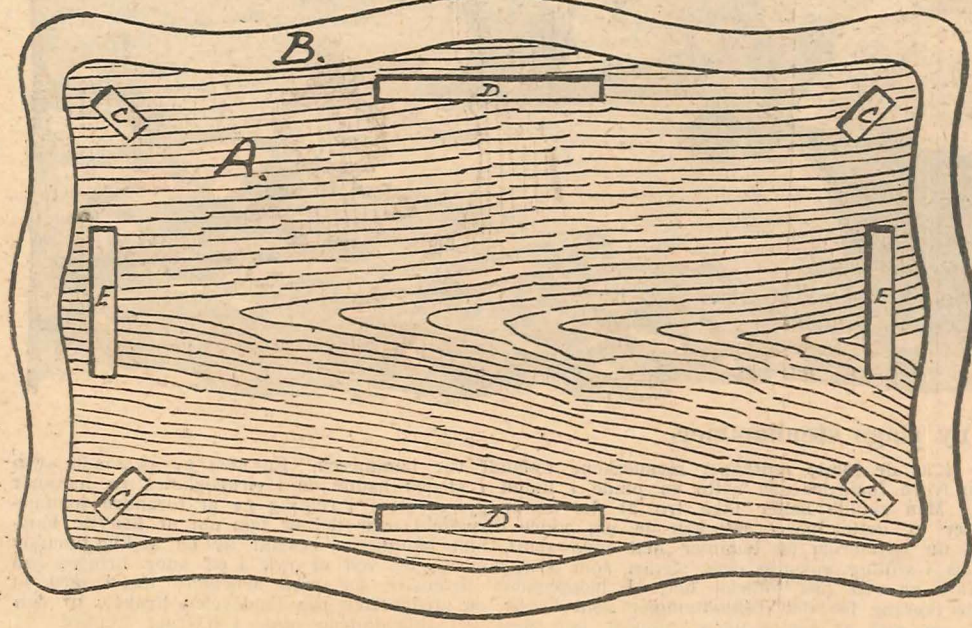
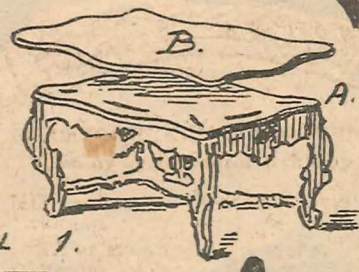
Dukkemøbler i rokokostil som løvsagsarbeide.

At lage dukkemøbler i rokokostil er kanskje litt utenom det almindelige, men den ekstra umake det koster at skjære ut buene og snirklene lønner sig fuldt ut. For noget penere i en dukkestue end disse rokokomøbler kan man ikke tænke sig. Ferniserte eller hvitlakerte, og forgyldte overalt hvor der paa tegningene er sorte kanter, tar de sig udmerket ut. Vi bringer idag tegninger til sofa og bord, og i næste nummer kommer seng og lænestol. Til sofaen skjæres først to omlrent like stykker som skal være sætet. Dette blir altsaa dobbelt og i det underste (A) skjæres huller til ben og kanter (hullene C, D, E, F og G), i det øverste (B) hullene K til armene og i bakerste kant indskjæringene H til ryggen. De to sætestykker fæstes sammen ved hjælp av lim og elpar smaastifter, og det øverste sæte B samt ryggen paa sofaen klæs med silketoi. Saa paasættes ben, kanter, ryg og armer i den orden som bokstavene angir. Bordet lages ogsaa med to plater, den underste (A) med hullene C, D og E til ben og kanter, og den øverste (B) som maa være aldeles flat, limes paa paa samme maate som sofaplaten (se model 1). Yderligere forklaring er ikke nødvendig, naar man bare følger bokstavordenen, og skjærer nøiagtig ut.

Den øverste (rigtige) bordplade limes paa den underste, hvortil ben og kanter er fæstet.

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 11

11. mars 1920.

44 aarg.

Blodhevnens time er slaat.

En albansk hovding overraskes av mænd fra en anden stamme som vil hevne sig paa ham for et mord som en slegtning av ham engang har begaaet. — Efter maleri av Ivanowitz.

Blodhevn

(Se billedet ovenfor.)

Der er steder i Europa og Asien hvor blodhevn nu bare forekommer sporadisk, kanskje med mange aars mellemrum, og der er andre hvor den forekommer næsten hvert aar, hver maaned, og hvor den fremdeles opfattes som en hellig pligt. Overalt hvor den forekommer maa den betraktes som en rest av svundne tiders religiøse og moralske begreper. Naar et menneske blev dræpt av et andet med velberaad hu, var det en hellig pligt for den dræptes nærmeste mandlige slegtninger at hevne drapet. For det første mente man derved at sikre sig trygghet og velfærd i et samfund hvor den offentlige retfærdighet ikke altid var at stole paa, og for det andet var det en tro at den dræpte ikke fik ro i graven før hans død var hevnet. Derfor hadde man ikke bare ret til blodhevn, men man hadde likefrem pligt til at øve den, og den som undlot det blev gjenstand for hele sit samfunds foragt og avsky. I første række tilfaldt retten og pligten til at øve blodhevn den dræptes sønner, dernæst hans brødre, hans far eller fættre. Hvis der ikke var nære slegtninger blev selv de fjerne hentet frem, og hos enkelte folkeslag kunde blodhevn i mangel av slegtninger overtas av mænd av den dræptes stamme. Blodhevn blev først og fremst øvet mot drapsmanden, men hvis han var død eller forsvundet, kunde den utøves mot hans sønner, brødre, far eller andre mandlige slegtninger. Det viktigste var at mordet blev hevnet. Men et slikt hevmord krævet nyt blod,

for nu skulde drapsmandens død hevnes hos den første familie, og slik fortsatte det. Paa denne maate utartet det til rene familiefæider som kunde vare gjennom mange slegtled. Det har hændt at et hevmord blir begaaet baade ti og tyve aar efter det oprindelige mord, og enkelte steder, f. eks. paa Korsika, har det hændt at folk som bare hadde spædbarn har ventet med at øve blodhevn indtil disse var saa store at de kunde bruke vaaben.

Blodhevn finnes fremdeles hos adskillige europæiske folkefærd. Især øves den mellom Balkanstammene og av disse især blandt albanere og serbere, samt paa Korsika, hvor den er berømmet i mange romaner og beretninger. Paa trods av al civilisation florerer den fremdeles paa Napoleons fødeø, hvor den bærer navnet „vendetta”, hvilket er en avledning av det italienske vindicta, som betyr blodhevn. Hvis en mand blir dræpt i slagsmaal, erklærer øieblikkelig den dræptes familie at der skal øves vendetta. Drapsmanden vet hvad han har ivente, og enten maa han væbne sig til tændene for resten av sit liv eller ogsaa maa han flygte ut i de ugjennemtrængelige skoger som findes blandt fjeldene paa Korsika, og gjemme sig der. Her kan han leve baade ti og tyve aar, men den dræptes familie mister ikke taalmodigheten, men venter stadig paa det gunstige øieblik da de kan dræpe ham. Og saa er det igjen hans familie som skal øve vendetta. Saa sent som i 1890 blev der i Dalmatien sluttet en „blodfred” mellom to ansete familier. Paa Korsika findes der den dag idag familier som har ligget i vendetta siden Napoleons tid, og hver familie kan tælle adskillige dødsfald. Officielt skrider naturligvis myndighetene ind mot et slikt hevmord, men det

er aldeles haabløst. Enten flygter morderen ut i skogen, hvor det er umulig at faa fat paa ham, eller ogsaa beskyttes han i den grad av sine venner og slegtninger, at gendarmene aldrig kan overraske ham.

Blodhevn er en rest fra en lovløs og overtroisk tid. Derfor findes den nu udelukkende i avkroker av Europa, hvor retspleien er usikker og opplysningen staar lavt. Først naar kulturen og retsvæsenet paa disse steder kommer paa samme niveau som i det øvrige Europa kan man vente at blodhevn skal forsvinde.

Man kalder det kjærlighet.

Av

H. Courths-Mahler.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

Disse brever — disse ulykkelige brever — dem vilde hun ta med sig og skjule for ham. Han maatte ikke ane at hun hadde læst dem, for da visste han jo hvorfor hun var flygtet for ham — og han vilde skjønne det han aldrig maatte vite — at hun elsket ham saa inderlig.

Der raste en orkan i hendes unge sjæl. Forskrækket og hjelpeløs saa hun sig omkring og tænkte atter og atter: „Hvad skal

jeg gjøre, hvorledes skal jeg undgaa at møte Hans? Hvorledes skal jeg komme uhindret bort? Og hvad skal jeg si til far, naar jeg kommer hjem?"

Stønnende kastet hun sig paa divanen og gjemte ansigtet i putene. Slik laa hun længe ubevægelig, likesom forstenet, et bytte for den dypeste smerte.

En forsiktig banken paa døren vækket hende av hendes sorgelige betragtninger.

„Hvad er det?“ spurte hun aandsfraværende kammerpiken som kom ind.

„Undskyld — jeg var ræd for at komtesen var faldt isøvn under læsningen,“ svarte Marta. Hun hadde længe ventet for-gjæves paa at bli kaldt ind.

Pia sprang op og strøk haaret fra panden. Den gyldenbrune haarfyldte indhyllt hende som en kaape.

„Ja, ja — jeg var virkelig faldt isøvn, — det var godt De kom, Marta,“ stammet hun forvirret. „Flet bare haaret mit i en farl. Det er vel blit sent?“

„Klokken er snart et, komtesse.“

„Aa — da har jeg latt Dem vente længe. De maa være træt.“

Marta børstet omhyggelig den unge frøkens haar.

„Aa, det gjør ikke noget. Det skal komtesen ikke bry sig om.“

Da haaret var ordnet sa Pia i en ganske rolig tone som det lykkedes hende at fremtvinge:

„Se saa, Marta, gaa nu tilsengs og væk mig imorgen klokken syv. Jeg reiser hjem med toget klokken ni.“

Marta blev meget forbauset.

„Allerede imorgen tidlig? Skal jeg ikke pakke, komtesse?“

„Nei — det kan De gjøre imorgen i ro og mak. De skal først følge efter mig iovermorgen — det — har jeg avtalt med grevinden. Jeg hadde først tænkt at reise klokken elleve, men jeg har ombestemt mig og reiser klokken ni. Men grevinden maa ikke paa nogen maate forstyrres i sin morgenro; jeg skal lægge igjen besked til hende.“

Marta undret sig litt. Hun hadde nok hørt at komtesen i disse dager vilde reise hjem til Bøkeholm og at hun skulde følge sin unge herskaps dit. Nu kom det jo saa pludselig; men Marta var fra sine tidligere pladser vant til at de fornemme herskaper ofte overrasket sine underordnede med slike pludselige beslutninger.

Saa var Pia alene igjen.

Frysende og ulykkelig laa hun i sin seng. Sove kunde hun ikke. Hvor let var ikke denne usandhet overfor Marie kommet over hendes læber! Aa — far hadde ret — i den store verden lærte man at lyve!

Hun hadde jo ikke kunnet si sandheten i dette tilfælde. Og saa meget hadde hun lært av livet at hun visste, at i et tilfælde som dette maatte man undgaa al mulig opsig. Tjenerskapet maatte ikke vite at hun vilde flygte uten grevindens vidende. Tante Marie vilde nok senere sørge for at det hele kom til at se saa naturlig ut som mulig. Hun var jo saa klok, saa snil og forstaaende. Aa — til hende hadde hun kunnet si alt det som trykket hende — hvis ikke netop Hans hadde været hendes nevø!

Nu la hun rolig sin flugtplan. Hun hadde penger nok til at komme hjem. Fra stationen vilde hun telegrafere til faren om at sende en vogn efter hende. Hun visste at toget gik klokken ni, og tante Marie stod først op ved den tid. Og da var hun allerede borte.

Hun maatte naturligvis efterlate sig en besked til tante Marie — og til Hans ogsaa. Da maatte hun igjen lyve, fordi hun ikke for nogen pris kunde si sandheten.

Aa — hvor livet var tungt for hende! —

Da den første solstraale tittet ind gjennem gardinene, stod Pia op og tok paa sig en bløt, varm morgenkjole. Det var en japansk silkekimono med stukket silkefor. Sagte gik hun ind i sin dagligstue og satte sig ved skrivebordet.

Med det bleke, trætte, lille ansigt støttet i haanden overveiet hun en stund hvad hun skulde skrive. Saa for pennen hurtig over papiret.

Først skrev hun til tante Marie og saa til Hans. Begge brevene la hun i konvolut og la dem ind i en større konvolut, som hun adresserte til grevinden.

Saa stod hun længe ved vinduet og saa bedrøvet paa det vaaknende liv. Hun følte sig saa ulykkelig at hun ønsket sig død. Skjælvende for hun sammen. Saa banket Marta sagte paa døren og kom ind.

Tilsynelatende rolig lot Marta sig hjelpe med paaklædningen, og da hun var færdig lot hun bringe te og brød, for at det ikke skulde vække opsigt at hun reiste uten frokost.

Saa gav hun tilsynelatende rolig Marta besked med hensyn til garderoben og pakningen. Og da tiden kom, lot hun en vogn hente.

Grevindens soveværelse vendte likesom hendes eget ut til gaarden. Selv om hun tilfældigvis skulde være oppe, vilde hun ikke se vognen.

„De kan følge mig til stationen, Marta. Men gi Rosa dette brevet. Hun skal gi grevinden det saasnt hun er staaet op, for at hun skal faa vite at jeg har tat et tidligere tog.“

Marta gav Rosa brevet uten at fatte mistanke. Saa fulgte hun komtesen til stationen. Pia lot hende besøge telegrammet til faren og lænet sig derpaa blek og utmattet tilbake i putene.

Først nu blev hun grepet av rædsel for at hendes flugt skulde bli opdaget. Sæt at Hans pludselig dukket op foran hende! Da vilde hun sikkert ha skreket høit. Marta saa pludselig ængstelig ind i sin unge frøkens bleke ansigt. Og hun begynte at faa en svak anelse om at det ikke hang rigtig sammen med denne forcerede avreise. Men i det samme satte toget sig i bevegelse og Pia vinket til hende at hun skulde gaa.

Marta saa paa telegrammet hun holdt i haanden. Det lød ganske fornuftig og sandsynlig. Det var ganske sikkert rigtig alt sammen. Og selvom det ikke var det — saa hadde hun bare at holde sig til det hun hadde faat ordre om.

Marta sendte telegrammet og gik saa hjem. Men Pia sat trykket ind i hjørnet i kupeen og pustet ut som om hun hadde undgaaet en stor fare. Hun følte sig sikker i toget som rullet saa fort avsted.

Hun var opfyldt av forvirrede tanker. Det føltes som om hun hadde feber. Hun var nu riglignok fri for angsten for at møte Hans, men nu maatte hun tænke paa faren. Hvad vilde han si til hendes pludselige hjemkomst — og hvad skulde hun si til ham?

Togets regelmæssige bevægelser virket efterhaanden hypnotisk beroligende paa hendes nerver, og trætheten meldte sig. Med lukkede øine lænet hun sig tilbake i putene. —

Foruten hende befandt der sig i kupeen en ældre dame med en halvvoxen datter, en meget livlig, ung pike. Hun snakket og pratet ustanselig med moren som av og til trykket hendes blonde hode mot sit bryst. Pia saa det engang da hun aapnet øinene, og hun følte sig trøstesløs over at ikke hun ogsaa hadde en mor hun kunde betro sig til.

Hendes hode verket. Jo nærmere hun

kom maalet desto mer gruet hun for gjensynet med faren. Sandheten kunde hun ikke si ham. For første gang i sit liv skulde hun lyve for ham. Hun visste hvor høit faren foragtet al usandhet. Men hun kunde ikke gjøre noget for det. Ikke engang til ham kunde hun si hvorfor hun var flygtet og hvorfor hun ikke kunde bli Hans Rifs hustru.

Hun læste endnu engang i al hemmelighet brevene som fru Brinken hadde sendt hende. Saa gjemte hun dem omhyggelig i lommen. Hun vilde aldrig gi dem fra sig.

Endelig kom hun til kjendte steder. Nu susle toget forbi den samme elv hvor hun om sommeren hadde pleid at tumle sig saa glad og fornøiet. Aa, hvor hun syntes disse sorgløse dager laa langt tilbake i tiden! I det fjerne saa hun borggruvene paa Rifsborg. Deroppe hadde hun staaet dengang i sin guttedragt. Hans Rifs hadde latt toppen restaurere. Murverket hadde han latt gjøre istand, og buevinduet hvor hun hadde likt at sitte, hadde han arrangert til et makelig sæte for at hun, som han hadde uttrykt sig, uten risiko kunde sitte paa sin yndlingsplads. Aa, hvor snil han alltid hadde været mot hende — som en rigtig god ven — men ikke noget mer. Mer kunde han ikke gi hende, fordi hans hjerte tilhørte den vakre Liane Brinken.

Hvor det hele var rart og sørgelig! Og for en smertelig følelse kjærligheten var. Men trods alt var der noget hellig, noget vidunderlig ved kjærligheten.

„Englene kalder det himmelsk fryd, djævlene kalder det helvedes pine, menneskene kalder det kjærlighet.“

Det var som om togets regelmæssige støi gjentok disse ord.

„Hans — Hans — hvor jeg elsker dig — hvor jeg elsker dig!“

Slik skrek det i hendes hjerte. Og der steg hete taarer op i hendes øine.

— — —

Grevinde Egberg ringte som vanlig paa sin kammerpike.

Rosa kom ind og overrakte hende Pias brev.

„Den naadige komtesse bad at jeg skulde hilse; hun bestemte sig til at ta nitoget og ber saa meget om undskyldning,“ sa hun.

Grevinden saa forundret paa Rosa.

„Hvem er det De taler om, Rosa?“

„Om komtesse Pia, fru grevinde.“

Grevinde Egberg var vant til at skjule sine følelser overfor sine tjenere. Derfor fattet hun sig straks, skjønt hun forstod at der var hændt noget uforklarlig. Pia reist! Mekanisk strakte hun haanden ut efter brevet uten at røbe sin store uro.

„Vent utenfor til jeg roper paa Dem!“ sa hun rolig.

Da hun var alene aapnet hun konvolutten og tok ut begge brevene. Derpaa rev hun op det som var adressert til hende selv med en uforklarlig uro. Mens hun læste fik hendes ansigt et uttryk av skræk. Brevet lød slik:

„Kjære, kjære tante Marie!

Du maa endelig ikke bli sint paa mig fordi jeg er reist fra dit hus uten at underrette sig om det i forveien. Jeg reiser hjem til far. Hvorfor jeg gjør det — det kan jeg ikke si dig, men det maatte være slik. Hans vil si dig hvorfor. Jeg har skrevet det til ham i vedlagte brev. Vær saa snil at gi ham det.

Saa vil jeg be dig om at sende Marta efter mig med mine saker. Jeg sa til hende at jeg hadde avtalt det med dig, og at jeg egentlig skulde reist med hurtigtoget, men at jeg ombestemt mig og foretrak nitoget. Jeg skammer mig saa over at jeg maatte

Fem smaa kandidater til ærespremien.

Amerikanerne har begyndt at efterligne engelskmaendene i at holde „baby show“, det vil si at der hvert aar avholdes en konkurrence mellem mødre om hvem som kan fremvise de friskeste, vakreste og mest velplejede barn. Her er fem smaa barn paa et slikt „baby show“ i Boston. De er valgt ut blandt flere hundre barn og placert paa første bæk og et av dem skal nu utsees til ærespremien. Hvem av dem vil faa den? Mødrene er naturligvis ikke i tvil om hvem som bør ha præmien og naar præmiedommernetar sin bestemmelse sker det ikke uten at ihvertfald fire mødre er misfornøide med utfaldet og synes at der findes megen urettferdighet og uforstod her i verden. Men man trøster sig allikevel ved bevisstheten om at „baby“ har været paa ærespremiens bæk, og at hvad end sakkynndige præmiedommere sier saa findes der allikevel ikke i hele verden et barn saa vidunderlig som deres eget. — Fot. Underwood.

lyve slik, tante Marie, men det kunde ikke være anderledes — jeg maatte jo ikke væk-ke opsig ved min flugt.

Kjære tante Marie, du maa ikke anse mig for utaknemlig, og du maa ikke være sint paa mig. Du er jo saa klok og snil og vil forstaa. Jeg er saa forfærdelig glad i dig og vilde saa nødig volde dig sorg. Ikke skjænd paa mig — jeg maatte reise. Hvis jeg først hadde sagt det til dig vilde du sikkert ha holdt mig tilbake — og det maatte ikke ske — fordi jeg ikke vilde møte Hans. Tusen tak for al din kjærlighet og godhet. Lev vel, min egen, kjære tante, og vær ikke sint paa

din Pia.“

Da grevinde Egberg hadde læst brevet lot hun det synke ned i fanget.

„Store Gud — for et ubetænksomt barn — men hvad kan være hændt?“ tænkte hun forskrækket. Hun pleide aldrig at tape hodet ved usedvanlige begivenheter. Nu gjaldt det først og fremst at bevare sin ro og undgaa al opsig.

Hun ringte paa Rosa.

„Er Marta her?“ spurte hun.

„Nei, fru grevinde. Marta er ikke kommet tilbake fra stationen endnu. Hun fulgte komtessen.“

„Godt — la Marta straks komme ind til mig naar hun kommer tilbake. Kan De saa hjelpe mig med paaklædningen.“

Rosa gik ut for at si besked og grevinden gjorde toilette likesaa rolig som ellers. Imens kom Marta tilbake og gik ind til grevinden.

„De sørget vel godt for komtessen, Marta?“

„Javist, fru grevinde.“

„Gav komtessen Dem nogen videre besked?“

„Jeg fik bare et telegram at sende til grev Bøkeholm for at der skulde bli sendt vogn til stationen.“

Grevinden pustet lettet ut. Saa helt ubetænksom hadde Pia altsaa ikke handlet.

„Ellers var der ikke noget?“

„Nei, komtessen sa at fru grevinden vilde gi mig nærmere ordrer.“

„Javel. Begynd straks at pakke ind komtessens klær. Meld mig naar De er fær-

dig. Kanske De kan reise allerede iaften — hvis ikke, saa imorgen tidlig.“

„Javel, fru grevinde. Er der ellers noget grevinden ønsker?“

„Nei, De kan gaa, Marta.“

Da grevinden var færdig med sit toilette gav hun Rosa ordre til at telefonere efter en vogn.

Imens indtok grevinden i al hast sin frokost, og da vognen kjørte frem var hun færdig til at kjøre. Hun kjørte til hotellet hvor Hans bodde, og her spurte hun om baron Rif var gaat ut. Hun fik det svar at han endnu var paa sine værelser.

Hun sendte op sit visitkort med den besked at hun straks maatte tale med ham.

Han gav ordre til at vise grevinden ind i sin dagligstue.

Hun tok op med elevatoren, og Hans stod og ventet i døren. Han gik hurtig mot hende.

„Saa tidlig ute, tante Marie? Er der hændt noget ubehagelig?“ spurte han urolig.

Hun svarte først da de var kommet ind i dagligstuen og døren var lukket efter dem.

„Der er hændt noget ubegripelig, Hans. Pia er borte.“

Han for forskrækket sammen.

„Men for Guds skyld, hvad er hændt?“

„Hun er reist hjem til Bøkeholm.“

Han pustet lettet. Han visste ikke selv hvad han i øieblikket hadde været ræd for. Men han var uvilkaarlig kommet til at tænke paa Liane Brinken. Om Pia var reist hjem kunde det vel neppe sættes i forbindelse med Liane.

Grevinden hadde tat frem brevet til Hans.

„Læs dette, Hans. Forhaabentlig vil du der finde forklaringen til hendes flugt. Her er et brev til mig ogsaa, men i det staaer det ikke andet end at hun er reist hjem.“

Hans aapnet hurtig brevet. Han var blek og hans hænder rystet. Han læste:

„Kjære Hans!

Du maa ikke bli forskrækket, naar du hører at jeg er reist hjem til far, og du maa ikke bli sint naar jeg sier at jeg ikke kan gifte mig med dig. Da jeg gav dig mit ja, var jeg bare et uvidende barn og visste ikke hvad jeg gjorde. Jeg kjendte

ikke noget til verden og livet og tænkte ikke over den slags ting. Nu vet jeg at det er anderledes, og nu naar jeg har set dig igjen vet jeg at jeg ikke kan bli din hustru. Jeg tør ikke si dig mundtlig at jeg maa bryte mit ord, og jeg skammer mig saa over at jeg ikke straks visste det ikke kunde gaa. Derfor er jeg flygtet. Det er ikke pent av mig — men jeg kunde ikke andet — jeg kunde ikke se dig igjen. Far maa ikke komme hit, og heldigvis er der jo ingen som vet noget om vor forlovelse. Jeg ber dig saa pent om ikke at være sint, og hvis du kan, saa bevar dit venskap for mig. Jeg vil alltid bevare mit for dig. La ikke far undgælde for det. Jeg kunde ikke andet. Tilgi mig.

Pia.“

Da Hans hadde læst denne rørende skrivelse presset han et øieblik hændene for ansigtet og gik bort til vinduet for at hans tante ikke skulde se uttrykket i hans ansigt. Han følte det som om han hadde mistet noget vakkert og dyrebart.

„Hans, jeg er saa ræd! Kan jeg ikke faa vite hvad Pia skriver?“ spurte grevinden.

Han tvang sig til at være rolig og vendte sig om.

Taus gav han hende brevet.

Da hun hadde læst det, sa han sagte: „Forstaaer du det?“

Hun rystet paa hodet.

„Nei. Læs hendes brev til mig. Det forklarer endda mindre.“

Efterat han hadde læst dette brev sa han:

„Du har vel tat feil da du trodde at Pia elsket mig dypere og inderligere end hun selv visste. Det ser ikke ut til det. Dette er jo en likefrem flugt — for mig. Det er antagelig først nu gaat op for hende hvad det vil si at bli en mands hustru — naar hun ikke elsker ham. Det alene forklarer alt. Kanske er hun blit glad i en anden. Hun har jo truffet sammen med mange unge herrer.“

Grevinden rystet paa hodet.

„Nei, nei, det kan jeg ikke tro. Der har ikke været nogen hun har vist særlig interesse for. Hun var like venlig og utvun-

gen mot alle. Skulde jeg virkelig ha tat feil av hende? Jeg vilde ha sverget paa at hun elsket dig."

Med et bittert smil saa han paa Pias brev:

"Du har aapenbart tat feil," sa han.

De tidde længe, begge hensunket i sine egne tanker.

"Dengang da jeg fridde til hende, vilde jeg ikke ha tat mig saa nær av hendes avslag," tænkte Hans bevæget. "Som et tilidsfuldt barn la hun sin haand i min, og jeg tænkte bare paa at jeg hadde truffet et fornuftig valg. Nu har hendes avslag rammert mig som et haardt slag — for nu vet jeg at jeg elsker hende av hele mit hjerte. Jeg har set barnet vaakne til kvinde, og mit hjerte blev saa varmt og stort. Hvad vilde jeg ikke git for at hendes hjerte var vaaknet for mig? Men nu naar hun har lært sig selv at kjende, følger hun at hendes hjerte ikke tilhører mig, fordi hun vet at en god kvinde ikke kan gifte sig med en mand uten kjærlighet. Jeg har ikke haf held med mig i kjærlighet. Saasnar jeg strækker haanden ut efter lykken, forsvinder den mellem fingrene mine."

Litt efter tok han sig sammen og rettet sig op, som om han vilde ryste noget pinlig av sig.

"Fortæl mig hvorledes det hele er gaat til," sa han og kastet sig ned i en stol.

Grevinden fortalte hvad hun visste.

"Det er kommet saa pludselig paa mig allsammen, Hans. Igaar aftes var Pia glad og fornøiet."

Han rystet paa hodet.

"Nei, paa mig virket hun sky og trykket — jeg kunde merke at hun undgik mig. Men jeg var dum nok til at tro at det var ungpikelig blyghet. Nu vet jeg bedre. Kanske hun merket at der var foregaaet en stor forandring i mine følelser for hende; og kanskje det har forskrækket hende og gjort det klart for hende at hun ikke kunde bli min. Stakkars barn, hvor ræd hun maa ha været! Nu har jeg vel mistet hendes tillid ogsaa, men den maa jeg vinde tilbake — selv om det skal ske paa bekostning av min egen lykke og hjertefred."

Grevinden suklet.

"Aa, hvor det gjør mig ondt! Jeg var saa glad over at dit hjerte hadde vendt sig til Pia og at du var fornøiet med hende. Nu vilde det jo været meget bedre om du hadde fortsatt med at være likegyldig! Hvor kortsynte vi mennesker er! Vi bygger straalende luftkasteller og lægger planer — og saa løper slik en liten pike fra os og ødelægger det hele!"

Hans smilte svakt.

"Det var den gamle, egensindige Pia som rømte. Ikke noget kunde ha holdt hende tilbake."

"Jeg skulde ha lagt mit hode i pant paa at hun elsket dig," sa grevinden eftertænksom.

Hans sprang op og gik frem og tilbake i værelset. En brændende smerte fyltde ham.

Endelig blev han staaende foran sin tante.

"Det nytter ikke at vi bryr vore hjerter, tante Marie. Et er ialfald sikkert — at hun er flyttet fordi hun ikke vilde bli min hustru. Hendes vilje maa jeg respektere; jeg vil selvfølgelig ikke tvinge hende til at holde sit ord — et ord hun gav mig i barnslig uvidenhed. Men jeg vil straks reise tilbake til Rifsborg. Grev Bøkeholm vil sikkert bringe mig nyheter fra Pia og raade mig til hvorledes jeg skal forholde mig. Jeg vil ikke at han eller Pia skal være urolige og ængstelige."

Grevinden reiste sig og la sin haand paa hans arm.

"Dette var en bitter skuffelse for dig, Hans, — men — jeg har endnu ikke opgit haabet om at alt kan bli godt. Hvem vet hvad der kan foregaa i et slikt ungt pikeherte. Jeg tror ikke paa at Pia elsker en anden; hun har behandlet alle unge mænd med den samme venlige likefremhet — jeg vilde ha lagt merke til det hvis hun hadde foretrukket en av dem. Desuten — da var hun ikke reist saa pludselig bort. Nei, jo mer jeg tænker paa det, desto mer uforklarlig blir det for mig. Der maa være haendt noget særlig."

Han bet tændene sammen og sa skarpt.

"Du maa ikke vække falske forhåbninger i mig; det er like godt at resignere med en gang. Men et staar jeg fast ved: jeg vil høre av hendes egen mund at alt er forbi mellem os. Engang maa hun vel forhaabentlig igjen kunne taale synet av mig. Da vil jeg spørre hende om hun har skjænket sit hjerte til en anden. Men la os ikke tale mer om dette. Hvis du vil vente et øieblik skal jeg gjøre mig færdig til at gaa ut og følge dig. Jeg reiser ikke for iallen."

Han gik ind i sideværelset og kom tilbake efter etpar minutter.

De spaserte hjem til grevindens bolig.

Underveis møtte de grevinde Koler. Hun bar sin lille, bortskjæmte, sinte silkepudde paa armen.

Hun gik bort til grevinden og ved synet av Hans Rif overvældet hun ham med en ordstrøm som skulde uttrykke hendes glæde ved at se ham igjen. Saa henvendte hun sig igjen til grevinden.

"Vet De det, kjære grevinde, at den vakre fru Brinken reiste igaar aftes ganske pludselig med sin svoger, skjønt hun hadde lovet at spise middag hos mig imorgen? Og nu hører jeg at fyrst Irkan ogsaa er reist! Men fru Brinken skal være reist til Paris og fyrsten til Rusland til sine godser der. Forstaar De det, kjære grevinde?"

"Nei, fru statsraadinde, det forstaar jeg ikke," svarte grevinden med paatat forbauelse.

Statsraadinden trak veiret dypt.

"Men jeg forstaar det, kjære grevinde! — Fyrst Irkan sendte igaar eftermiddag sin tjener hjem til fru Brinken med et kostbart blomsterarrangement, og klokken fem fandt der en samtale sted mellem dem. Efter den vendte fyrsten synlig ophidsset og nedtrykt tilbake til sine værelser og befalte at alt skulde gjøres istand til hans avreise. Han skal ha lukket sig inde paa sit værelse like til idagmorges. Og han sa ikke farvel til fru Brinken da hun reiste igaar aftes. De kostbare orkideer fyrsten hadde sendt hende gav hun til stuepiken; hun bragte dem i al hemmelighet tilbake til blomsterforretningen og gjorde vist en god forretning med dem. Hvad sier De til det, kjære grevinde?"

Hans Rif og hans tante vekslet et kort, betydningstuldt blik. Der gik en spottende trækning over grevindens mund da hun svarte:

"Jeg sier jeg er meget forbauset — og allermost over at De vet alt dette, fru statsraadinde."

Denne la ikke merke til spotten og løftet triumferende hodet.

"Ja, ikke sandt — det er forbausende? Jo, jeg har mine forbindelser — jeg vet besked om næsten alt mulig som foregaaer i Baden-Baden. Men jeg forstaar mig ærlig talt ikke paa fru Brinken. Man avslaar da ikke uten videre et saa glimrende parti. Skal jeg si Dem hvad jeg tror?"

"Det vilde interessere mig at høre det."

"Jeg tror," fortsatte statsraadinden med

sin trompetstemme, "at hun er forelsket i sin svoger. Jeg har opsnappet etpar øiekast som har git mig noget at lænke paa. Det skulde ikke undre mig om hun blev fru Brinken for anden gang. En kvinde avviser bare et parti som fyrst Irkan naar hun er opover ørene forelsket i en anden. Det er den eneste forklaring."

"Jeg beundrer Deres skarpsyn, fru statsraadinde," sa grevinden med et fint smil. "Men nu skal vi ikke opholde Dem længer."

"Aa, jeg har god tid. Hvor er Deres unge protegé?"

"Mener De komtesse Bøkeholm? Aa, vet De ikke at hun er reist hjem. Hendes far var ikke rigtig frisk og hun var litt ængstelig for ham."

"Ja saa — nei, det visste jeg ikke. Kommer hun tilbake?"

"Ikke foreløbig."

"Naa, det kan De være glad for. Den unge dame voldte Dem vist mange sorger. Hun var skrækkelig næsvis og uopdragen."

Hans for op og skulde til at gi damen et skarpt svar. Men grevinden sendte ham et bedende blik og sa straks farvel til den gamle dame.

"Det er virkelig en meget ubehagelig, gammel dame; jeg har aldrig syntes hun var saa ubehagelig som idag," sa Hans da han gik videre med sin tante.

Hun smilte.

"Du er utaknemlig, Hans. Har hun ikke nelop fortalt dig en mængde nyheter som maatte være interessante for dig?"

"Aa jo, nu vet jeg ialfald at fru Brinken har opfyldt mine belingelser. Men hvorledes kan det falde damen ind at snakke slik om Pia?"

"Ta det med ro — antipatien er gjensidig. Pia kunde ikke utstaa damen, og allerede paa min første mottagelsesaften erklærte hun høit og tydelig at statsraadinden var en avskyelig, gammel dame. Dette har hun faat høre og siden er Pia faldt i unåde hos hende. Men det er den eneste uven Pia har erhvervet sig her."

De lo begge litt over Pias fritalshet.

Da Hans litt efter tok avsked med sin tante — han trængte at være alene — fløi hans tanker straks til Pia mens han gik bortover.

I hvilken forfatning var hun kommet frem efter sin reise? Hvorledes saa det ut i hendes indre — hvorledes følte hun det at komme hjem efter denne første utflugt til den store verden? Var ogsaa hendes unge hjerte blit sonderrevet i kamp og nød? Vilde hun ikke ha været gladere og lykkeligere hvis hun var forblit paa Bøkeholm?

Lille Pia — søte, lille Pia — gid jeg maatte finde dig igjen i al din barnslige troskyldighet og overgivenhet! Gid du igjen vilde komme mig løpende imøte med glade øine og sorgløst sind! Hvor ømt og trofast skulde jeg da ikke beile til din kjærlighet! Er du for alltid tapt for mig?"

Slik tænkte han med dyp sorg.

Saa faldt det ham ind at sende grev Bøkeholm en telegrafisk efterretning og gik ind paa telegrafkontoret.

Grev Bøkeholm hadde faat sin datters telegram og saa forbauset paa det.

"Reiser herfra med nitogget — vær saa snil at sende vogn til stationen. — Pia." "Hvad skulde det bety? Kom Pia alene hjem — saa pludselig? Eller var grevinden eller Hans med hende? Nei, da vilde telegrammet været avfattet paa en anden maate. — Hvad var haendt?"

Han gik urolig frem og tilbake i sit værelse og støttestokken haardt og nervøst

Paa Operapladsen i Paris ved eftermiddagstid.

Midt paa pladsen ligger nedgangen til de underjordiske baner. Under selve pladsen ligger fire stationer under hverandre. Pladsen er et kokende hav av kjoretøier og mennesker. Passagerene til motoromnibussene faar uddelt numre efter tur, for at der kan holdes orden blandt dem. — Originaltegning av Paul Thiriat. Enereproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal“.

mot gulvet. Han hadde ikke hat en rolig time siden han hadde hørt at Pia var i Lianes nærhet. Hans hadde rigtignok telegrafert til ham: „Alt bragt iorden. Vedkommende reiser iaften. Sender utførlig beretning imorgen. Hans.“ Men nu foruroliget Pias telegram ham paany. Der maatte være hændt noget usedvanlig siden Pia reiste hjem saa pludselig uten forutgaaende avtale.

Fuld av utaalmodighet længtet han efter Pias hjemkomst.

Han besluttet sig til selv at kjøre til stationen for at hente hende.

Pia saa ham straks hun kom ut og løp. Først lot han fru Dammer kalde.

„Min datter kommer hjem idag, fru Dammer. De sørger nok for at hendes værelse er iorden,“ sa han tilsynelatende ganske rolig.

Fru Dammers ansigt straalte. Hun spurte ikke om hvorfor komtessen kom saa pludselig hjem. Greven var jo litt rar — han hadde vel ikke villet si noget om det før. Hovedsaken var at komtessen kom hjem. Det var nok til at fylde Bøkeholm med sol igjen. Det hadde været saa stille og trist mens hun hadde været borte.

Fru Dammer gikk straks igang med at ordne alt til den unge komtesse hjemkomst. Huset blev fylt med blomster, og en kake som komtessen likte særlig godt blev bakt.

Tiden faldt ikke saa lang for fru Dammer som for greven.

Endelig kom tiden for at kjøre til stationen. Han valgte en lukket vogn, for han hadde endnu ikke helt overvundet sin skyhet for menneskene. Og det at hans fraskilte hustru var dukket opp i Pias nærhet hadde gjort ham meget nervøs.

Da toget gled ind, stod han paa perronen, støttet til sin stok.

bort til ham. Hendes øine fæstet sig ængstelig ved hans bleke, bevægede ansigt.

„Far, kjære far!“

Der laa en varm bøn i ordene.

Taus drog han hende til sig. Glæden over at ha hende hos sig bragte foreløbig alle andre følelser til taushet. Ogsaa han la straks merke til den store forandring som var foregaaet med Pias utseende. Uvilkaarlig antok han en chevaleresk holdning overfor denne elegante, unge dame. Hun var ikke lenger hans viltre, lille pike, som han aldrig hadde behandlet som dame.

Da han hadde overvundet sin første bevægelse, spurte han sagte:

„Kommer du alene?“

Hun nikket beklemt.

„Ja, far.“

„Og bagagen din?“

„Jeg har ingen — kammerpiken min kommer senere med den.“

Han la hendes arm i sin og førte hende bort til vognen. Først da de sat overfor hverandre spurte han urolig:

„Er der hændt noget særlig, Pia, siden du reiser hjem saa pludselig og alene?“

Hun pustet tungt og knuget hændene mot hverandre. Saa sa hun i den samme tone som den viltre Pia hadde talt i før i tiden:

„Jeg er rømt min vei, far!“

„Hadde du nogen grund til det?“

Hun bekvæmpet tappert sin angst for farens sinne.

„Ja, jeg hadde en grund. Men vent til vi kommer hjem. Jeg kan ikke si dig det her i vognen.“

Han nikket bare. Men saa spurte han igjen:

„Har du efterlatt besked om hvor du er reist hen?“

„Ja, jeg har skrevet til tante Marie og — til Hans ogsaa.“

De tidde stille resten av veien. Pia sat og saa ut av vinduet med hændene foldet i fangel. Bare nu og da kastet hun et sky blik paa sin fars bleke ansigt.

Greven tok ikke sine øine fra Pias ansigt. Det forekom ham at det var blit blekere og magrere.

Det hadde mistet den barnslige runding, og i øinene laa der noget som lignet smerte og sorg. Det var ikke mer det glade, sorgløse barneansigt — de fine træk hadde faat sjæl. Han visste jo endnu ikke at hans datter var kommet hjem med stækkede vinger fra sin første flugt ut i den vide verden.

„Gid jeg ikke hadde latt hende reise, jeg visste jo at ute i verden bor der bare ufred,“ tænkte han.

Ogsaa han maatte forbause sig over at Pia paa saa kort tid hadde utviklet sig til en saa elegant og sikker verdensdame.

„Det er en medfødt gave hos kvindene — en mand vilde brukt aar til en slik forvandling,“ tænkte han.

Endelig naadde de Bøkeholm.

Fru Dammer stod i døren. Hendes øine blev fugtige da hun saa sin lille komtesse igjen som en fuldendt dame. Og hun var lykkelig over at Pia omfavnet hende saa kjærlig og sa med halvkvalt stemme:

„Goddag, kjære Dam — jeg er saa glad over at se Dem igjen.“

Det lød saa hjemlig og hyggelig i fru Dammers ører. Men hun syntes ogsaa at der var en fremmed klang i den unge stemme, og ansigtet var blit litt magrere.

Mens Pia tok tøiet av sig oppe paa sit værelse og vasket sig, blev fru Dammer hos hende for at se sig rigtig møt paa sin kjære komtesse.

Pia pratet tilsynelatende utvungent med hende. Aa ja — hun hadde lært at beherske sig.

Da hun var færdig gik hun ned til sin far. Han ventet paa hende i sit arbejds-værelse.

Da hun traadte ind satte han høflig en stol frem til hende og tok selv plads overfor hende.

„La mig saa faa høre, hvad der er hændt, Pia.“

Hun blev litt blekere og knuget hændene fast sammen. Efter et dybt aandedrag sa hun lappert:

„Far — jeg kan ikke bli Hans Rifs hustru!“

Der gik en trækning over hans ansigt. Ellers var der inlet som robet det indtryk denne korte, fyndige meddelelse hadde gjort paa ham.

„Hvorfor ikke?“ spurte han og betragtet hende forskende.

Hun nølte et øieblik før hun uttalte usandheten — den første usandhet overfor faren.

„Fordi jeg ikke elsker ham som jeg skulde.“ sa hun sagde. „Da jeg samtykket i at gifte mig med ham visste jeg ikke hvad det vilde si at bli en mands hustru. Og nu — nu føler jeg at jeg ikke kan gjøre det.“

Faren strøk sig over øinene. Saa sa han alvorlig:

„Er du blit glad i en anden, Pia?“

Blodet for op i ansigtet paa hende, men øinene saa igjen fast og ærlig ind i farens.

„Nei, far — der er ingen mand jeg holder mer av end ham — og dig. Hans er fremdeles min bedste ven. Jeg — kan bare ikke bli hans hustru.“

(Fortsettes.)

I en verdensbys myre'ue.

(Se billedet paa foregaaende side.)

Det mest trafikerte sted i Europa for tiden er sikkert Operapladsen i Paris. Gatene i London, særlig inde i City omkring banken og børsen, kan gjøre indtryk av at være endnu mere befærde, men det kommer av at gatene her er adskillig smalere end i Paris, og optællinger har bragt paa det rene at stykket av Pariserboulevardene ved Operapladsen har større trafik end nogen anden gate i Europa. Her møtes Italienerboulevarden og Capucinerboulevarden med Opera-avenuen, 4. septemborgaten, Fredensgaten, Auber-gaten og en række andre gater; det er blit et av trafikens store brændpunkter; og den som staar paa operaens trap og ser ut over pladsen, særlig ved 5-tiden om eftermiddagen, ser ut over et hav av automobiler, kjøretøier, sykler og omnibusser, som man skulde synes det næsten maatte være den visse død for en fotgjenger at vove sig ut i.

Det er gaat Paris som London og andre storbyer. Jo flere befordringsmidler man fik, desto større blev trafikken. Man trodde at lette denne betydelig, da man bygget de underjordiske baner, men i virkeligheten blev trafikken oppe paa jorden bestandig større. Heller ikke overgangen fra hester til motordrift formindsket trafikken. Mens der i London er bydeler, hvor dagens rasende færdsel ved 4-tiden pludselig stanser saa fuldstændig at barna kan bruke gatens asfalt som baner for sin løpning paa rulleskøiter, stanser trafikken paa Operapladsen i Paris egentlig først etter midnat, naar alle teatre og kinoer er lukket.

En vanskelighet ved færdselsregulering her er den omstændighet, at selv om pariseren er en fortrinlig kusk og en udmerket chauffør, har han en fuldkommen foragt for alt som heter kjøreregler. Han kan nok tilsynelatende vise respekt for politikonstabelen som staar med en hvil slav i haanden og forsøker at lede vognrækkene, men vender konstabelen sig bort bare et øieblik, bryter kusken i samme nu ut av rækkene og spurter avsted. Naar det allikevel sker saa overraskende faa ulykker, skyldes det dels pariserens fenomenale evne til at sno sig gjennom selv det vildeste virvar, dels pariserhestens særlige egenskaper til at komme frem og klare alle skjær. Det er ofte av en egen sensation for nervene at se en liten konditor-gut med en kurv — hvori et par retter varm mat — paa hodet gaa tvers over Operapladsen saa sikkert, som var det paa et stuegulv. Næsten endnu mer betagende er det dog at se en droshjhest, naar den sætter alle fire hofter fast i brolægningen og stanser med et ryk, eller naar den suser rundt et hjørne som om den løp paa skøiter, mens den bøier hodet tilside for at undgaa berøring med en foran kjørende arbeidsvogn. Naar man ser en kusk sitte paa bukken og strakke til hesten, faar man virkelig indtrykket av at hesten fuldstændig forstaar ham, at de begge er tænkende væsener og at hesten kanskje ikke er den mindst intelligente av de to.

Trafikken i Paris er særlig i de sidste aar blit stærkt forøket da Paris' indbyggerantal er vokset med over 1 million mennesker, væsentlig flytninger fra Nordfrankrike, og fordi saa mange mennesker har faat private automobiler. For at fotgjengere skal kunne krydse gatene er der paa flere steder gravet tunneler fra fortaug til fortaug. Men det har hjulpet litt; stadig maa der spekuleres ut nye trafikforbedringer. Der

fremkommer nok av forslag, men som regel er de ikke mer værd end det som blev fremsat av en parisisk valgkandidat og som gik ut paa at gjøre alle gatene i Paris 10 meter bredere.

Tidlig vaar.

En maaltrost sitter paa husets gavl og synger, mens sol gaar ned; et rødlig streif over markens tavl forkynder at vinteen led.

Mens Solen sanker sit gyldne sløb og synker bak skogenes dis, maaltrosten hæver sit lille neb og synger til lysets pris.

Det skjælver igjennem sangens løp av minder fra somre som svandt; dens toner løsner av trange svøb de livshaab som vinteren bandt.

Der risler igjennem den kolde luft en strøm av sommerens lyst, en drøm om farver og blomsterduft er vaaknet i sangerens bryst.

— Jeg lytter og bliver urolig stemt ved tonenes liflige lek. Mit hjerte har ogsaa en længsel gjemt, som syngende baner sig vei.

Den bærer mig dit over blaaningsrand i sommerens dæmrende gry.

Og sindet er fyldt over al forstand med tak, at det vaaret paany.

A. I. Gejlager.

Moderløs.

Av Frédéric Boutet.

Autorisert oversættelse av Josephine Aarbye.

En gammel dame og en liten pike steg av sporgvognen ved Grenelle-broen og blev staaende paa fortauet for at ta avsked med hverandre.

„Adjø, Louise, adjø, stakkars barnet mit! Jeg følger dig ikke lenger; for jeg vil ikke se det kvindemennesket Desuten maa jeg være hjemme igjen klokken fem. Adjø, barnet mit, og vel møtt paa søndag, hvis det er mulig for dig at kikke bort til mig Du vet at din gamle tante altid vil beskytte dig Aa, Gud, aa, Gud, naar jeg tænker paa det du vil komme til at gjennemgaa!“

„Adjø, tante! Hvis jeg skulde bli altfor ulykkelig, gjør jeg det vi har avtalt Adjø, kjære tante!“

Den gamle dame omfavnet hende atter og atter med sine lange armer og derefter gik piken nedover alleen med vadsækken i haanden. Ved hvert femte skritt vendte hun sig om og vinket til den høie, magre skikkelse, som stod og viftet til hende med et stort, kulørt lommestørklæ.

Da hun hadde tapt tanen avsyne veltet sorgen sig ind paa hende og hun sagnet sin gang.

Hun var endnu ikke femten aar, men rædslen formørket hendes ansigt og bøiet

hendes smale skikkelse i den tynde kaapen forover; saa hun lignet en gammel kone.

Hun var kommet til en kafe som laa paa et hjørne i en rolig gate. Gjennem den store vindusruten kunde man se ind i et menneskelomt lokale. Borte ved døren sat en tjenestepike og gjespet.

Louise kastet et stjaalent blik di'ind, gik saa fort forbi og skraadde over til den andre siden av alleen for at se paa stedet nøiere. Hun nølte litt, gik saa videre og lot sig tilslut falde ned paa en bænk, hvor hun blev sittende aldeles ubevægelig. Hun saa saa forvile og øpgit ut at de mennesker som gik forbi sendte hende medlidende blik.

„Hvorfor sitter du her, lille ven? Er der noget du er bedrovet over?“ spurte pludselig en venlig, deltagende stemme.

Louise saa op. Foran hende stod en ung, blond, rødmusset kvinde, barhodet og tarvelig klædt. Hun bøide sig over hende med et blidt, elskværdig ansigt, som likesom indbød til fortrolighet.

„Jeg er saa ulykkelig,“ svarte Louise med alvorlig stemme.

„Hvad er det som er hændt dig? I din alder rammes man da sjelden av store ulykker.“

„Det kan De nok si —“ Louise betænkte sig litt; men det var hende en viss tilfredsstillelse at tale om sig selv, og det var jo en stor sorg hun bar paa. — „Aa, alle ulykker er dalt ned over mig,“ stammet hun graatende. „For det første døde min mor for tre maaneder siden. Og nu blir jeg saa forførdelig, forførdelig ulykkelig.“

„Hvorfor blir du saa ulykkelig? Fortæl mig det!“ sa kvinden deltagende.

„Ja, jeg kan godt fortælle Dem det, for De ser saa snil ut,“ svarte Louise. „Men ingen kan hjelpe mig. — Min mor blev skilt fra min far for ti—elleve aar siden, fordi de ikke kunde komme ut av det med hverandre, har min mor fortalt mig. Jeg blev hos min mor, som har opdraget mig, og min far saa jeg næsten aldrig. Han reiste som agent i vin. Efterat han giftet sig for fem aar siden og aapnet en kafe her i kvarteret har jeg ikke set ham. Da min mor døde i januar maaned, tok min tante mig til sig og skrev til far at han skulde sende penger saa jeg kunde bli hos hende og fuldende min utdannelse til brodererske. — Men det vilde han ikke. Han har aldrig kunnet fordra min tante, og han vilde at jeg skulde komme og bo hos ham og hans nye kone. Nu skal jeg altsaa dit bort —“

„Og saa?“ spurte kvinden og saa paa piken.

„Og saa?“ ulbrøt piken oprørt. „Synes De ikke det er nok? Vilde De at der skulde være endda mer? Kan De ikke forstaa at jeg kommer til at bli granseløst ulykkelig hos en stedmor som ikke kan fordra mig?“

„Kjender du hende?“

„Nei, jeg har aldrig set hende, men min tante har forklart mig det hele. Hun sa: „Din stedmor vil mishandle dig og sulte dig og overlæsse dig med arbeide. Det er aldeles sikkert; slik gaar det alltid. Forresten er det sørgelig at tænke sig at din far skulde gifte sig med et slikt menneske, naar han kunde faa nok av hæderlige folk til at styre huset for sig!“ — Min tante sa ogsaa at jeg skulde la hende vite det, hvis de mishandlet mig altfor megei, saa skulde hun hjelpe mig til at rømme. Vi har avtalt at hun skal vente paa mig i al hemmelighet ved viadukten søndag. Hun har uttænkt og ordnet det hele. Hun er den eneste paa jorden som er glad i mig!“

„Hvad sitter du der efter, min lille ven? Er der noget, du er bedrøvet over?“

Men er det saa aldeles sikkert at din stedmor vil slaa dig og gjøre livet uutholdelig for dig?“

„Ja, det er aldeles sikkert; min tante har forklart mig altsammen,“ jamret piken. — „Hvad ler De av?“ spurte hun fornærmet over en latter som kvinden ikke længer kunde holde tilbage.

„Jeg ler fordi jeg er i godt humør,“ svarte hun rolig. „Hør her, det er bedre du kommer med mig end at sitte her og surmule. Jeg skal følge dig til din stedmor. — Heier hun ikke fru Cormier? Jeg kjender hende. Kom med mig!“

„Nei, nei, ikke endda!“ jamret piken skjælvende. — „Jeg er saa ræd! — Er hun ikke forfærdelig slem?“

„Kom med mig bort til hende, saa kan du jo selv avgjøre det. — Mig er du da ikke ræd for? Din tante er en gammel tosse,“ tilføide hun, mens hun tok Louise i haanden og drog hende med sig.

Næste søndag eftermiddag gik lille Louise langsomt frem og tilbake ved viadukten, da en lang, mager kvindeskikkelse pludselig dukket frem bak pilarene, kastet sig over hende og overvældet hende med kys.

„Min stakkars Louise, du greide altsaa at slippe væk? — Fortæl mig om hvad du har lidt! — Hvor blek du ser ut! Gid, hvad du maa ha gjennomgaat! Fortæl, fortæl! Har hun slaat dig?“

Med forlegen mine svarte Louise:

„Nei, tante, det har hun ikke.“

„Jo, hun har slaat dig, det er jeg sikker paa. Men hun har forbudt dig at si det. Er du sulten, vennen min? Jeg har tat med haardkokte egg til dig! Jeg er sikker paa at du er sulten.“

„Nei, tante, det er jeg ikke.“

„Vist er du sulten, det vet jeg godt. Hun har forbudt dig at si det, men du er sulten! Se her, spis nu dette egget! — Vil du ikke ha det? Men hvorfor ikke? — Svar da, og fortæl mig hvad hun har latt dig gjennomgaa.“

„Ikke det mindste,“ svarte Louise med bøiet hode.

„Hvad for noget? Ikke det mindste? Hvad forsøker du at indbilde mig?“ ropte tanlen bestyrtet.

„Nei, ikke det mindste. Det var ikke slik som vi trodde,“ forklarte piken, fremdeles forlegen. „Først traf jeg hende uten at jeg visste hvem hun var. Hun fik mig til at fortælle alt om mig selv, og saa tok hun mig med hjem. Og hun er søt og ganske ung, og hun skjæmmer mig aldeles bort. Far er ute paa reise for at selge vin, og saa gaar jeg ut med hende og gjør indkjøp til kaffen. Det er morsomt. Saa viser hun mig

hvorledes man lager mat og hvorledes man skal gi pikene besked. Undertiden er vi ute og spaserer sammen om eftermiddagen — og hun er saa munter og glad. Vi ler og spøker hele tiden. Igaar kjøpte hun tøy til en ny kjole til mig, og den skal vi hjælpes om at sy. Du kan slet ikke tænke dig, hvor søt hun er mot mig, tante, og hvor lykkelig jeg er.“

Men det blik hendes tante sendte Marie fik hende til at stanse i sine lovprisninger, og hun stammet sagte:

„Jeg kan ikke gjøre noget for det.“

Men tanten hørte ikke noget paa denne beskedne undskyldning — hun fnyste:

„Naa, saa du er lykkelig, dit fjols, din hjerteløse jentunge! Men hvis du en dag skulde komme til at trønge mig, saa behøver du ikke at gjøre dig nogen uleilighet med at opsøke mig, for mellom os er alt forbi!“

Og kneisende snudde hun sig og gik.

Ad omveier.

Av

Martha Lichtenberg Madsen.

„Oprigtig talt forstaar jeg ikke et ord av det hele,“ sa den unge mand som stod ved siden av sin elegante automobil og talte med en ung pike, som i løpet av det sidste kvarter ikke hadde gjort andet end at forklare og forsøke at ovebevise ham.

„Forstaar du ikke et ord?“ utbrøt hun oppgit og slog hændene sammen. „Men jeg har jo forklart dig, Bernt, at du bare skal stanse like før du kommer til villaen med det grønne tak derute.“ Hun pekte mot lysningen i skogen. „Saa løsner du en skrue i et hjul eller fingerer litt med mekanismen — det faar du selv klare, for det skjønner ikke jeg mig noget paa — og saa gaar du ind til far —“

„Ja, all det der forstaar jeg nok, Molly!“

— Jeg gaar ind til din far og forklarer ham at jeg er havarert og ikke kan komme videre for det første.“

„Ja, saa forstaar du det jo allikevel, Bernt! Hvad er det da du gjør op-hævelser over?“

„Jeg forstaar idetheletat ikke hvorfor vi skal spille denne komedien, Molly.“

„Men, Herregud, Bernt, det har jeg jo sagt dig: Far er en slik sinnatagg, og han vil aldrig i livet gi sit samlykke til vor forlovelse hvis han pludselig hører at vi to har kjendt hverandre over et aar inde i hovedstaden og at jeg aldrig har nævnt dig i mine brever til ham.“

Den unge mand frystet paa hodet:

„Men hvorfor har du egentlig ikke nævnt mig, Molly?“

„Det skjønner ikke du, Bernt, men vi kvinder er meget klokere end dere, og naar jeg ikke skrev til far at jeg kjendte dig, saa var grunden den at jeg visste han vilde bli rasende og forlangt at jeg øieblikkelig skulde komme hjem igjen. Han vilde imeligvis ha skjældt ut min tante, fordi hun hadde beholdt mig derinde et helt aar, og han vilde ropt op om forlovelsesnykker og at jeg bare var et barn — jeg med mine atten aar. Jeg vilde straks bli beordret hjem, for far er vant til at hele huset lystret hans befalinger. Du har endnu aldrig hørt ham rase oppe paa verandatrappen, saa høns og ænder og alt levende flygter; og saa er det kanskje bare fordi han har forlagt brillene sine, eller morgenavisen ikke er kommet præcis. Nei, stol paa mig, Bernt, det er nok bedst at ordne saken slik som jeg har forklart dig, for far er en sinnatagg — desværre!“

„Ja, ja! Naar du absolut vil ha det slik, Molly! Men det sier jeg dig at jeg liker det ikke.“

„Er du ikke glad i mig da, Bernt?“

Den unge pike saa saa bedrøvet ut at han maatte skynde sig at kysse hende til smilet kom frem igjen.

„Vist er jeg glad i dig, Molly,“ sa han, „men jeg vilde synes det var meget mer tiltalende om jeg kunde gaa til din far og si like ut: „Hr. godseier, jeg elsker Deres datter og — —““

„Bernt,“ utbrøt den unge pike forskrækket, „det maa du aldrig gjøre, lov mig det, aldrig! Far vilde jage os begge paa porten. Han vilde bli rasende!“

„Allright,“ sukket den unge mand, „saa gjør jeg altsaa som du sier, Molly. — Men si mig, du tror altsaa at han straks vil tilby sig at hjelpe mig med at gjøre istand automobilen min — jeg skal sørge for at det ikke lar sig gjøre saa let — og at han saa vil invitere mig til at spise aften med dere. Men si mig saa, du kloke og forutseende Molly: Naar du pludselig kommer ind, kjender vi da hverandre?“

Den unge mand undertrykte behædig et litet smil, men Molly saa forskrækket paa ham og utbrøt:

„Bernt, du er uforbederlig!“ Hun sukket igjen, men fortsatte en stund etter: „Naturligvis kjender vi ikke hverandre! Du bukker formelt og høflig for mig naar far presenterer os, og jeg ser forbauset ut naar jeg opdager at der er kommet en gjest. Men lov mig at du ikke skal ødelægge det hele, Bernt, for hvis far faar den mindste anelse om at vi kjender hverandre fra før, er vi færdige, og vi faar aldrig lov til at se hverandre mer. Kanske han vilde sende mig i kloster i et fremmed land, og det kunde du da ikke orke?“

„Nei,“ sa han og kysset hende igjen.

Men hun skjov ham smilende fra sig og sa hurtig:

„Skynd dig avsted, Bernt, for ellers risikerer du at komme mens far sover mid-

dag, og det vilde være frygtelig hvis du forstyrret ham. Men hvis du kommer like før han lægger sig er han i udmerket humør, for da har han avisen i haanden og skal til at ta sig en lur. Han gir dig straks alt det han har av verktoel til automobilen og en halv time senere kommer han ut paa veien for at se hvorledes det gaar. Efter middagsluren er han ogsaa i godt humør, men var endelig forsigtig i dine uttalelser, for far er frygtelig naar ikke alt gaar efter hans hode. Du kjender ham ikke! Han er en sinnatagg!

Nei, Molly hadde ret, Bernt Brock kjendte ikke sin tilkommende svigerfar, og han hadde hele komediespillet, men hvad gjør ikke en ung mand for at behage sin elskede?

Bernt Brock satte moloren igang, og kort efter stanset han utenfor en vakker, hvit villa med grønt tak. At „pirke“ litt ved mekanismen var et øieblikks sak, og saa gik han langsomt og med bankende hjerte opover den høie trap og ringle paa.

Men, o rædsel! Klokken fortsatte at ringe og holde et øredøvende speklakkel, og det var ikke Bernt Brock mulig at faa knappen ut igjen fra sin fordykning i dørkarmen.

Klokken ringte og kimte, og Bernt Brock stod der og skjældte sig selv ut for sin klodselhet; han rasle indvendig, mens han med neglene forsøkte at faa knappen paa plads igjen. I sin iver blev han rødere og rødere i toppen. Det blev ikke bedre da han hørte hurtige skridt indenfor døren og en grættende stemme som ropte:

„Hvad er der paa færde? Hvad er der paa færde? Brænder huset eller er en straffange rømt? Eller er det en gal mand som vækker mig av min middagslur?“

Saa blev en nøkkel dreiel om i laasen og døren blev aapnet paa vid væg, mens en stemme runget ut i haven:

„Hvad vil De, mand? — Hvad pokker kommer De her for?“

Men før han kunde fortsætte ropte Bernt Brock rasende og irritert mens klokken frendeles kimte:

„Jeg kommer for at fri til Deres datter!“

Et øieblik saa den ældre mand alvorlig paa den unge. Saa brast han i latter og sa rolig:

„Her er en lommekniv — tror De ikke De ved hjælp av den kan skaffe ro i huset. Saa kunde vi efterpaa snakke om det andre.“

Ringningen blev stanset; men allerede før Bernt Brock var buden ind hadde han utbredt sig over sit erend:

„— og i et helt aar har jeg kjendt Molly og været glad i hende, og da hun nylig reiste hjem blev vi enige om — enige om at — at vi vilde — at jeg skulde — at —“

„Nei, tænk,“ sa den gamle herre leende, „blev dere virkelig enige om det! Det var jo meget interessant. Men synes De ikke det var mer passende om De nu kom ind og forklarte Dem nærmere om hvad det er Molly og De er blit enige om.“

Der var et muntert blink i den gamle herres øine og Bernt Brock fik mod til at spørre:

„Men hvis jeg allikevel skal kastes ut, kunde det kanske heller ske herute fra?“

„Kastes ut? Ja, det vil tiden vise. Men jeg er glad over at De ialfald hører til de unge mænd som gaar like paa saken. De er sandelig ikke ræd av Dem. Jeg er saa vant til at kvindfolkene her i huset gaar de utroligste omveier og begynder at snakke om godstog og hurtigtog sammenlignet med den tid da vi kjørte med okser, og saa ender det med at de vil ha sig en hovedstadstur. Men jeg kjender dem, de luri-

faksene, og det er sikkert ikke med Mollys gode vilje at De slik uten videre er buset ut med Deres erind. Værsgod, vi kan jo sitte her paa verandaen — nei, Molly har nok hat andre planer; ut med sproget, unge mand! Hvor sort har hun sværtet mig?“

„Aa —“ Bernt Brock trak litt paa det. „Hun sa bare at vi skulde gaa litt forsigtig tilverks.“

„Nei, sa hun det. Det var jo pent sagt. Men hvorfor, om jeg tør spørre?“

„Jo,“ lo Bernt, „Molly sa at De var slik en sinnatagg!“

„Naa, det var en trøst at hun ikke sa noget værre om mig. Men der ser jeg den uskikkelige jentungen! De kan gaa ind i havestuen et øieblik, unge mand, saa skal jeg ta hende under behandling.“

Et øieblik efter runget det ut av døren: „Molly! Molly! Hvor er du henne? Hvorfor kommer du fra engen og ikke fra landeveien som du pleier?“

Molly stod foran sin far, blek av spænding, men den hun ventet at se, kunde hun ikke opdage.

Faren stod med rynkede bryn, og han fortsatte med barsk røst.

„Her har jeg gaal og ventet paa dig en hel time for at snakke et alvorord med dig og saa løper du ute i skog og mark istedenfor at ta dig til noget fornuftig indenørs. Men hvis du ikke selv forstaar at være litt alvorlig og gjøre nytte for dig i dit hjem, saa er det bra at jeg er her og kan handle for dig. Nu har du været inde i hovedstaden og moret dig længe og vel og efterpaa gaat og drevet dank her i dit eget hjem; men nu skal det være slut: om en maaned reiser du til det franske kloster, eller —“

„Far —!“ Molly var blek og rakte hændene bedende frem.

Men faren tordnet: „Stille!“ saa det gav et ryk av skræk i Molly. „Eller ogsaa gifter du dig! — Jeg har en ældre, fornuftig mand til dig!“

„Aa, far, du mener da ikke at du vil tvinge mig —“

„Jo, selvfølgelig vil jeg tvinge dig; det er det eneste som nytter med ungdommen nutildags! Inde i havestuen sitter han som jeg har bestemt for dig — værsgod! Nu gaar du ind og hilser paa ham!“

„Nei, jeg vil ikke, far! Jeg —“ Molly var begyndt at graate. „Jeg vil ikke — da reiser jeg heller til klostret!“

„Først gaar du ind og hilser paa ham som jeg har valgt!“ Farens stemme var bydende, og Molly turde ikke se op. „Naa, hørte du hvad jeg sa?“

„Men far — der er — en anden — som jeg — er saa forfærdelig glad i —“ stammet Molly hulkende.

„Der er ingen som spør dig! Her er det mig som har magten! — Naa — blir det saa til noget? — Vi kan ikke la ham silte og vente hele dagen.“

Langsomt og graatende gik Molly mot havestuedøren, men i døren vendte hun sig og sa trodsig:

„Jeg gjør det ikke, far! Ikke om du tvinger mig aldrig saa meget! For jeg er glad i Bernt —“

Saa gik hun kneisende gjennom den aapne dør og der blev hun grepet av to sterke armer, saa hun utstøtte et forskrækket, litet skrik.

Men nedover havegangen gik hendes far smaaplystrende og gled sig fornøiet i hændene mens han mumlet:

„At kalde mig sinnatagg! Jeg som aldrig har villet hende andet end godt!“

Da de to unge litt efter kom løpende ned til ham, straalende av lykke, ropte han saa det runget:

„Ja, dere behøver naturligvis ikke at gifte dere med det samme, for jeg kunde da først ha lyst til at lære den fyren at kjende litt nærmere. Men det sier jeg dig, Molly, forsøk dig ikke paa omveier med ham der, for han pleier at styre like paa maalet, og det liker jeg ham for!“

Men Molly slog leende armene om sin fars hals og hvisket ind i øret paa ham:

„Kjære, gamle sinnataggen min!“

Litt hodebrud.

Schakoppgave nr. 1748.
Av Einar Olgenkær, Kjøbenhavn (Original.)
Sort: K, 7 B = 8 br.
Hvit: K, T, S, L, 4 B = 8 br.
Hvit gjør mat i 3 træk.

Schakoppgave nr. 1749.
Av Einar Larsson, Malmö. (Svenska Dagbladet 1919.)
Sort: K, D, 4 T, S, L = 5 br.
Hvit: K, D, T, 2 S, L, 5 B = 11 br.
Hvit gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakoppgave nr. 1745.

1. Tc6 - c1, Kd5 - d4. 2. b4 - b5 ♯.
1. Kd5 × e6. 2. Da4 × e3 ♯.
1. Sa8 - b6. 2. d3 × e4 ♯.
1. La2 - c4. 2. d3 × c4 ♯.
1. La2 - b3 (b1). 2. Da4 × b3 ♯.
1. ellers. 2. Da4 × a2 ♯.

Løsning av schakoppgave nr. 1746.

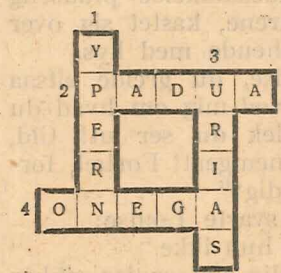
1. Ke6 - f6.

Løsning av gaaden i forr. nr.: Titan - Titania.

Løsning av gaadespørsmålet i forr. nr.:

$$24 \frac{55555}{55555} \text{ øre.}$$

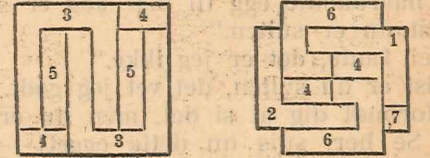
Løsning av vingegaaden i forr. nr.:

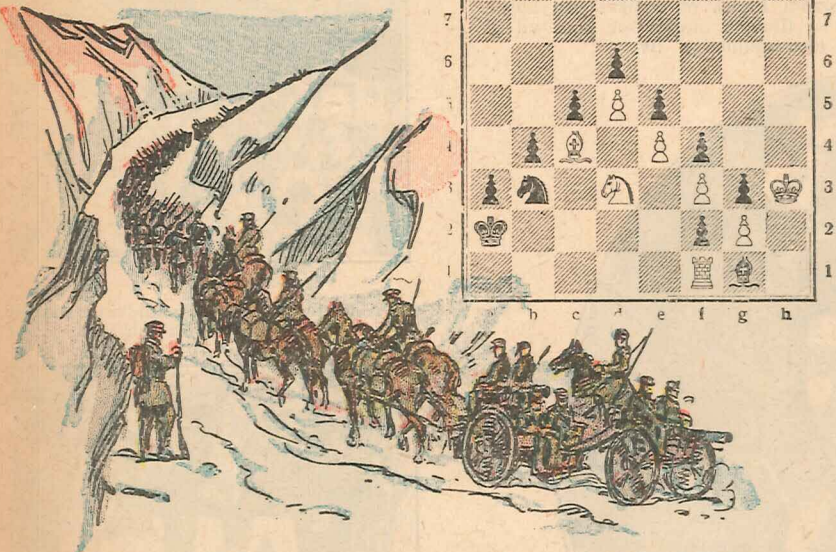
Spøkegaade.

Munter og Trofast løp ind i en skov, gjødde vov-vov. Munter kom ut igjen, Trofast kom ut igjen. Hvad blev derinde? Det maa du finde.

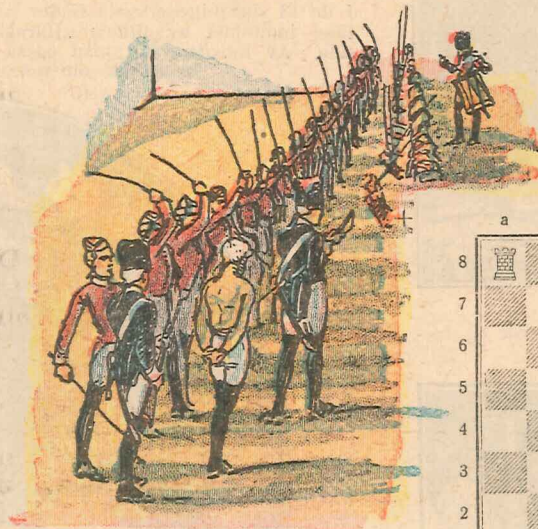
Sammenlægningsoppgave.

Av delene i de to figurer skal dannes navnet paa en ofte omtalt fransk havneby.

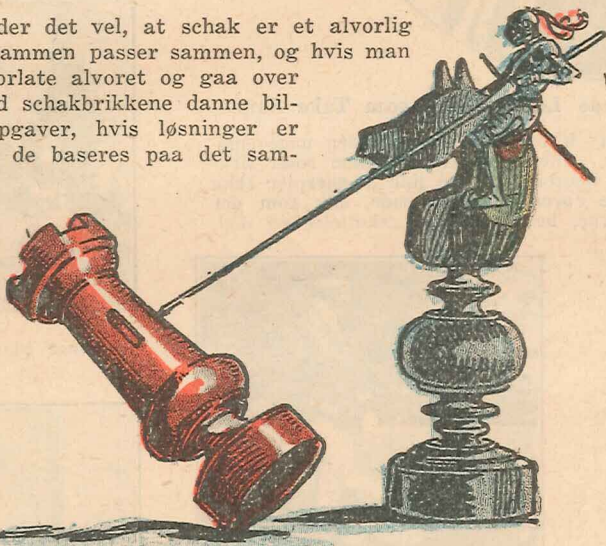
1. „Den russiske hærs overgang over Balkan i 1878“. I denne schakspøkkopgave gjælder det at gjøre mat i 8 træk. Hvit begynder, og hvert av de 8 træk representerer en av de dager, hæren brukte til overgangen. Den sorte bonde d 6 er fjeldtoppen. Da fjeldtoppen ikke lar sig sprænge væk, maa denne bonde ikke slaas.

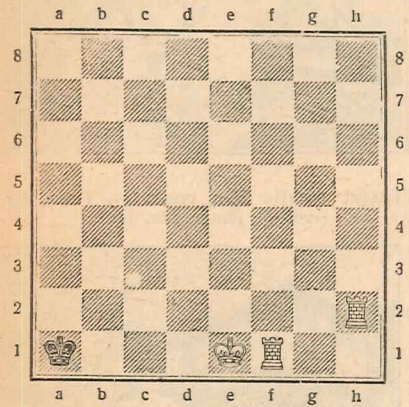
2. „Soldaten som skal løpe spidsrod“. Bonden paa g 2 er en synder som skal løpe „spidsrod“ mellem de sorte bonder, som hvit ikke har lov til at slaas, mens sort har lov til at slaas alt, hvad han kan ramme. Der spørres om, hvor mange træk der behøves, for at g 2 kan gaa raden igjen - nem til g 6, hvor den skal sætte den sorte konge mat.

Schakspøk-opgaver.

I almindelighet gjælder det vel, at schak er et alvorlig spil. Men alvor og gammen passer sammen, og hvis man en gang imellem vil forlate alvorret og gaa over i spøken, kan man med schakbrikkene danne billeder, allegorier og opgaver, hvis løsninger er meget morsomme, idet de baseres paa det samme princip som dømmen hævder i Wes-sels „Smeden og bakeren“, at hvød der ikke er forbudt er tillatt. Denne fortolkningsmaate kan føre til de utroligste resultater. Dette vil fremgaa av de her gjengitte opgaver med tilhørende løs-

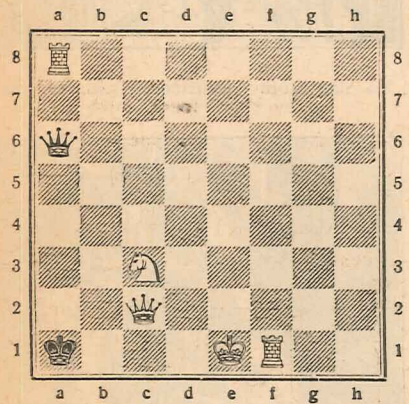
Løsninger.

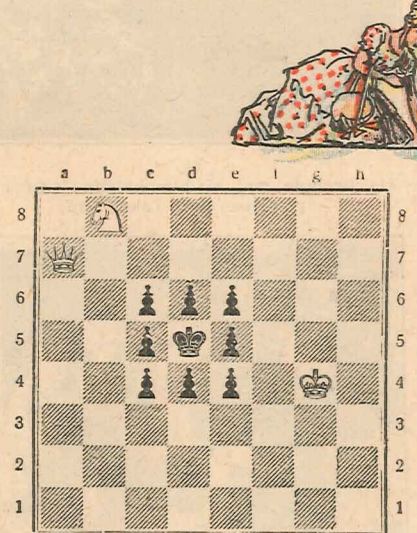
1. „Den russiske hærs overgang over Balkan i 1878“. Hvit konge gaar fra h 3 over a 3, f 5, e 6, d 7, c 5, b 4 til a 3, mens sort bare kan trække sin løper frem og tilbake mellem g 1 og h 2. Naar hvit K, er kommet til a 3, følger 8de træk: L c 4 x S b 3 mat.

2. „Soldaten som skal løpe spidsrod“. 14 træk.
 1. S f 8 - d 7 † K g 8 - g 7
 2. T a 8 - f 8 K g 7 - g 6
 3. S c 7 - e 6 f 7 x S
 4. D e 7 - f 7 † K g 6 - g 5
 5. S d 7 - e 5 f 6 x S
 6. L f 3 - e 4 f 5 x L

3. Hvit begynder og gjør mat i et halvt træk, hvilket ogsaa meget let lar sig utføre naar man tar sin fantasi tilhjælp.

4. Hvit begynder og gjør ogsaa her mat i et halvt træk, og med litt oppfindsomhet som ballast er ogsaa denne opgave let at løse.

5. „Keglespillet“. Her „spilles“ der „kegler“, som man ser. Brikkene er stillet op som „otte om kongen“. Men der er det merkelige ved dette hovedpersonen. Hvit begynder og gjør mat i 4 træk.

7. L c 1 - e 3, f 4 x L
 8. D f 7 - e 7 † K g 5 - g 6
 9. K h 3 - h 2 h 4 - h 3
 10. g 2 - g 3 h 5 - h 4
 11. g 3 - g 4 h 6 - h 5
 12. g 4 - g 5 h 7 - h 6
 13. D e 7 - f 6 † K g 6 - h 7
 14. g 5 - g 6 Mat.

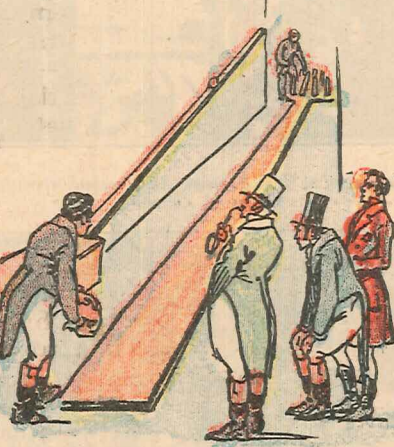
3. (Ukjendt forfatter). Hvit holder paa at rokere og har trukket T. til f 1, hvilket er det halve rokadetræk. Nu gjøres det andet halve træk, kongen sættes paa g 1, og sort er mat.

4. (J. N. Babson.) Løselig set kan det se ut, som om denne opgave har samme løsning som den foregaaende, nemlig 1/2 rokadetræk; men det er forbudt at rokere, naar enten K. er angrepet, hvor den staar, eller det felt, den skal springe over, er behersket av en fiendtlig brikke (her sort D a 6). Opgaven løses saaledes: Et springertræk kan opløses i et skritt som løper og 1 som taarn. S c 3 har her utført løper-skrittet fra d 2 eller d 4 og gjør nu den anden halvdel av sit træk ved at stille sig paa b 3, hvorpaa sort er mat.

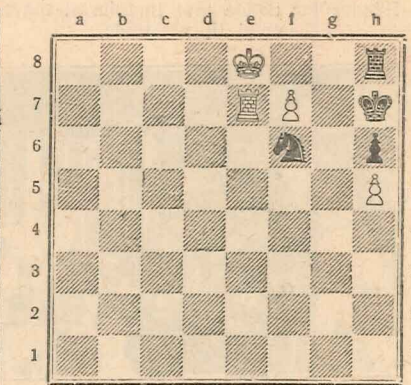
5. „Keglespillet“.
 1. D a 7 - a 1 d 4 - d 3
 2. D a 1 - c 3 e 4 - e 3
 3. S b 8 - d 7 Likeg.
 4. S d 7 - f g Mat.
 1. c 4 - c 3
 2. D a 1 - a 2 † c 5 - 4
 3. D a 2 - a 5 † c 6 - c 5
 4. D a 5 - a 8 Mat
 1. e 4 - e 3
 2. D h 1 †
 3. D h 5 †
 4. D f 7 Mat.

6. Hvit trækker B f 7 til f 8 og forvandler den hvite konge. Saa har han to. Sort kan slaas den ene, mens den anden blir tilbake, og sort blir selv mat.

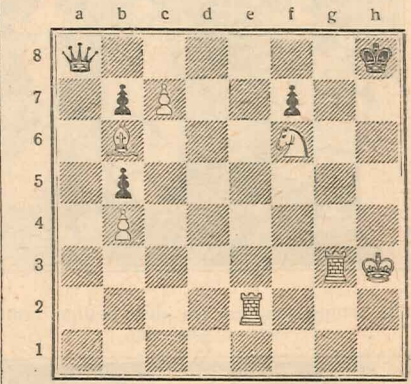
7. (O. Blathy). Bonde c 7 trekkes til c 8 og forvandles til sort kongen! Naar hvit i næste træk flytter sit taarn til c 8, er begge de sorte konger mat.

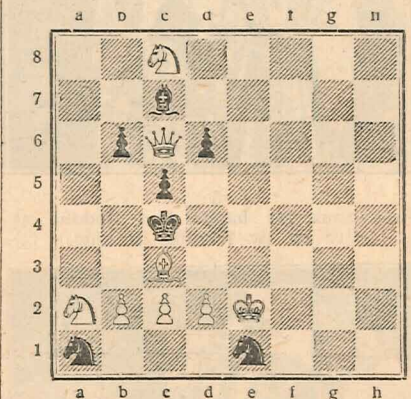
8. „Lysstaken“. I denne opgave, hvor opstillingen minder om en lysstake med et litet lys i, begynder hvit og skal gjøre mat i 2 træk.

6. I denne opgave spørres: Er hvit virkelig mat? Det er hvits tur til at trække, - kan han ikke gjøre et træk som redder ham ut av den vanskelige situation?

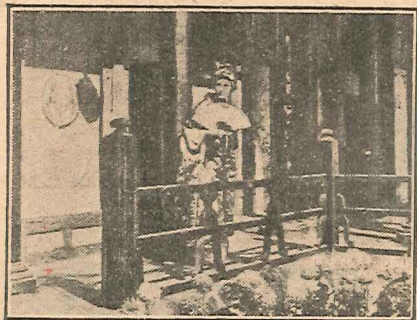
7. I denne opgave, hvor hvit begynder og skal gjøre mat i to træk, skal man gjøre bruk av et litet „forvandlingsfil“. Men hvilket?

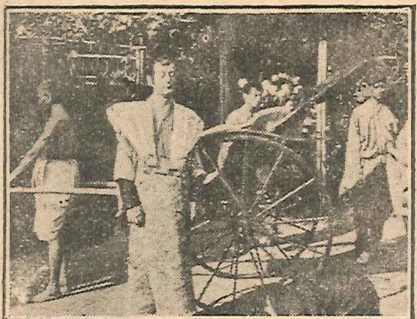
8. Denne opgave løses uten mindste lovtrækkeri med som første træk at flytte Spr. a 2 til e 1. Efter sort's forskjellige mottræk følger 8 forskjellige mattræk av hvit, som alle er meget lette at se.

En film om det fjerne Østen.

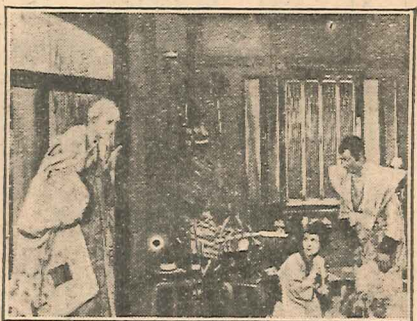
I de 18 smabilleder som findes rundt om det større vil man i korte træk læse indholdet af filmen „Harakiri“, hvormed findes en artikel paa næste side. Av billedene vil man ogsaa se filmens omgivelser som vil gi os en idé om østens folks eendommelige liv.

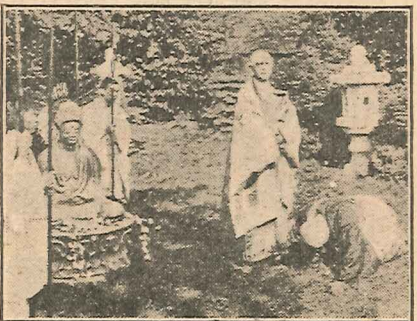
1. Take San var datter av en rik og fornem japaner.

2. Hendes far hadde lovt Buddha at indvie hende til prestinde.

3. Hendes onkel som var en hellig tempeltjener, mindet dem paa løftet.

4. Og tempeltjeneren fra den hellige lund var ubønhørlig.

5. Take Sans far hadde lovt Buddha at ofre sit liv frivillig til ham.

6. Buddhas prester bragte ham ogsaa sverdet til at dræpe sig med.

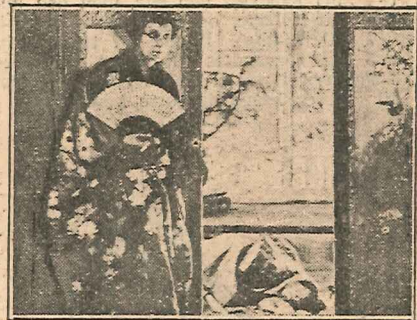

Den amerikanske skuespillerinde Lil Dagover som Take San.

Til at spille hovedrollen i „Harakiri“ hadde man engageret den unge amerikanske skuespillerinde Lil Dagover. Alle som har set hende roser hendes evne til at skape virkelig liv i figuren. Av den lille japanerpike Take San gav hun et billede som var baade rørende og gripende, slik som det fortalte om hendes kjærlighet og lykke, hendes længsel, skuffelse og død.

7. I templet i lunden hersket tempeltjeneren med vindskrænket mægt.

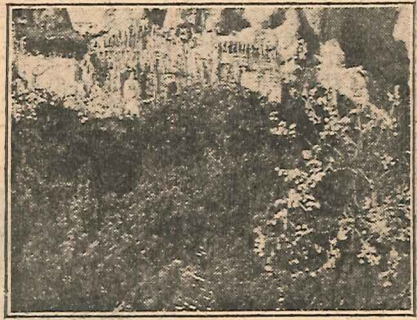
8. Og efterat Take Sans far hadde dræpt sig med sverdet.

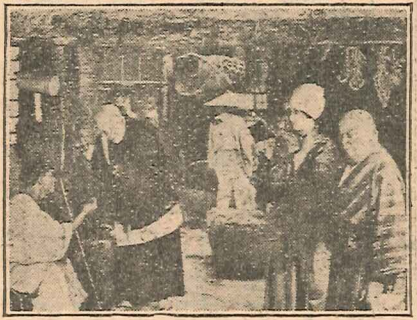
9. blev Take San prestinde i den hellige lund.

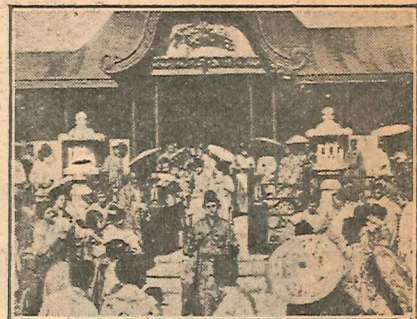
10. En nat hoppet nogen europæiske søofficerer over lundens mur.

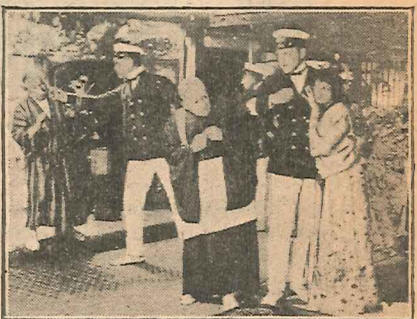
11. Og herinde ved et blomsterhus traf en av officerene Take San.

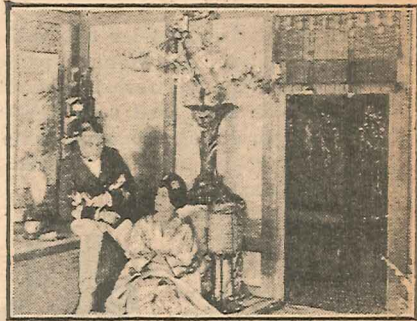
12. Etpar nætter senere blev Take San bortført til et tchus.

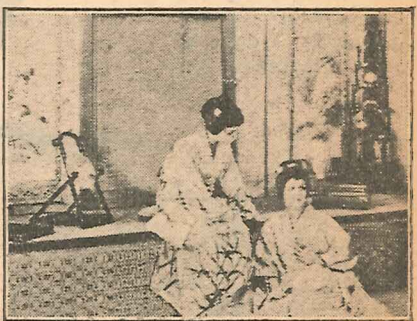
13. Her vakte hun alles beundring ved sin blidhet og skjønhet.

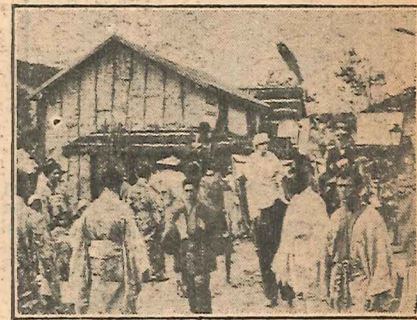
14. Men søofficeren og hans venner befrikkede hende herfra.

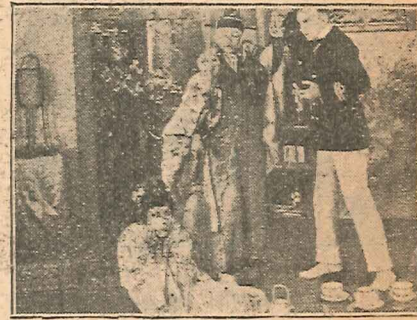
15. De unge blev forelsket i hverandre og møttes ofte.

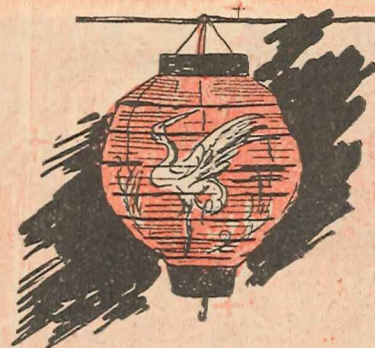
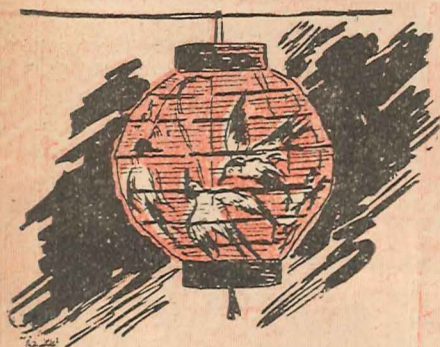
16. Tilslut maatte han reise, og Take San ventet længe paa ham.

17. En dag kom søofficeren tilbake, men hadde sin hustru med sig.

18. Ogsaa Take San saa at han hadde glemt hende, dræpte hun sig med sin fars sverd.

Hamburg findes et etnografisk museum med store samlinger av vaaben, dragter, kunst, inventar og hele indredede huser fra Japan. Altsammen blev utlaant til optagelsen av denne film. Det sverd som Take Sans far faar overrakt til at begaa „harakiri“, d. v. s. til at dræpe sig selv med, er et virkelig japansk sverd som krigerkasten daimurerne bærer, og naar Take San blir baaret av

i Take Sans blomsterhave. Ved en blanding av egte og kunstige chrysantemer og ved vel beregnede belysningseffekter har man her frembragt et billede av en japansk have som den ligger i solskinet i al sin straalende pragt.

„Harakiri“.

En fotorama-film fra Japan.

Japan har i de sidste decennier øvet stor tiltrækning paa Europas kunstnere og digtere. Landets merkelige historie, dets ældgamle kultur med dets mysterier som synes ugjennemtrængelige for en europæisk aand, dets naturskønhed av blomstrende træer med sneklædte vulkaner omkring og endelig folkets eiendommelige livsanskuelser og moral, — alt har bidraget til at mange kunde ønske at trænge tilbunds i det aandelige liv hos dette folk. Og da Japan ved begivenhetenes gang pludselig rykket Europa ind paa livet, og den gule kultur stillet sig ved siden av den hvite og forlangte ligestillethed, blev interessen for „Den opgaaende sols land“ saa stor at man med begjærlighed læste og saa alt det som blev skrevet eller malt fra denne for os nye verden.

I tillæg til romandigtningen, operaer, operetter og videnskabelige verker om Japan kommer nu ogsaa filmen med sine billeder derfra. Der hvor det gjælder at gi virkelig illuderende billeder fra et saa fjernt land og samfund har filmen mange betingelser fremfor de øvrige kunstarter. Dette vil fremgaa av følgende: Da filmen „Harakiri“ som vi her bringer billeder fra, skulde optas, lot man sig ikke nøie med at la den spille ind blandt kulisser fra en teatermalers verksted. Man bygget en hel japansk by rundt en liten kunstig indsjø, og bygninger, haver, templer, altere og stueinteriører blev opsat efter anvisninger fra folk som selv har bodd i Japan, og efter billeder i illustrerte japanske verker. Og ikke nok med det. I

tjenerne til den hellige lund, hvor hun skal være prestinde i Buddhas tempel, er bærebøren fra Nagasaki, og kappene og hattene av risstraa som kuliene er klædt i, blev i sin tid spundet og flettet av japanske hænder. Dette er en ganske ny anvendelse av museumsgjenstander, og det er kanske ikke den daarligste. Det som før bare nogen faa hundre mennesker kunde se paa i museums-salen, det stilles nu tilskue for alle de tusener som besøker kinematografteatrene. De døde museumsgjenstande blir pludselig levende i filmens lys paa det hvite lerret og i de begivenheter hvori de blir sat ind. Daimurerne kjemper med sverd og antikke rustninger og lover Buddha sit liv hvis de seirer; den mægtige daimurhøvding vier sin datter til gudene. Bonzer og hellige tempeltjenere forretter offergudstjeneste i den hellige lund; livet myldrer paa Nagasakis maleriske gater; lampene tændes i tehusene; over indsjøen med de blomstrende lotuser ror gjestene til fest paa slottet; Take San spaserer med sine veninder i sin blomsterhave, — billede paa billede rulles op, og ind blandt natursceneriene er der flettet en liten kjærlighetshistorie mellem japanerinden Take San og en europæisk sjøofficer.

Europa har faat mange skildringer fra øriket derborte i øst og dets folk. Det er skildringer som strækker sig fra Pierre Lotis romaner og Puccinis operaer til verker om religion, politik og malerkunst i Japan, men disse skildringer naar jo bare ut til en meget begrænset del av menneskene i Europa. I en film som „Harakiri“ faar man paa en aften et udmerket billede av hele nutidens Japan — et billede som millioner kan nyde godt av.

Vertical Japanese text on the left side of the photograph.

Vertical Japanese text on the right side of the photograph.

Foran tehuset i Nagasaki. Her er Take San blit geisha og her er det at sjøofficeren og hans kammerater finder hende igjen. Instruktøren har her været overraskende heldig med at faa frem brytningen mellem lyset fra en blek aftenhimmel og skjæret fra de kulørte papirløgter. Trærnes silhouetter fremtræder saa klart og tydelig som paa et av de gamle japanske kakemonobilleder.

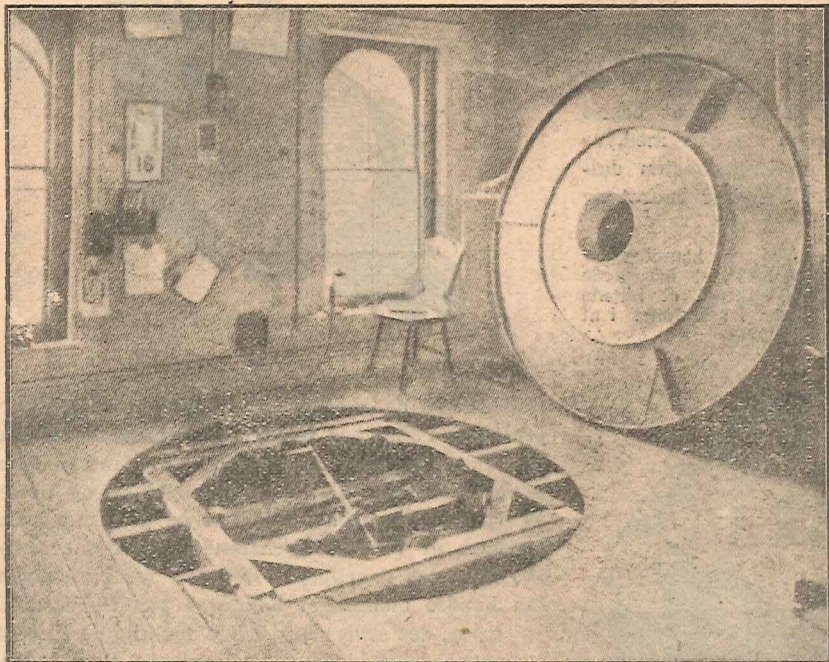

Fig. 1. Dreiemekanismen i det nye revolver-system for 1-værelses leiligheters omdannelse til 4-værelses leiligheter.

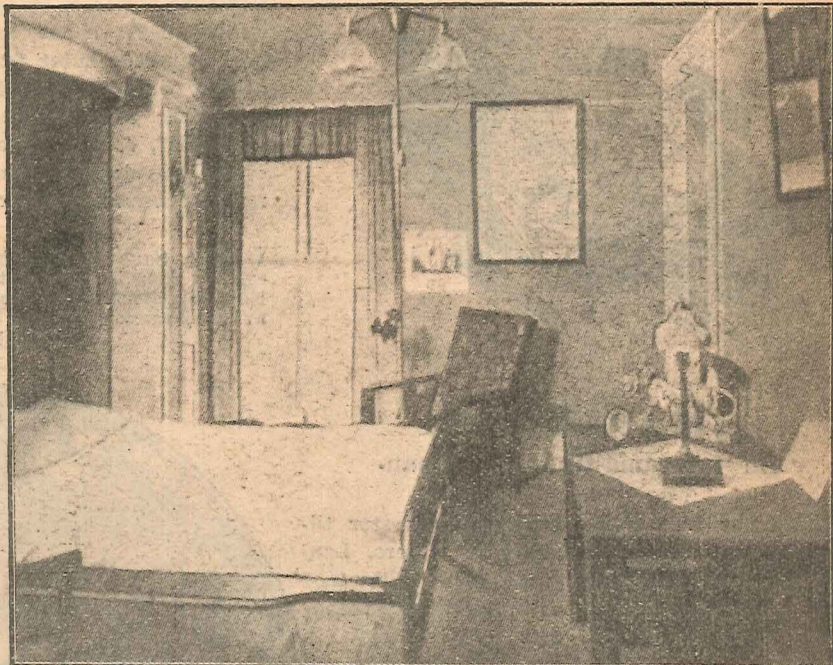

Fig. 2. Saaledes ser leiligheten ut, arrangert som soveværelse. Sengen kan foldes sammen og forsvinde i „revolver-kabinettet“.

En leilighet efter revolver-systemet.

Hvorledes man kan faa fire værelser ut av et.

Det er ikke bare Europa som sukker under boligødens aak. Ogsaa i Amerika og særlig i de store byer klager folk over, at de ikke kan faa leiligheter, eller i hvert fald over at de ikke kan faa saa stor og god leilighet som de gjerne vilde ha.

Her i Europa er man saa vant til at betrakte Amerika som eventyrets vidunderland i teknisk henseende, at man slet ikke vilde undre sig, hvis man en dag hørte, at de derover hadde fundet et tryllemiddel, som med ét slag bortskaffet al boligø av verden.

Endnu er der dog ikke fra landet hiasides Atlanterhavet kommet etterretning om, at et saadant tryllemiddel er fundet. Medmindre — ja, memindre den mand skulde ha løst problemet, hvis originale paafund vedfødte billeder, der hitrører fra „Scientific American“, samt nedenstaaende tekst gir nærmere oplysning om.

Ideen til sit paafund har manden øiensynlig faat ved en nærmere betragtning av revolver-omdreiningssystemet. Det er nemlig det som her er bragt i anvendelse, og forsaavidt er hans opfindelse bare en videreførelse av systemet i teatrenes moderne dreiescener.

Som det ses av fig. 1 lages der, naar man vil benytte revolver-systemet i sin leilighet, et hul i gulvet i det ene værelse som man har til dis-

position. I hullet indsættes en træramme, hvorpaa der er anbragt trinser med aapninger i. Og i disse aapninger kan en ophøjet kant i bunden av den runde træplate, der paa fig. 1 ses staaende op til væggen, netop passe ned, hvorved trinsene kan tjene som hjul for den omdreieende bevægelse, hvori den runde træplate skal kunne sættes.

Den nævnte runde træplate er hele indretningsens viktigste led, for det er den der som gulv bærer de fire smaa værelser — eller for at tale korrektere: værelse-deler — som ved skiftevis at komme frem og forsvinde helt forandrer grundværelsets karakter, saa at det i det ene øieblik kan optræ som soveværelse, i næste øieblik være paaklædningsværelse, saa kombinert spisestue og kjøkken og tilsidst en hyggelig dagligstue eller et studerværelse med skrivebord, bokreol osv., eller hvad man ellers kan ønske at ha til raadighet. Changementet sker i løpet av et øieblik, bare ved at man med haanden dreier mekanismen frem til den ønskede avdeling.

Det oprindelige værelse deles ved en skillevæg i to deler: en større del, som stadig brukes og altsaa utgjør et fast og blivende parti av de skiftende, forskjellige arrangementer, samt en mindre del, i hvilken „dreiescenen“ er indstallert. I skilleveggen er der en døraapning, og i denne døraapning er det at de fire forskjellige arrangementer kommer tilsyne. Tilvenstre for døraapningen er der utgang fra værelset, tilhøire indgang til et fast badeværelse, som altsaa likesaa litet som taket, trappegangen eller husets øvrige partier deltar i sceneforandringene.

Om morgenen, naar den lykkelige indehaver av

en saadan moderne dreieleilighet staaer op, folder han sin seng sammen op til væggen, dreier paa „revolver-kabinettet“, hvorefter sengen forsvinder, og isteden kommer næste avdeling med toiletmøbel, klæsskap og lignende frem (fig. 3). Naar manden har klædt paa sig og gjort fuldt toilette, faar revolver-kabinettet en ny dreining, og nu er det kjøkkenets tur til at vise sig (fig. 4). Det indeholder kjøkkenskaper med skuffer i mængde til redskaper og varer og er forsynt med en fiks, liten elektrisk komfur, og er kort sagt saa pyntelig og net et litet dukkekjøkken som noget husmorherte kan begjære.

Naar morgenmaaltidet er indtat i den hyggelige spisestue, som er i forbindelse med kjøkkenet og som bare i virkeligheten er den faste del av værelset, der stadig gaar igjen under alle omskiftingene, dreies der igjen paa mekanismen, og nu fremtrylles i døraapningen det yndigste lille chatol med bokreol oventil, skrivebord i midten og talrige skuffer ved sidene, og manden kan ta fat paa sit arbeide.

Det her skisserte nye leilighetssystem har bl. a. den fordel, at mens man ellers gjerne pleier at maatte gaa paa sine ben for at komme fra værelse til værelse, kan man ved det nye system rolig bli paa stedet, — det er „værelsene“ som kommer spaserende til en, — en moderne og ganske morsom variation av det gamle tema om Muhamed og bjerget, bare at her er det paa en maate virkelig „bjerget“ som kommer til Muhamed.

s

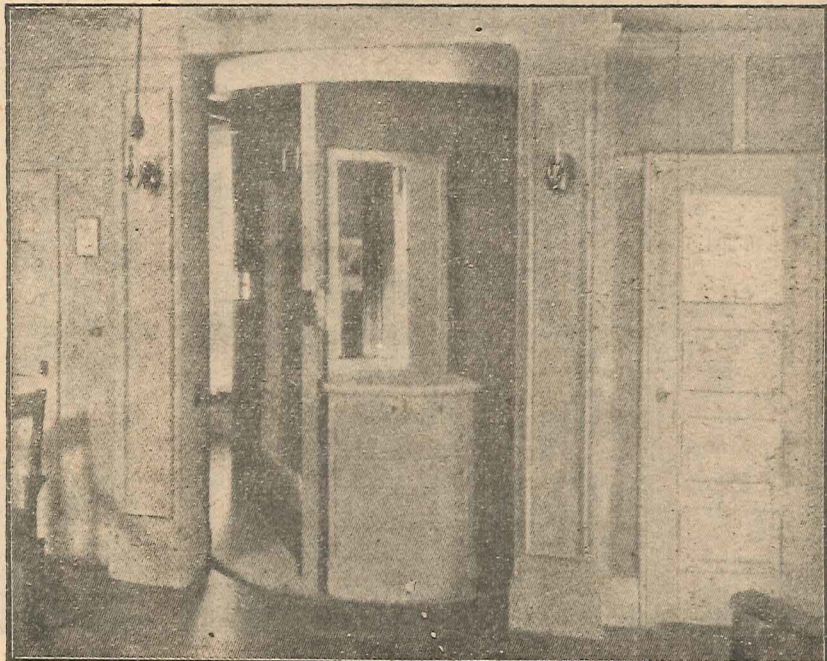

Fig. 3. Værelset er paa vei til at forvandles til paaklædningsrum. Paa „dreiescenen“ holder toiletmøbel paa at komme tilsyne.

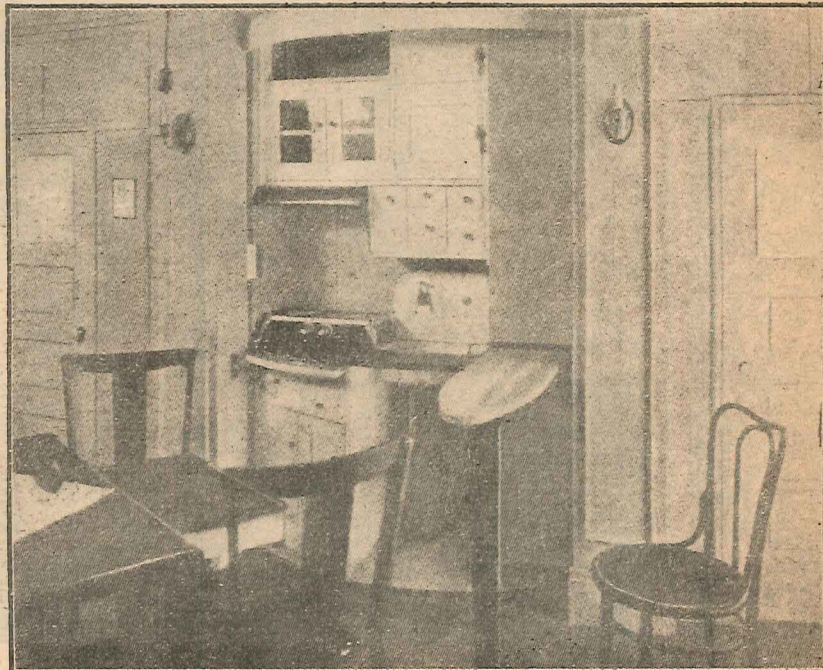
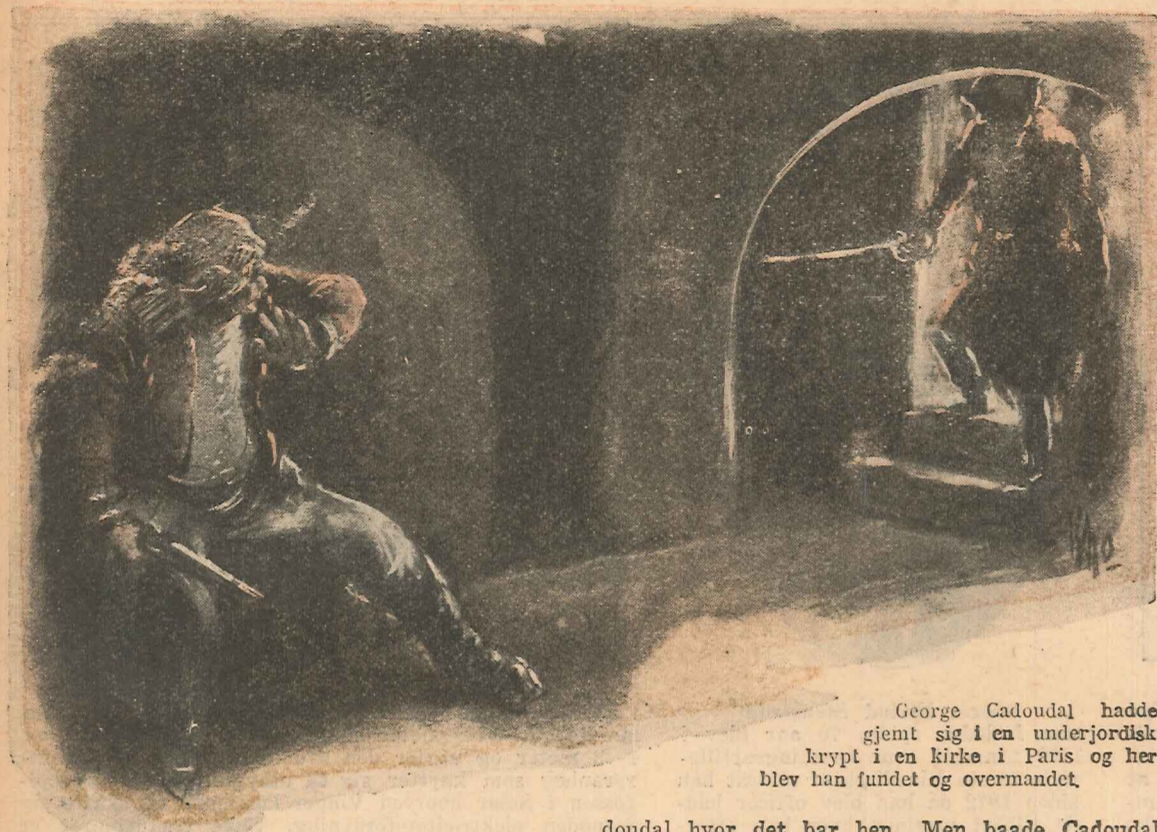

Fig. 4. Vil man ha kombinert spisestue og kjøkken, dreier man bare, til den praktiske indretning med elektrisk komfur osv., kommer frem.

George Cadoudal hadde gjemt sig i en underjordisk krypt i en kirke i Paris og her blev han fundet og overmandet.

Cadoudals oprør.

Den 21. januar 1793 hændte der i Paris en begivenhed som fyldte verden udenfor Frankrike med rædsel og gru. Man havde henrettet kong Ludvig XVI.

Dette førte ikke alene til at den første store koalition mot Frankrike dannedes av en række stater i Europa, det bevirket ogsaa at det store Chouan-oprør, som allerede var begyndt aaret før i de franske provinser Bretagne og Vendée, nu blusset op med ny kraft.

Den som først grep efter oprørsfanen var en viss Jean Cotterau som almindelig gik under navnet „Chouanen“, det vil si „Den tutende ugle“, og den flok han samlet om sig var mest vedhuggere, fiskere, smuglere og folk som hadde git sig av med ulovlig brændevinsbrænderi og saltfabrikation. De fik hemmelig og kraftig understøttelse av hele landsdelens bønder som var strengt katolske og kongetro, og for hvem alt hvad der foregik inde i det revolutionære Paris derfor var en vederstyggelighet. Republikkens hærer under general Hoche fik dog bugt med oprøret, og efterat Jean Chouan var faldt i kampen ved Laval og hovedføreren general de la Charette var blit fanget og skutt i Nantes, blev der av chouanerne bare nogen spredte bander tilbake, som førte en kummerlig tilværelse omkring i de store skoger ved Loireelven. En av disse bander lededes av Georges Cadoudal, ogsaa kaldet „Den tykke Georges“.

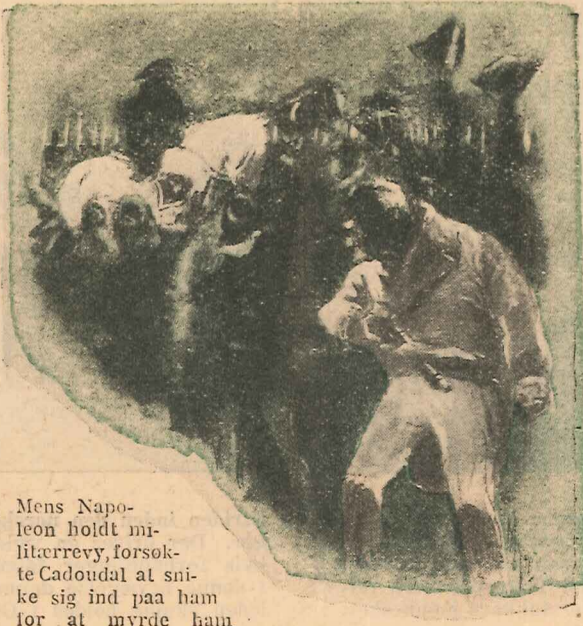
Cadoudal skildres som en kjempestor mand med umaadelig kraft, i besiddelse av et ubetvingelig mod og av en lurhet der altid lot ham komme ut av enhver klemme. Utallige ganger holdt han og hans fæller paa at bli omringet, men de slap bestandig ut, saa de kunde fortsætte krigen. I 1793 var han bare 22 aar gammel, men alle lystret ham. Han var velstaaende og av en helbred som trodset alle anstrengelser. Da Hoche hadde slaat chouanenes oprør ned i det væsentlige, tilbød man Cadoudal benaadning og at han kunde faa alt sit konfiskerte gods igjen. Han avsløgte det. I 1795 ledet han sammen med nogen fra England kommende franske flygtninger et landgangsforøk i Quimper i Bretagne, men skjønt det slog fullstændig feil, fortsatte han allikevel kampene like til høsten 1796, da han maatte opløse sin lille flok og selv flygtet til England.

Nu gik det Cadoudal som saa mange andre franske adelsmænd paa den tid. I general Bonaparte hadde han set den mand som skulde føre Frankrike ut av revolutionens tummel og halve anarki, og han ventet at Bonaparte atter skulde indføre kongedømmet. Det første hændte, men paa en gjenindsættelse paa tronen av den bourbonske kongeslegt tænkte Bonaparte slet ikke. Han hadde andre planer da han lot sig vælge til konsul, og da hans magt steg bestandig ante Ca-

doudal hvor det bar hen. Men baade Cadoudal og Charette hadde allerede i 1795 latt den henrettede Ludvig XVI.s bror utrope til konge under navnet Ludvig XVII, og Cadoudal besluttet nu at føre den samme krig mot Bonaparte som han hadde ført mot republikkens første ledere.

I 1799 ser man da George Cadoudal paany lande i Bretagne, samle en hær og bekrige Bonaparte. Med nogen faa haandfuld folk lyktes det ham virkelig i hele tre aar at holde liv i den gamle Chouanbevegelse, og først da han vovet et stort slag ved Grandchamps gik det daarlig for ham. Hans hær blev splittet og han selv maatte flygte til England. Men endda var Bonaparte ræd for ham og i al hemmelighet forsøkte han at vinde ham for sin sak. Cadoudal nølte ikke et øieblik med svaret. Han erklærte, at hvor han møtte Bonaparte vilde han dræpe ham. Saa blev Cadoudal erklært for fredløs, og Bonaparte utsatte en belønning av 100,000 francs paa hans hode. Men paa samme tid utnævnte greven av Artois, som senere skulde bli fransk konge under navnet Karl X, ham til generallojtnant og gav ham fuldmagt til at gjøre alt hvad han fandt formaalstjenlig.

Cadoudal fandt det først og fremst formaalstjenlig at dræpe Bonaparte. Han indsaat det umulige i at ødelægge hans magt, men hvis det lyktes ham at dræpe førstekonsulen selv, trodde han at hele det av denne kunstig oppbyggede nye regimenter vilde styrte sammen. Ræsonnementet var rigtig nok. Bonaparte visste god besked om den fare der truet ham fra de gamle monarkisters side. Han hadde en hærskare av spioner om sig, kommandert av den berømte — nogen sa: berygtede — politimester Fouché, men de kunde ikke hindre at der blev begaatt attentater mot hans liv. Og da han kjendte Cadoudals utholdenhet, sluhet og

Mens Napoleon holdt militærrevy, forsøkte Cadoudal at snike sig ind paa ham for at myrde ham.

mod, var der mange nætter hvor førstekonsulen skalv for sit liv. Han hadde med en merkelig forutseenhet forstaat at Cadoudal ikke vilde vente med at dræpe ham, til han tilfeldig kom paa skudvidde, men at han likefrem vilde opsøke ham i Paris og ta hans liv. Han tok ikke feil i sin antagelse. Det var netop Cadoudals plan.

I England hadde Cadoudal truffet sammen med Charles Pichegru, revolutionens seierrike general, Belgiens og Hollands erobrere som hadde forlatt den republikanske sak og hemmelig var blit Bourbonnernes agent. Da hans forræderi blev opdaget, blev han dømt til forvisning i Cayenne i Sydamerika, men han flygtet herfra og kom efter utallige eventyr til England. Han og Cadoudal blev nu enige om at myrde førstekonsulen, og det lyktes dem at komme iland i Bretagne. Skjønt Fouchés spioner hurtig fik vite at de to mænd var kommet til Frankrike, kunde de ikke fange dem, og Cadoudal og Pichegru vandret forklædt mot Paris. De optraadte hele tiden snart som kjørende handelsmænd som kjøpte op kaninskind, snart som tandtrækkere eller kraftkunstnere paa markedene, og det lyktes dem, trods al Fouchésaarvaakenhet at komme ind gjennom de parisiske byporter. Her var de foreløbig nogenlunde i sikkerhet.

Alle parisere visste at der stod en bestandig kamp mellem Fouchés spioner og de monarkiske konspiratorer, og som de fødte frondører de er og altid har været, tok de hyppig parti for konspiratorerne. Disse fandt, naar de blev forfulgt, alltid skjul i et eller andet hus, og da de gamle pariserhuser var bygget med mange kvister, lønganger, hemmelige rum og dobbelte vægger, kunde det ofte saa at si være umulig for politiets sporhunder at finde en mand, hvis venner skjulte ham. Denne kamp mellem jægerne og vildtet kaldte man „Le jeu de la cachette“, „At leke gjemsel“, og det var en moderne fornøielse at kopiere den som selskapslek. De to konspiratorer, som hurtig fandt sine hjælpere i Paris, hadde isinde forklædt som bønder at overfalde Bonaparte, naar han holdt militærrevu paa Karrusselpladsen, men de merket snart at Fouchés spioner var i deres spor, og for at avvente bedre tider, til førstekonsulen ikke lenger viste sin tidligere store forsigtighet, holdt de sig skjult, Cadoudal i en krypt i en kirke, Pichegru hos en epleselgerske ved hallene. Hvorledes Pichegrus gjemmested blev opdaget er aldrig blit konstatert. Sandsynligvis har en kvinde angit ham. Men han blev fundet i sin „Cachette“ og indesparret i „Temple“-fængslet. Det var den 28. februar 1804. Før hans proces kunde komme for retten, fandt man ham liggende kvalt i sin celle. Nogen paastaar at han selv tok sit liv, andre hævder at han blev dræpt paa Bonapartes befaling. Faa dager efter, den 9. mars, blev ogsaa George Cadoudal fundet av Fouchés spioner og hans proces begyndte kort efter. Da den store, sterke, vakre mand stod for tribunalet, „stolt og vakker som en statue“, gik der næsten et gisp av beundring gjennom tilskuerne. Det var altsaa den mand for hvem førstekonsulen skalv. Hans proces blev ikke lang. „Hvad jeg vilde?“ sa han. „Jeg vilde myrde den mand som har vovet at aspirere til Ludvig XVII.s trone. Jeg vilde myrde Bonaparte.“ Han hadde neppe uttalt Bonapartes navn, før han med en grimace anmodet om en slurk vin til at skylle sin mund ren med efterat ha nævnt det forhadte navn. Endnu natten før hans henrettelse fik han hemmelig bud fra førstekonsulen, som tilbød ham benaadning og belønning, hvis han vilde bli hans mand. Han avsløgte det stolt og gik næste dag, den 25. juni 1804, med rolige skridt op paa skafottet.

En mangel.

En skeptiker la ut for en prest om, hvor mangelfuldt skaperens verk var.

„Har De ikke selv lagt merke til det og tænkt, at det kunde trænge til at forbedres?“ spurte han.

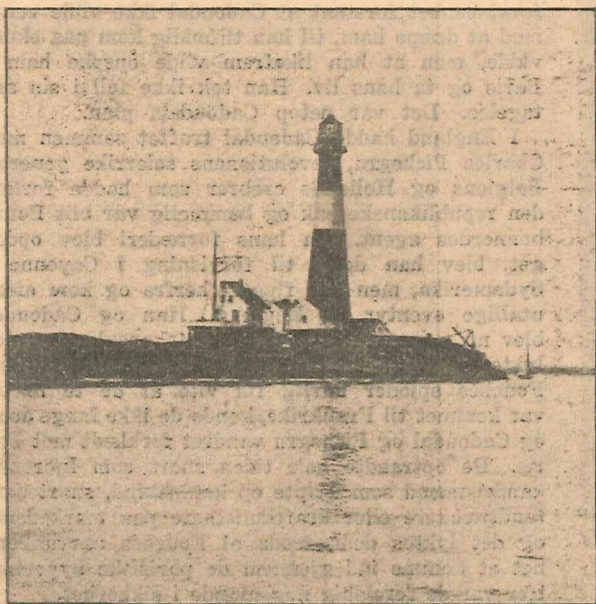
Til hans overraskelse fik han et meget liketil svar:

„Jo, selvfølgelig har jeg det.“

„Hvorledes det?“

„Jo,“ sa presten langsomt, „naar jeg ønsker at la være at se noget ubehagelig, kan jeg bare lukke mine øienlok, men desværre har jeg ingen ørelapper.“

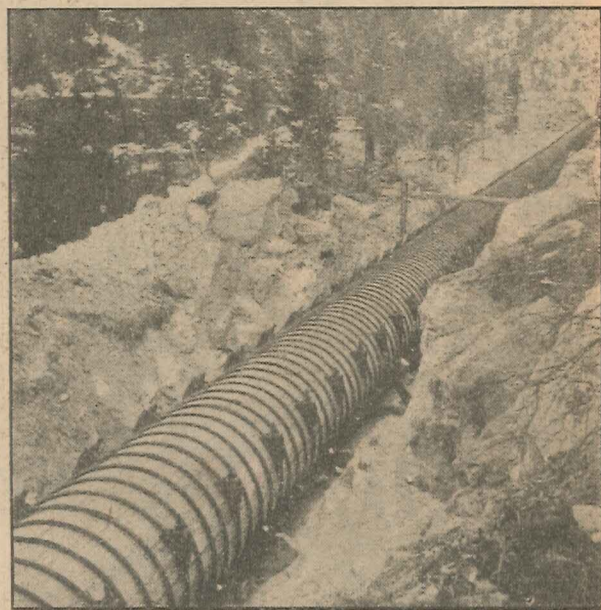
Hermed stanset samtalen.

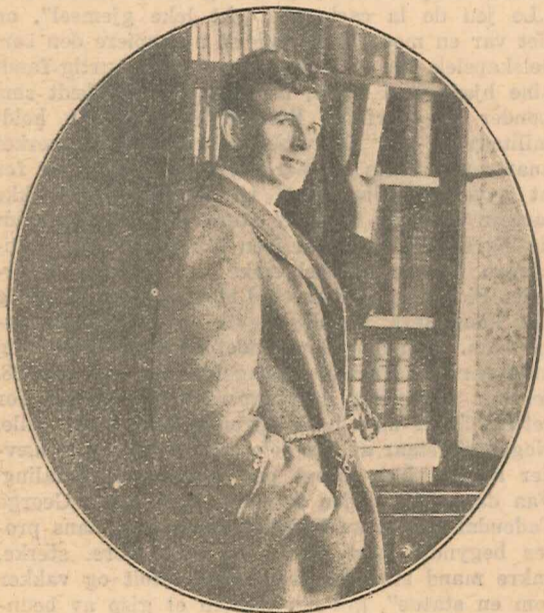
Færder fyr, et av Norges ældste og mest kjendte fyr har gjennom aarhundreder spillet en betydningsfull rolle for færdselen i det sterkt trafikerte strøk, Kristianiafjordens munding, og man har derfor altid søkt at holde det paa høide med tidens krav. Nu har man under overveilelse at utstyre Færder med traadløs telegraf for derved yderligere at lette kommunikationen med skibene ved meldinger av forskjellig art. Det samme vil antagelig ogsaa ske ved Marstenen fyr.

Oberst Eivind Stenstrup som forleden fylgte 70 aar blev i 1899 utnævnt som fæstningsartilleriets første minedirektør efterat han siden 1872 da han blev officer hadde tilhørt marinen hvor han efterhaanden avancerte til til kommandørkaptein. Han har ogsaa fungert som generalinspektør.

Vort lands største træturbinrørledning. Den blir ikke mindre end 1175 meter lang og med en diameter av 4—2 meter og utgjør den øverste del av det turbinrørnet som knytter sig til utbygningen av Brødbøl-fossen i Solør hvorved Vinger kommune vil skaffe sig fornøden elektricitetsforsyning. Slike træturbinrør er ikke ukjendte i vore skogbygder og byr der paa flere fordel. Fuldt utbygget med kraftledningsnet vil anlæget komme paa ca. 2.5 mill. kroner.

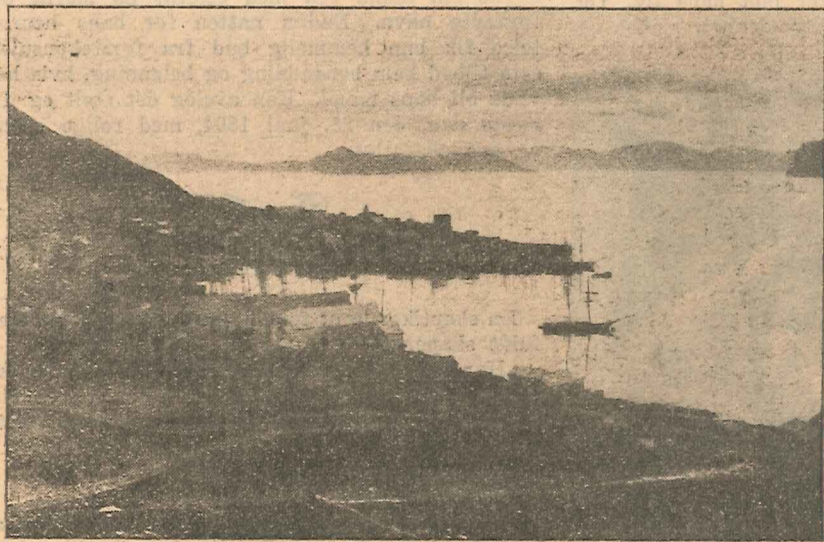
Den berømte engelske forfatter Patrick Mc. Gill som i denne tid har besøkt vort land paa sin skandinaviske foredragsturné hvorunder han ogsaa ledsages av sin frue. Denne sympatiske forfatter har som man vet særlig skaffet sig berømmelse bl. a. ved sine malende og interessante krigsskildringer.

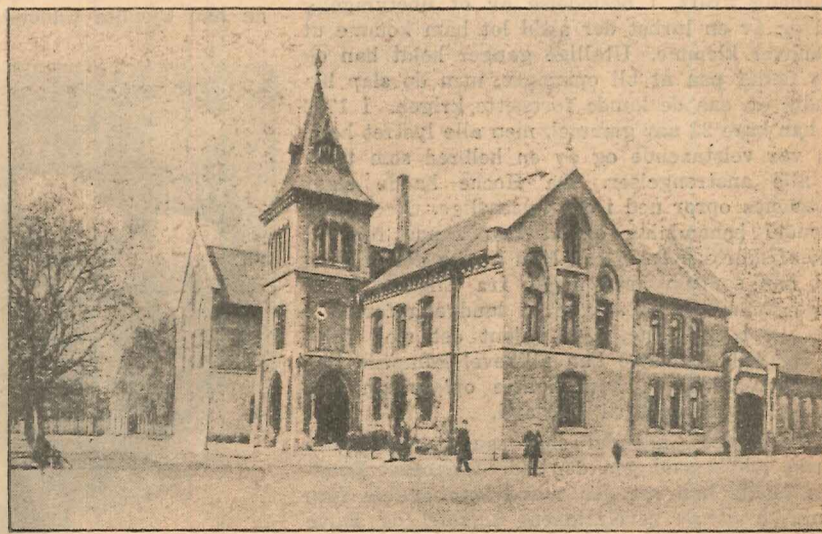
En gammel hædersmand. Kristoffer Kristoffersen heter han og er „bare“ portvakt ved Eidsvold jernbanestation. Som tjenestemand ved Hovedbanen i ikke mindre end 60 aar har han imidlertid i den lange tid røgtet sit arbeide med en troskap og pligtopfyldelse som er stor hæder værd.

Norsk Folkeminnelag stiftedes forleden med professor Liestøl, der ses over disse linjer, som formand. Hensigten er bl. a. i samarbeide med Norsk Folkeminnesamling i størst mulig utstrækning at spre kjendskapet til det gamle norske aandsliv. Laget har faat stor tilslutning fra de forskjellige hold

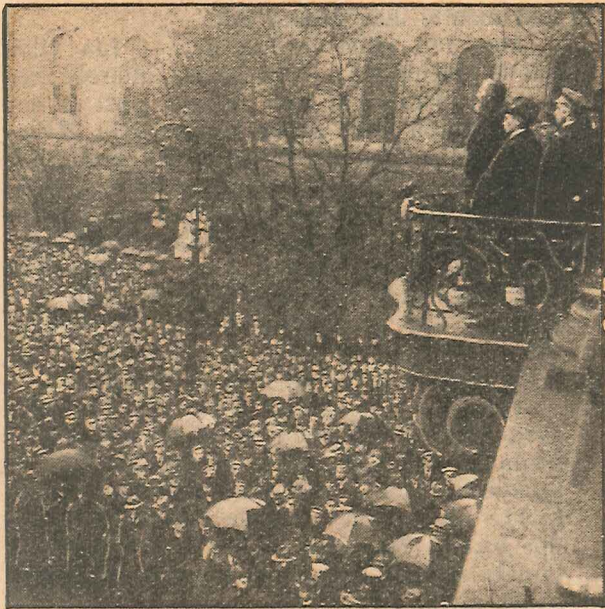

Hammerfest, verdens nordligste by, hvor flygtningene fra Arkangelsk først søkte tilflugt. Der hersket som man vet en frygtelig nødstilstand ombord i de aldeles overfyldte skibe hvor der ogsaa fandtes saarede, kvinder og barn. Saavel paa Hammerfest som paa Tromsø hvortil reisen fortsattes tok man sig paa bedste maate av de stakkars mennesker.

Striden inden den norske kirke gaar som man vet i denne tid i høie bølger. Der drives en vældig agitation og der holdes store kirkelige møter hvis forhandlinger følges med megen interesse inden almenheten. Et led i denne bevægelse dannet ogsaa det møte av landets biskopper der forleden skulde holdes i Oslo bispegaard men henlagdes til Nobelstiftelsen.

Driver det mot almindelig fred?

Da tyskerne protesterte mot de alliertes krav paa utleveringen av de 900 tyske „kriksforbrydere“, skedde det med en imponerende samstemmighet og energi. Her ser man de berlinske studenter protestere. Fra balkongen ut mot universitetshaven holder rektor, professor Meyer en protesttale. Meyer har sønderrevet de æresdiplomer han hadde faat fra engelske og amerikanske universiteter og sendt stumpene tilbake.

Marskalk Foch i sin nye uniform. Den berømte hærfører er nu blit indvalgt som medlem av det franske akademi „De 40 udødelige“. Det er skedd for at „vise ham det franske folks taknemlighet fordi han frelste den latinske civilisation, Frankrikes fremtid og Frankrikes fortid“.

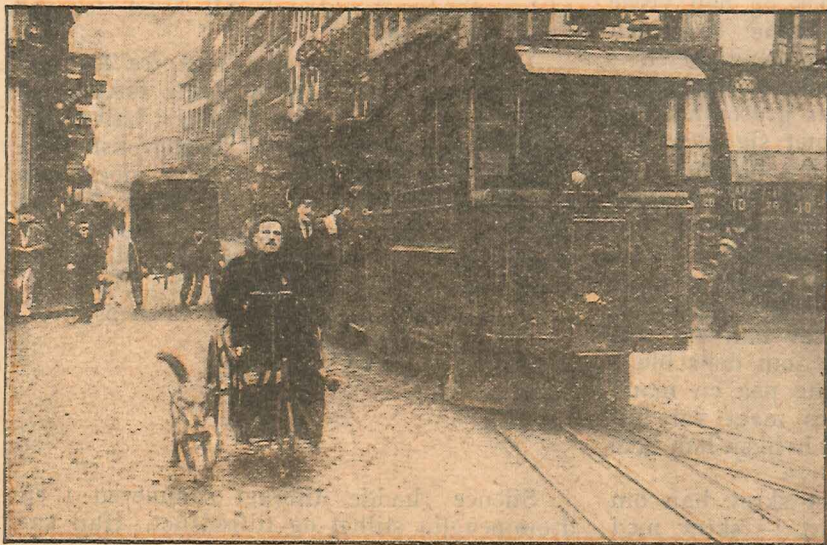
Tyske krigsfanger vender hjem fra de franske fangeleire og mottas paa jernbanestationen hvor man forærer dem „Liebesgaben“. Mange av dem har været i fangenskap i fem lange aar. Særlige komiteer hadde sørget for civile klær til dem. Over 300,000 krigsfanger ventes fra Frankrike og med bekymring spør man sig i Tyskland hvorledes man vel skal kunne skaffe arbeide til disse mennesker.

Tyskland hvis utvikling henimot konsoliderte forhold danner en saa fremtrædende betingelse for Europas fremtid har i den senere tid i høi grad staaet under utluftningens tegn saavel i indrepolitisk som i utenrikspolitisk henseende. De alliertes berygtede krav paa utlevering av de tyske „kriksforbrydere“ som vakte slik en storm av uvilje over hele riket har nu gitt støtet til at tyskerne selv vil holde opgjør med misdæderne — et skritt som, hvis det var blit tat paa et tidligere tidspunkt og frivillig, sikkert vilde ha bidrat meget til at skape en større sympati og tillid overfor det nye Tyskland end tilfældet hittil har været. Ved siden av denne „utluftning“ som ganske vist vil bli av utenrikspolitisk betydning og samtidig tilfredsstillende vide kredser av det tyske folk selv, har man gjennom skandalprocessen Helfferich-Erzberger ogsaa været vidne til et mer intimt opgjør som har virket alt andet end tillalende ved sit indhold. Der er bragt ting for dagen som vidner om en uhyggelig korruption, og de har etterhaanden ført til at regjeringen har maattet ta avstand fra riksfinsministeren som paa sin side har maattet demissionere — iallfald indtil de retslige undersøkelser mot ham er avsluttet. Bak den Helfferichske aktion staaer de tysk-nasjonale som nærer et uforsonlig had til regjeringen og nu vil forsøke en større opvask i nationalforsamlingen. Med spænding imøteser man hvad resultat denne vil føre til. Vil den bringe nye folk til styret — folk som bedre evner at føre Tyskland ut av den nuværende vanskelige situa-

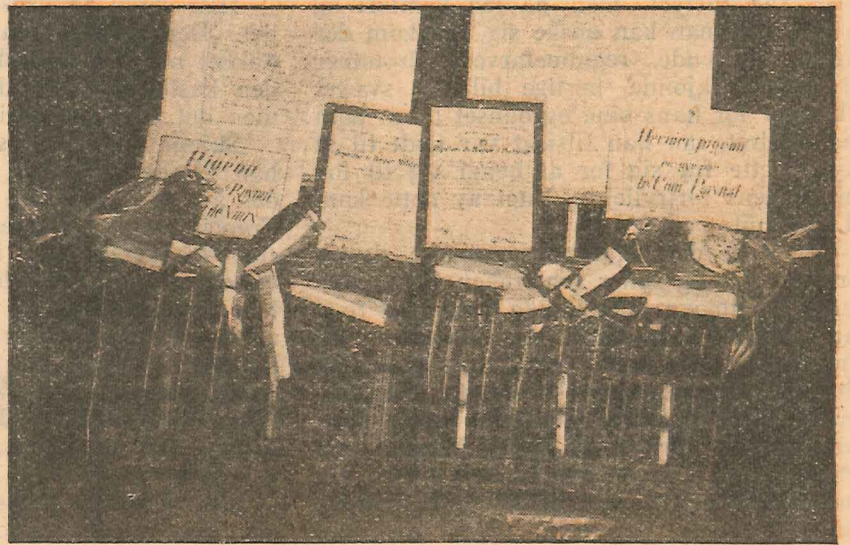

Tyskerne har maattet forlate Danzig som nu er blit fristad. Det var en stor sorg som rammet tyskerne dengang, og da de tyske soldater forlot byen sænket de sine faner foran monumentet over keiser Wilhelm til et sidste farvel.

tion end den Bauerske regjering synes at magte det? De økonomiske problemer blir fra dag til dag stadig mer brændende, statsbankerotten hænger som en trussel over Tyskland og i lærde verker behandler tyske socialøkonomer spørmaalet om hvorledes den vil komme til at arte sig. I forbindelse med disse og andre økonomiske foreteelser i Europa følger man med stor interesse den storpolitiske kursændring som nu er under utvikling. Der har begyndt at blaase en ny luftning i verdenspolitikken. Den bærer bud om fred og forsoning, og man begynner at skimte realisationen av den store tanke Nationenes forbund som en faktor av betydning. Først og fremst gjælder kursændringen det russiske spørmaal. De alliertes tidligere stilling til dette har etterhaanden vist sig uholdbart. Ententen befandt sig i enslags krig med Sovjet-Rusland, men førte den bare som et understøttelsesarbeide overfor de antibolsjevikiske hære. Den ene efter den anden av disse blev slaat — sidst den nordrussiske, og da der tilslut ingen var til at kjæmpe, henstillet de alliertes øverste raad i London til Polen og de andre randstater at slutte fred med Sovjet-Rusland samtidig med at raadet besluttet at ville tillate og opmuntre handelen mellem Rusland og Europa forøvrig. Hermed er et overmaade vigtig skritt tat til gjenoprettelse av de fredelige mellomfolkelige forhold og et normalt arbeidsliv i Europa. Det høie raads henstillinger hadde visselig allerede paa forhaand en god resonansbund saavel i randstatenes frygt for krigerske forviklinger som i en almindelig fredstrang.

Et baade trist og muntert gatebillede fra Paris. En fransk krigsinvalid, Andrivet, som har mistet begge benene har selv konstruert sig en liten vogn som han lar trække av sin hund „Paula“, og de forstaar begge to at klare sig godt gjennom de myldrende gater. Her ser man Andrivet kapkjøre med en elektrisk sporvogn!

Et par historiske duer som fik ærespremier paa dueutstilling i Paris. Det er to av de brevduer som kommandant Raynal sendte ut fra Fort Vaux ved Verdun. Tilhøire ser man Raynals sidste brevdue. Den greide at komme gjennom granatregnen og bringe det sidste bud fra fortet forinden dette faldt. Duene vakte selvfølgelig stor interesse.

I LEDIGE TIMER

EN UTVALGT
ROMAN- OG NOVELLESAMLING

I det stille hus.

Av

E. Everett-Green.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

De saa paa hverandre over det mellomrum som adskille dem. Ida smilte. En lysstripe fra det østlige vindu faldt tvers over det deilige gulvteppe og berørte kanten av hendes skinnende kjole. Den var hvit, gjennemvævet med sølv, dristlig i sin form og farve og allikevel med et præg av fornem enkelhet. Det var som om sommerdagens dugdraaper heftet sig ved hende. Hendes hvilte mindet Francis om en anden lang, slæpende kjoles hvilte — hendes brudekjole — og den tunge, berusende duft av orangeblomster syntes igjen at ombølge ham og strømme ind gjennom det aapne vindu og forvirre hans sanser.

„Jeg skjænker dig hver av de verdslige goder, jeg sier.“

Ja, han hadde sagt disse ord. Hvor det allsammen blev levende for ham! Der hadde været en klang av haan i disse ord, endog da han nødtvungen hadde maattet uttale dem for alteret. Men saa hadde han følt en magt av noget større og høiere røre sig i ham. Var hans verdslige goder for intet at regne mot hendes umaadelige rigdom, saa eide han det som ikke kunde laas for penger — hvilket hun jo selv hadde sagt. Han vilde krone hende med sin egen storhet! Han mindedes at denne tanke var slaat ned i ham, da han uttalte disse ord! Hadde han nogensinde prøvd paa at si noget av dette til hende? Han kunde ikke huske det. Men nu stod hans hustru her og fremsatte sin berettigede fordring til ham. Hun krævet det, han hadde lovet at skjænke hende. Han burde oppfylde hendes krav — han skyldte hende det.

Saa begyndte Francis at arbeide.

Men han merket ikke noget til den gamle beandelse og glød. Skjønt hans arbeidsværelse var utstyrt med al den komfort og luksus som man kan ønske sig, saa kom der ingen straalende, regnbuefarvede drømmer til ham. Skjønne, herlige bilder svævet ikke mer for hans øine og danset foran ham paa papiret, saa han tilsidst var nødt til at skyve dette fra sig for at hengi sig til inspirationens fortryllelse. Intet av dette kom til ham nu.

Nu reiste der sig for ham mørke, dystre forestillinger og syner som røken fra en sydende smelteovn; han hadde lært hvad livet var — han hadde smakt dets bitterhet, dets virkelighet. Han hadde solgt sig selv for en ret linser og han maatte konsumere disse linser til sidste skefuld. Tidligere hadde hans arbeide været drevet av kjærligheten — nu arbeidet han efter en andens bud — det var som et arbeide der blev utført for løn. Hans løn var ganske vist betalt forut, men det gjorde bare handelen endnu mer bindende for ham.

Ida hadde paabudt ham at ta livet til tema. Nuvel, han vilde adlyde hende til det yderste. Hun hadde aapnet hans øine til for-

staaelse av ting som han i tidligere dage ikke hadde drømt om. Nuvel, hun skulde faa det, for hvilket hun hadde borttasket sin enorme rigdom. Hun skulde faa en mand som hele verden talte om.

Francis hadde gjort mange nye erfaringer nu. Han kjendte litt til den store gud mammons magi og tyranni; han hadde set denne gud kjøre triumferende i sin vogn gjennom en stimmel av ydmyge, ærbødige tilbedere. Han hadde set hans ofrer bli knust tildøde under de gyldne hjul — og for ham var disse hjul dykket i blodets røde farve.

Han hadde erfart mer end det. Endog hans daglige liv var for ham en daglig kære med hensyn til den hodekuls jagen efter fornøielse og nydelser som følger i rigdommens spor.

Gjennom det aapne vindu hørte han de muntre stemmer og latter nede fra haven, hvor hans hustrus gjester bare tænkte paa at more sig og alle oppfyldt av planer og projekter for den kommende dag. Det gjaldt jo bare om at den ene dag kunde bli likesaa rik paa glæder og fornøielse som den anden.

Det var mennesker der kjendte livet som det var — kjendte dets mørke, sorgelige sider, kjendte al den jammer og elendighet, det gjemte i sig.

Ofte stod han i vinduet og iagttok — selv skjult — det muntre selskap nede i den vakre haven — saa feiende, unge damer, ledsaget av elegante, unge herrer som viste sine vakre ledsagerinder en overfladisk interesse, men som i hemmelighet kjedet sig og længtet efter den time, da de kunde gaa til spillebordet og faa chansen til at sætte sig i besiddelse av andres penger.

Hvor han hadet alt dette, foragtet det, avskydde sig selv, fordi han levde midt i dette liv uten at ha hverken vilje eller magten til at protestere imot det og negle at følge med strømmen.

Ikke engang hans bok maatte bli en protest. Hvad den skulde gi, visste han ikke endnu. Han visste bare at han dyppet sin pen i bitterhetens galde, og han skrev haarde, giftige, grusomme ord som saaret ham selv — ja, syntes at besmitte ham naar han skrev dem.

Han skrev en grusom bok og han visste det. Den fortalte om grusomme ting; den dukket ned i fornedrelsen og elendigheten — den kastet lys over det onde og stygge — men det var ikke deri, hans grusomhet laa.

Skjønt han halvt skammet sig over det, han gjorde, følte han sig dog tilskyndet til det av en magt, han ikke kunde motstaa. Francis skildret i brændende, haanende ord sin egen sjælekamp. I ganske andre omgivelser og i en situation, saa ukjendelig, at han var sikker paa at ingen vilde gjætte betydningen av hans ord, skrev han om rigdommens nedbrytende magt, om dens blod-sødne, forsumpne indvirkning paa en mand som ved omstændighetenes magt var blitt trukket ind i en situation, til hvilken han ikke var født.

Med kraft og voldsomhet skrev han om ting, han hadde set og hørt — skrev med tilbaketrængt smerte om sit eget hjertes og sin egen sjæls kamp. Det var denne skildring av ham selv der gjorde det mulig for ham at skrive — men mens han skrev, følte han at han var haard og grusom, om end hans ar-

beide var godt. Forstod ingen anden det, saa vilde hans hustru forstaa ham. Han maatte gjøre verdens øine blinde — andre folk maatte ikke forstaa det. —

Men Ida vilde forstaa det — Ida vilde gjætte meningen. Hun hadde allerede begyndt at forstaa at ikke alt stod godt til hos ham. Boken vilde aapne hendes øine. Hvorledes vilde det saa bakefter bli mulig for dem at leve sammen? Hvis hun forstod hvad han mente — og hun vilde forstaa ham — forstaa at hans liv gik tilgrunde i det ekte-skap, hun hadde tilbudt ham — vilde hun saa nogensinde tilgi ham? Vilde hun — i kraft av sin amerikanske fødsel og borgerskap — finde en utvei til at slippe ut av disse baand der bandt dem sammen?

Francis visste at man i Amerika tok ekte-skapet lettere end her i landet og lettere brot baandet. Han gjorde sig umake for ikke at spekulere i det — alle ædle instinkter i ham gjorde oprør mot at bryte ekte-skapets hellige baand. Men han kunde ikke la være at utmale sig tanken paa at faa sin personlige frihet igjen.

Ikke for at knytte nye baand. Imot denne tanke gjorde hans sjæl oprør. Men han kunde gaa frem og tilbake i sit værelse med lange, rastløse skritt og føle sig tilmode som om han var indespærret i et gyldent bur, var tilmode som en fangen lerce der forgjøves prøver at hæve sig op mot den rene, straalende luft, hvor den pleide at slaa sine klare triller, men stadig støter med vingene mot burets sprinkler.

Saaledes følte Francis sig tilmode i dette pragtfulde hjem hvor han til alle kanter var omgitt av rigdommens luksus, dette hjem som alltid var fylt av muntre, forlystelsessyke gjester, hvor der alltid hersket det støiende, larmende liv der er en livsbetingelse for verdensdamen.

Ida hadde ikke ment det saaledes — men det var blitt til det. I hendes hus var der alltid liv og munterhet — trods sin viljestyrke hadde hun latt sig føre med av strømmen — der blev øst ut penger med begge hænder og det var skuepladsen for alle slags fornøielse og adspredelser. Alle hyldet og feiret husets vertinde — for at faa del i al denne herlighet og glæde.

Husets herre maatte ikke forstyrres — det bestemte forbud var nedlagt. Endog hans hustru fik ikke se hvad han skrev — skjønt de var et saa kjærlig ektepar, og hun hadde omgitt ham med alt hvad der kunde virke beandende og inspirerende paa ham.

Men Francis var sig al denne munterhet bevisst — saa det hele for sit indre øie — saa den gyldne vogn hvori Ida sat kronet som en dronning. Han saa alle disse mennesker som de var — saa det hele som en nedværdigelse der dræpte alt hvad der var ideelt og skjønt.

Undertiden flygtet han bort fra sit eget hus — flygtet som om han var forfulgt av onde aander, ut i den kjølige, halvmørke skog, op paa toppen av de skogbevokste høidedrag, hvor han stirret ut over sjoen som laa skinnende blank og rolig, over til en stille, grøn have med gamle, efeudekkede murer. Det var en hvile for hans øine. Saa kunde han mumle ved sig selv:

„The House of Silence — Silences hus.“

Silence hadde tilbragt sommeren i en drømmeagtig stilhet og tilfredshet. Hun var vokset sammen med det nye liv og fandt det godt. Hun var blitt usigelig glad i sit nye hjem. Hun elsket at vandre omkring i dets værelser, at ordne litt hist og her, sætte friske blomster og grener ind og sætte dem saa-

ledes at solen kastet sit lys og sin glans over dem.

Ingen lyd, undtagen naturens lyder, brøt denne stilhet. Hendes hund fylgte undertiden rummet med sin muntre, høie gjøen, men den var hurtig til at opfatte sin herskerindes sindsstemning, og hvis hun ikke opmuntret den med ord eller gestus, taug den og la sig rolig ved hendes føtter, hvor den fulgte hende med sine trofaste hundeoine, indtil hun igjen hadde tid til at gi sig av med den. Den graa katten og en tam alke som hun engang hadde reddet fra døden fulgte hende ogsaa med tro hengivenhet hvor hun gik og stod. Hund, kat og fugl dannet for hende en „lykkelig familie” og hun ønsket intet andet.

Hendes have var hende en kilde til stadig glæde. Og nu, da honoraret for hendes literære arbeider som altid blev godt mottatt hadde sat hende istand til at foreta flere forandringer og forbedringer, kunde hun nyde den i hoiere grad end før. Hun hadde ogsaa engagert en mand som kunde passe haven og hjelpe det trofaste, gamle par, Luke og Lucy Ince.

Hendes bøker blev solgt og der var efterspørsel efter hendes smaa historier. Temmelig ofte kom der postanvisninger til hende. Da hun hadde samlet sig en liten pengesum, blev hun enig med Lucy om, at hvis de bare kunde faa „den rette slags mand”, saa vilde det være det aller bedste, hvis de fik en arbeider som kunde bo paa stedet og hjelpe Luke med al utendørsbedrift.

I mai viste „den rette mand” sig. Han var fremmed der paa egnen — og Luke og Lucy trodde at det kanskje var noksaa godt.

Han hadde været sjømand, sa han, og hadde reist meget omkring i verden. Men han var opdraget paa en gaard og forstod sig godt paa landbruket. Hans navn var Quick — og det navn syntes at passe godt til ham. Han var flink og flittig til at arbeide. Efter eget ønske bodde han i det tomme kamers over stalden, han fik sin ukeløn og kom og gjorde selv istand sit værelse likesaa godt som en kvinde. Han passet dyrene godt og han var flink til at reparere og gjøre alt istand. Han pudset op den gamle baaten og den gamle prammen som laa i baathuset nede ved sjøen, og han reparerte den sidste, saa den blev vandtæt og apparer kunde brukes. Han kom hjem med fisk til frokost, skaffet i det hele tat meget til husholdningen — saa Luke og Lucy var meget glade over det heldige tilfælde der hadde bragt denne farende svend til Manor Place.

Saa nu var Silence altsaa istand til at holde sin have rigtig pen — den grønne, stille have som laa utenfor hendes vinduer og strakte sig ned til engen der førte ned til sjøen. Hun holdt saa inderlig av denne have, den fylgte hende med drømmer, med blide minder om det der hadde været. Der var stille, hyggelige kroker hvor hun kunde sitte i kjølig skygge, mens solen laa gylden og brændende over terrassen. Der var solbeskinte rabatter som nu var befridd for det høie ugræs, hvor røde og gule pæoner nikket med sine tunge hoder, der var bed med tætte liljekonvaller og vakre, hvite klokkebluster mellem de grønne blader — og hele luften var opfyldt av disse blomsters liflige duft.

Silence folte sig rolig og lykkelig. Hendes

dage gik i stilhet og ensomheten var en nydelse for hende. Hun folte at hun ikke hadde noget andet ønske, end at denne deilige velgjørende stilhet maatte være.

Lady Letty kom undertiden til hende, men ellers kom der aldrig nogen. Ingen kunde motstaa Lettys kjærlige, indsmigrende tilbud paa Caster Chase, og Letty hadde nu holdt op at be hende om det. Letty var i besiddelse av takt og hensynsfuldhet og visste godt hvor langt man kan og bør gaa i sin venlighet og sympati.

Nu hadde Silence nærmere naboer end beboerne paa Caster Chase, for nu var The Woodlands bebodd, og Silence hadde lært sig selv at tænke paa at Francis var i hendes umiddelbare nærhet, uten at hun allikevel nærer noget ønske om at møte ham ansigt til ansigt.

I begyndelsen var hun blit meget forskrækket over at høre at Francis og hans hustru skulde bo paa The Woodlands. Men længe for den amerikanske arving ankom med sin mand, hadde hun vænnet sig til denne tanke. Der var endog en viss fryd ved tanken paa at han var hende saa nær. Kanskje han vilde — for Lady Letty vilde naturligvis fortælle ham at hun bodde paa Manor Place — kanskje han engang vilde føle at hun som engang hadde hjulpet ham kunde hjelpe ham igjen. Hans kjærlighet til hans hustru vilde gjøre møtet imellem dem lettere for ham end for hende. Han vilde kanskje mindes sine ord — de ord som Silence gjemte dypt i sit hjerte — mindes at han hadde uttalt haabet om at de engang skulde møtes som venner — at de kunde møtes igjen, paa

En mekanisk dukke.

1. „Det var vinter og kaldt og blaaende. Og Bob og jeg hadde ikke noget sted at være eller noget at spise. Hvis jeg derfor sa at at nogen av os var særlig begeistret, vilde jeg omgaas sandten temmelig letsindig.

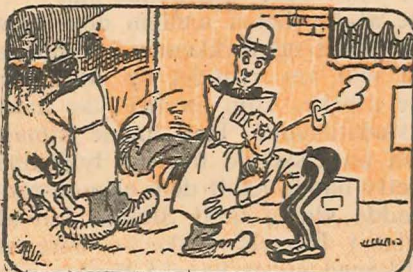
2. Mens vi stod der paa gaten og frøs og ikke visste vor arme raad, saa vi en meget fin dame gaa ind i en leketøibutik med en søt liten pike ved haanden. Bob og jeg gik bort til døren.

3. Ved at tittle gjennom ruten kunde jeg nu følge begivenhetenes videre gang. De utviklet sig meget spændende. En legemsstor dukke, en tro kopi av mig, faldt spesielt i denne lille pikes smak.

4. Dukken blev kjøpt og betalt, og et bud skulde straks bringe den hjem til den fine dame. Underveis skulde budet tænde sig en cigaret og satte imens dukken fra sig. Dette benyttet jeg mig av,

5. Uten at budet saa det stillet jeg mig selv paa dukkens plass — vel indpakket i papir! — og mens min trofaste og vel dresserte Bob slæppte avsted med dukken, tok budet mig paa nakken og gik videre.

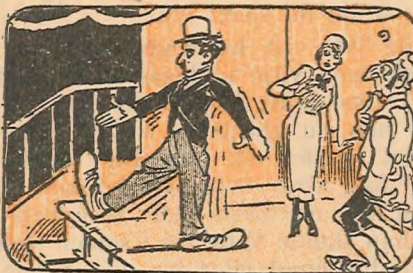
6. Det har sikkert været en tung job for ham, for let er jeg jo ikke. Det er forresten merkelig at han ikke opdaget, at dukken var blit saa tung! Endelig naadde han huset, og piken viste ham ind i lekeværelset.

7. Her blev jeg stillet op mellem en mængde „andet” leketøi, og piken pakket mig straks ut. „Gid, hvor den dukken akkurat ligner et menneske!” sa hun. „Den maa ha været dyr!”

8. „Nu gjælder det at spille sin rolle godt!” tænkte jeg. Og med avmaalte, mekaniske dukkebevægelser nærmet jeg mig den unge dame og kysset hende paa kindet. I det samme viste den gamle tjener sig i døren.

9. Han hadde vist set det hele, for nu utspandt der sig en interessant samtale mellem piken og ham om det moderne leketøis vidunderlighet. Da begynde jeg pludselig at gaa min vei. Ny og stor forbauselse!

10. Nedover trappen gikk jeg — og stive og avmaalte „dukketrin” — og da jeg i gangen saa en dør med paaskriften „kjøkken”, tænkte jeg: Det er et sted for dig! hvorefter jeg gikk ditind og laaste døren efter mig.

11. Hvad tok meg til dukken skal jeg ikke røbe her. Jeg skal bare meddele at jeg litt efter forsvandt gjennom vinduet. Tjenerens og pikens forbauselse da de fandt „dukken” borte, skal ha været stor.

12. Ti minutter senere kunde man se et Bob og mig sitte ute i skogen ved et improvisert, men herlig maaltid — smaa, lækre „minder” fra kjøkkenet jeg netop hadde forlatt. Ja, slik er det av være „en mekanisk dukke!”

en anden maate end før, men dog med en glæde der vilde overvinde al vemod og smerte.

Kunde noget saadant tænkes? Silence begyndte at tro at det var mulig. Francis var daglig i hendes tanker — var tilstede i alle hendes drommer — men hun tvang sig til aldrig at tænke paa ham som den, han før hadde været for hende. Hun bad om at han maatte finde lykken i sit egteskap. Hendes tanker om ham var rene og uegennyttige. Undertiden følte hun sig meget ældre end den ungdommelige Francis som hun engang i fortiden hadde elsket og hvem hun altid utmalte sig saaledes som hun hadde kjendt ham, opfyldt av den straalende livsglæde, begeistring og glødende livsmod. Der hadde alltid været noget moderlig i Silences kjærlighet til Francis. Nu var denne dype, ømme følelse blit endnu sterkere. — Francis var her — var i hendes umiddelbare nærhet. — Fra et av sine vinduer og fra en av havens ganger kunde hun se det hus, hvori han bodde. Allikevel var der fred i hendes hjerte, ro i hendes sind. Hun tænkte paa ham hver dag, bad for ham og hans lykke, men hun ønsket ikke at se ham, før den dag kom, da han vilde gjøre fordring paa det venskap som hun uten betænkning var villig til at skjænke ham.

Hun vilde ikke ha hørt noget til beboerne paa The Woodlands og deres gjøren og laden — vilde neppe ha visst at de overhodet var der — for Lady Letty var nu mer i byen end paa Caster Chase, og parret Ince var næsten likesaa utilbøielige til at forlate huset og besøke folk som Silence selv — hvis ikke arbeideren Quick hadde bragt nyheter fra den anden side sjøen. Han hadde gjort bekjendtskap med skogforvalteren. De hadde fældet trær sammen nede ved sjøen. Engang kom Quick og bad Silence om tilladelse til at hjelpe med at tække en havepaviljong som Mrs. Grey hadde git befaling til at bygge i skogen. Da tækning var en kunst som ikke mange kunde der paa egnen blev Quick anmodet om at hjelpe. Silence var glad over at han kunde tjene litt ekstra og hun fritok ham for endel arbeide i den tid, tækningen av paviljongen fandt sted. Han bragte hende alle de nyheter som han hørte av skogforvalteren.

Mrs. Grey var en meget pen dame og der var i hele verden ikke make til hendes toiletter, hendes juveler, hendes hester, hendes automobiler og kort sagt alt hvad hun eide og hadde.

Hun hadde huset full av gjester og var selv den muntreste av dem alle. Folk kom og reiste — man hadde alltid noget fore der i huset — enten blev der spillet komedie, avholdt koncerter eller selskaper og havefester. Der var endog tale om endel række glimrende optog og tablaer og en hel flaae av baater paa sjøen — men den amerikanske dame fandt den for liten og ubetydelig, ikke værd at ro rundt engang.

Mr. Grey! — Naa ja, han var jo der, men man saa ham sjelden. Quick hadde hørt noget om at han ikke var rigtig frisk — men senere var det blit motsagt. Man sa at han hadde stengt sig inde for at skrive en bok. Quick kunde ikke forstaa at en mand som hadde en saa rik hustru vilde gjøre sig den uleilighet.

Silence faldt efter disse meddelelser hen i drømmer som fik hende til at glemme hele verden og virkeligheten omkring hende. — Francis skrev en bok — ja, naturligvis. Hun hadde følt at han maatte gjøre det — for hun visste at boken var ivente — hun tænkte, han hadde skrevet den.

Men nei — han skrev den nu. Han skrev den alene — uten hendes hjelp — uten hendes vaksomme omhu.

Silence undret sig næsten over at han kunde gjøre det, han som alltid følte sig saa

trykket og plaget av den mekaniske del av sit arbeide — det hæmmet hans tankers flugt og hans aands vinger.

Hjalp hans hustru ham? Det gjorde hun neppe, hendes tid var jo optat av gjestene, av selskabeligheten og alt det der hører med til et moderne, fashionabelt liv.

Kanske han hadde en sekretær? Silence følte et stik i hjertet ved denne tanke. Men det var jo det rimeligste; hun utmalte sig hvorledes Francis gik frem og tilbake med sine rastløse skritt, mens den fremmede sekretær skrev og skrev — hun saa de renskrevne ark ligge paa hans pult. —

En sollys aften sat Silence ved sit eget store bord, mens aftenens fred begynte at lægge sig over naturen utenfor; skogen saa ut som et hav av guld, hendes have var badet i en purpurfarvet straalglans — endog de mørke, kunstfærdig klippede takstrær hadde faat et stænk av rødt, og hendes blomster syntes at skjælve og gløde under aftenrødens kys.

Hun sat med sine papirer foran sig; men hun skrev ikke, hun var sig heller ikke bevisst at hun tænkte — hendes øine var fæstet paa det nydelige landskap utenfor — men hun saa intet av det.

Pludselig vaaknet hun op av sin drøm, vaaknet med et pludselig sæt av forbauselse — for virkeligheten var som de syner, hun hadde set i sine drommer.

Der viste sig et hode, en mand kom langsomt opover trappen som forte fra hendes terrasse.

Gjennem det aapne vindu saa hun Francis Greys ansigt. Han stod utenfor og saa paa hende; bare vinduskarmen og hendes med papirer bedækkede bord adskilte dem.

VI.

„Jeg er kommet til Silences hus —”

„Du er velkommen, Francis — min ven.”

De stod og saa paa hverandre, begge gjennetrængt av øieblikkets smerte og fryd. Enhver av dem følte en salig glæde ved at se den andens ansigt, ved at høre lyden av den saa længe uhorste stemme. Hvert av deres ord syntes gjennetrængt av betydning. Han var endelig kommet til hendes hus; i sit hus bød hun ham velkommen som sin ven.

„Faar jeg lov til at komme ind?”

Hun betydte ham at han skulde gaa langsomt den ytre mur og hun gik gjennem døren ind i sin dagligstue. Her aapnet hun glassdøren og han traadte ind.

Nu stod han i Silences hus.

Taus saa han sig omkring. Solen hadde forlatt denne del av huset, men borte i vinduskroken var værelset fylldt med et stille, blødt lys, alvorlig og fredelig.

De tre lange vinduer mot øst vendte ut mot den gamle, røde mur, hvor roser og klematis vokste sammen og badet sig i den svindende dags lys som ogsaa kastet sit skjær over panelene paa væggene og det polerte gulv. Skjønt solstraalene var borte, faldt der allikevel et varmt skjær ind gjennem vinduene. Alle vindusgardinene var av gammelt silketoi med dæmpete, av tiden blekete farver. De samme træk hadde de fintformede stoler, den gamle sofa og de store, gammeldagse skamler, ogsaa de gamle kamin-tepper som dækket gulvene.

Her fandtes ikke megen pynt, neppe nok malerier — hovedindtrykket var rummelighet og luftighet og et harmonisk hele; det gammeldagse hus var trofast mot sine traditioner. Der var ingen overfyldning av unyttige gjenstander, ingen stræben efter den luksus som det moderne liv kræver. Det var et pent, hjemlig, stille sted med præget av pietet for gamle minder — et sted hvor sjælen kunde finde fred og hvile efter kampen og striden i den urolige verden.

Saadanne tanker for gjennem Francis sind, da han nu stod inde i Silences hus og saa paa hende efter et aars adskillelse. Om han end ikke sa ordene høit, saa lod de for hans ører — de ord, han engang hadde sagt, da han hadde ret til at si dem, den ret som han nu selv hadde forskjertset.

„Silences, du er saa vakker!”

Nu kom disse ord sandheten endnu nærmere end den gang, da han hadde uttalt dem paa deres forlovelsesdag — den gang, da han hadde kaldt hende til sig, fordi han ikke kunde leve uten hende. For nu hadde hun bodd seks maaneder i den friske, styrkende landluft. Lucy hadde passet hende og sørget for hendes legemlige fornødenheter, og med sig selv hadde hun utkjæmpet den haarde kamp mellem legemet og aanden — og hun hadde seiret i denne kamp, og denne seier hadde sat sit lutrende, forædlende præg paa hende.

I denne blote, dæmpete belysning saa Silence yngre ut, end hun var — trods selvstænkene i hendes mørke haar, som snarere gav hende et endnu yngre præg ved at sætte hende i mer fuldkommen harmoni med omgivelsene. Hendes kinder hadde en klar, frisk farve og hendes hud var ren og skjær, litt brun av solen, hvilket vidnet om at hun ikke levde hele sit liv indenfor disse fire murer, omgit av papirer og bøger.

Hun hadde paa sig en enkel kjole — hendes egne flinke fingrer hadde ved Lucys hjelp sydd den. Den var graablaa og den fik hendes blaa øine til at skinne med sterkere glans; dens linjer var enkle og pene og faldt i klædelige folder om hendes ranke, nydelige skikkelse, der passet saa godt i disse harmoniske, maleriske omgivelser.

Francis stod og stirret paa hende, og efterhaanden dæmret der i hans øine en glans som langsomt bredte sig ut over hans ansigt, saa det forekom Silence, at den skygge av ham selv som først hadde vist sig for hende forsvandt og gav plads for den livfulde, glødende personlighet, hun hadde kjendt saa godt — den Francis fra den lykkelige, herlige fortid som nu var forbi for alltid.

Hun vilde heller at han var vedblit at være som hun først saa ham — blek og alvorlig og tankefull — en ven som hun ved blide forestillinger kunde ha trøstet og hjulpet — litt av en fremmed som ikke vækket saa mange minder tillive i hende, saa det vilde ha været lettere for hende at gi ham det venskap, han hadde bedt hende om.

Hun følte at tausheten mellom dem blev mer og mer pinlig og trykkende i mindene om de dage som var svundet og ikke mer vilde komme tilbake. Hun forstod ikke hans nuværende sindstilstand. Hun hadde utmalt sig ham som en elskende hustrus lykkelige egtefælle. Letty hadde kaldt dem et monsterpar. Det hadde aldrig faldt Silence ind at noget manglet i Francis' lykke — bare at han av og til med anger kanskje tænkte paa den smerte, han hadde voldt en anden kvinde. Men endog nu, skjønt hans ansigt og uttrykk hadde undergaaet en stor forandring, forstod hun at der var noget som ikke skulde være. Hun tvang sin stemme til at lyde fast og sa:

„Francis — har du været syk?”

De hadde ikke git hverandre haanden. Silence hadde med vilje undgaaet det — det kunde svække den kraft, hun hadde tilkjæmpet sig. Da han nu gjorde en heftig bevægelse henimot hende, vek hun litt tilbake. Hun følte at hun skalv over hele legemet og satte sig paa den nærmeste stol. Hun betydte ham at han skulde sætte sig i sofaen som stod hverken for langt eller for nær hende. I hendes bevægelse var der en blid værdighet som uttrykte hendes ret til at beherske situationen. Francis adlød. Han boide sig frem, støttet albuene paa sine knær og skjulte sit magre ansigt i sine tynde, slanke hender.

Silence la merke til hans hænders gjennem-sigtige hvithet og til de dype huller, ut fra hvilke hans gyldenbrune øine længselsfuldt søkte hendes.

„Ikke legemlig syk, Silence,” svarte han, „men min sjæl har været syk til døden.”

Hun taug; hun turde ikke uttale det spørsmåal som hun turde paa læbene. Angsten for hvad et saadant spørsmåal kunde føre til, forseglede hendes læber. Hvad mente han? Hvad kunde han dog mene? En mand som bare hadde været gift i tolv maaneder og som hadde alt hvad penger kunde skaffe! Der syntes bare en forklaring mulig — og fra denne gøs Silence tilbake med kvalfuld smerte. Hadde hans egteskap været en feiltagelse? Det forbydde Gud!

„Det kvæler mig — det knuger mig til jorden, Silence — al denne luksus, denne overvældende rigdom, denne evige nydelse og det blødsodne, forsumpene liv — alle disse glæder — aa, glæder — min Gud, at gi dem dette navn! Jeg horer det hver dag omkring mig — jeg ser sporene av det naar jeg ser ut av vinduene. Jeg horer det diskuteres i hver krok — ser det stikke hodet frem hvor jeg end vender mig hen! Jeg føler rigdommens tunge pust vifte henover mit ansigt istedetfor naturens rene solskin og luft. Jeg trækkes hver dag av rigdommens gyldne karm — der er ingen utvei for mig. Stænger jeg mig en dag inde, saa er det altsammen omkring mig — saa ligger det iveien for mig og hindrer mine skritt. Saasart jeg viser mig, har uhyret mig i sit gap! Mine aftener er en plage for mig. Kortspil, dans, billard, dans og kortspill! Aa, selve trødemollard vilde være en fryd og lettelse istedetfor et liv som mit! Og jeg er verten — le mari de madame —”

Der var en usigelig bitterhet i denne latter som nu brot frem med forfærdende pludselighet og syntes at kalde ekko frem fra hver krok i det store, rummelige værelse.

Silence presset sine hænder sammen, til neglene blev hvite under trykket. Det var frygtelig. Hun hadde jo ingen anelse om alt dette. Francis var kommet til hende for at lette sin forpinte sjæl, for at utgyde for hende den kval og smerte, han var for stolt til at vise nogen anden. Men hvorfor til hende? Hvorfor netop til hende?

„Du mener,” sa hun meget rolig og blidt, „at det er vanskelig at skrive din bok i alt det selskabelige liv der omgir dig og i hvilket dine pligter nodrer dig til at delta. Ja, det forstaar jeg godt, Francis — jeg forstaar det saa godt. Du visste at jeg vilde forstaa det og derfor er du kommet til mig for at mote sympati og deltagelse. Det gir jeg dig i fuldeste maale. Du vet at hvis jeg kan hjelpe dig med noget, saa vil jeg gjøre det. Dertil har man venskapet, Francis — de som er venner maa hjelpe, raade og styrke hverandre!”

Han gjorde en hurtig bevægelse, lænte sig længer frem som om han vilde gripe hendes haand for at fore den til sine læber — men hun trak sig tilbake og likesom gjemte sig i den dype lænestol. Hun presset sine fulde, nydelige buede læber fast sammen, for hun følte at de begyndte at skjælte.

„Min bok!” utbrøt han med grænseløs bitterhet. „Min bok!”

Hendes alvorlige, sporgende blik fæstet sig paa hans ansigt. Hvad var det for en følelse som fremtvang denne sorgelige bitterhet i denne mands sjæl — en bitterhet som dog oprindeligt var saa fremmed for hans natur og som absolut maatte ha en odelæggende virkning paa den?

„Francis, jeg har hort at du skriver paa en bok. Du kan jo ikke andet — naar der er gaat en tid —”

„Aa — min bok!”

Der var den samme haan og bitterhet i hans stemme. Hun vilde ikke lægge merke

til det — hun spurte bare blidt og stille:

„Francis, ønsker du min hjælp til din bok?”

For hun visste jo — vistnok bedre end han — hvorledes hun hadde hjulpet ham med de første bøker, hadde stimulert ham — formet og dannet hans uttryk — hvorledes hun hadde lettet arbeidet for ham og givet ham skatter av sit eget hjerte. Savnet han dette? Rakte han hendene bedende ut mot hende — neppe vidende hvad han ønsket eller bad om — bare at han endnu en gang trængte til sin ven? Men nu var han sprunget op av sin stol, og idet han gik frem og tilbake med rastløse skritt, talte han med den hurtighet og bestemthet som var karakteristisk for ham, naar han var i sterk indre bevægelse.

„Silence, du skal ikke røre ved denne bok. Du skal ikke besmitte dig med den! Det er mit arbejde — min straf, min bot! Jeg skriver om livet — forstaar du? Om livet som det er! Jeg solgte min sjæl for denne magt — for at jeg kunde dyppe mine føtter i avgrundens flammeild og indaande den varme, betagende luft fra den sydende malstrøm! Jeg har lært de ting, jeg higet efter at kjende. Jeg har set, hort, smakt, følt! Aa, jeg kjender de ting, jeg skriver om! Jeg har set deres skjønhed, deres rædsel, deres avskyelige forvrængelse av alt — kranset med blomster — badet i vin — jeg har set ødelæggelsen, fordærvelsen — jeg har set —” han stanset og snappet efter pusten som om han holdt tilbake nogen ord der laa ham paa tungen; saa vedblev han med dyp bitterhet: „Jeg har set de rike i skjønne klær skrape til sig de penger som et fortvilet, uheldig medmenneske hadde tapt. Jeg har set selvmorderens brustne øine vendt op mot den gyldne vaars sollyse himmel —”

„Francis — skaan dig selv!”

„Jeg har set det og nu skriver jeg om det. Jeg fortæller den sorgelige fortælling om last og begjær, om kjærlighet til penger, om trangten til nydelse — om alt det som verden eier av ondt og elendighet og nedværdigelse! Silence, jeg skriver om dette — det er mit arbejde — min straf — min bot!”

Han stanset pludselig og kastet sig igjen ned paa sofaen; hans ansigt var mat og fortrukket og hans øine tindret av et mørkt had til livet og hvad det hadde bragt ham. Silence vovet ikke at tale. Der var en saa ny og sjelden sindsstemning hos ham — en sindsstemning som rummet saa store farer for dem begge at hun ikke turde si et eneste ord. Hun sat i sit fredelige hjemstilhet og saa paa ham med en inderlig dyp medlidenhet og sympati.

Det var netop det, han tørstet efter — en taus, inderlig om deltagelse som ikke fordret noget, ikke krævet argumenter eller forklaringer, men som beroliget ham ved den navnløse magt der utgaar fra taalmodigheten og inderlig kjærlighet.

„Men, Silence, skjønt jeg skriver om det, saa hader jeg det. Jeg blir tilsmudset av det. Men det er min kontrakt — jeg vil ikke bryte den. Jeg utfører min del av den — men det er en frygtelig ting for mig. Jeg kunde gjøre andre ting end det, Silence. Derfor er jeg her. Mit hjertes hunger har drevet mig hit. I hele det store, pragtfulde, frygtelige hus er der ingen som forstaar mig — ingen som er min ven. Silence, har du — tilgit —”

Hun strakte sin haand frem og berørte let hans læber. Det tilkom hende at betyde ham at dette emne var forbudt. Han forstod hende, han sænket sine øine og ventet paa at hun skulde tale — og han ventet ikke for-gjæves.

„Francis, hvis du mener at din ven kan hjelpe dig — saa staar denne hjælp til din raadighet. Francis — hvorfor behøver du at skrive den boken?”

Hans øine flakket vildt omkring i det

fredelige værelse. Saa sa han med hæs stemme:

„Syndens sold — syndens sold —”

Hun forstod ikke helt ut hvad han mente med denne hentydning til bibelens ord; men hun visste at hans sind var saa oprevet at end ikke hun magtet at berolige det.

„Silence — dette hus har draget mig — draget mig med uimotstaelig magt. Hver dag har jeg klatret op paa haugen — jeg ser ned over de grønne skrænter bort til fredens hus — bort til The House of Silence. Jeg vet, jeg ikke har nogen ret til at være her. Jeg har forsøkt paa at holde mig borte herfra — men længselen efter fred og hvile blev mig for sterk. Silence — nu er jeg her.”

„Min ven, du er velkommen.”

Han løftet sine tungsindige øine op til hendes ansigt.

„Jeg bad dig en gang om dit venskap — men du gav mig ikke noget svar.”

„Du reiste bort — jeg kunde ikke.”

„Men du kunde dog sende tilbake disse usle anvisninger som jeg trodde, du vilde beholde — for bøkene er dine. Silence — dine barn like saa meget som mine.”

Der gik en let skjælven gjennom hende. Men hun svarte rolig:

„Det maatte være saaledes, Francis. Og kjære ven, jeg behøver ikke de pengene. Kanskje — hvis jeg hadde trængt til dem — saa hadde jeg tat imot din hjælp —”

Hun talte langsomt som en der ser tilbake ind i fortiden og søker at finde sandheten — sandheten som kunde lyde beroligende for den der blev tiltalt.

„Tak for de ord, Silence,” sa han hæst.

„Men jeg trængte dem ikke. Ogsaa jeg hadde mit arbejde — og saa fikk jeg denne arv. — Francis, jeg har været meget lykkelig i mit fredens hjem —”

„Har du plads her — undertiden — til en ven? Silence, faar jeg lov til at komme til dig, naar min sjæl driver mig ut i mørket og vildnisset? Faar jeg lov til at komme til dette fredens sted?”

Hun saa paa ham længe, undersøkende, ømt og alvorlig, og saa rakte hun sin haand ut.

„Ja,” sa hun — og en anden pagt blev beseglet for Francis Grey — her i Silences hus.

Femte del.

Sjælens kamp.

I.

Der forløp tre uker, for Silence og Francis møttes igjen. Det var pludselig faldt Ida ind at hendes mand saa daarlig ut. Alle hendes gjester og alle som saa ham fortalte hende det. Der gik det rygte at han arbeidet sig tildode, indelukket i sit studerværelse — og saa blev der tat den bestemmelse at han skulde adspredes og mores! Han skulde søke hvile ved at delta i denne sæsons adspredelser — han skulde snart hit, snart dit, til veddeløp, til Hurlingham — til alle de steder hvor den fashionable verden søker sine hovedfornoielser.

Ida førte ham bort fra The Woodlands — og det blev august, for de vendte tilbake.

Men Silence var derfor ikke helt udelukket fra det nye venskap som var blit basis for deres møter i fremtiden.

For Francis reiste, sendte han hende en liten pakke papirer, ledsaget av disse linjer:

„Her er nogen av de tanker og beskrivelser, jeg nedskriver, for al verdens skjønhed, glæde og glans dræpes i mit hjerte. Naar jeg læser dem, kommer litt av det gamle tilbake i mig. Men jeg vet ikke hvorledes jeg skal benytte dem. Det er som om noget er indestængt i mig. Bare du kan lukke op for det

igjen — kan gi mig det tilbake — kan sammenføie den bristede kjede. Silence, vil du hjelpe mig? Skal vi igjen gi verden noget som er forskjellig fra den gjæld jeg nu maa betale? Vil du læse disse optegnelser? Vil du tænke over dem? Og naar jeg kommer tilbake igjen, vil du saa si mig din sande mening om dem? Nu reiser jeg bort til en verden fuld av glans og pragt — til hule, tomme adspredelser og glæder. Mit legeme vil være i hjertet av Babylon; men mit hjerte vil være i Silences hjem — i The House of Silence — hvor jeg i aanden vil følge dit barmhjertighetsarbeide i din fred og stilhet —

Silence — skjænk mig en eneste tanke — kanskje en bøn — for jeg trenger haardt til det. Jeg vil tælle de dage, indtil jeg igjen kan ta min baat og i en stille aftentime ro over sjøens blanke vand til Silence — og igjen finde fred — og hvile.”

Saaledes lod hans brev. Det laa inde i en mængde løse papirer og en liten bok, fylld med fint skrevne optegnelser.

Silence tok alt dette med sig ut i haven. Det var høisommer; hele haven var for øieblikket skuepladsen for en vild skjønhed, men litt efter litt vilde gamle Luke igjen bringe orden i vildnisset uten dog at forstyrre det præg av oprindelig natur som hans frøken elsket saa meget og som var en fryd for hende hver dag, naar hun vandret mellem sine roser og liljer.

Her med blomstenes duft omkring sig og med deres skjøne farverigdom for øiet, hver gang hun løftet de op fra de beskrevne papirer, læste Silence Francis Greys optegnelser og følte hjertet svulme av stolthet og glæde.

For dette var den Francis, hun kjendte — manden med de gyldne barndoms- og ungdoms drømmer, friske og uberørte i sin hjerne og sit hjerte — med ungdommens straalende liv og glød — med ungdommens lysende øine der ser skjøne symboler og skjulte, dype sandheter ligge sovende i hver flek i naturens verden.

Silence læste og læste; hendes øine straalte og hendes hjerte var opfyldt av stolt lykke. Og mens hun læste, reiste der sig syner for hendes øine — hun saa for sig den form og skikkelse, hun vilde gi disse spredte tanker og utkast. En drømmelignende fantasi begynte at forme sig i hendes hjerne.

For tiden hadde hun ikke selv noget særlig arbeide. Hendes lille bok var færdig og den skulde sendes til trykning i løpet av kommende uke. Hun hadde tiden til sin raadighet og hun levde en ukens tid i sin have med Francis' bok. Saa gik hun ind i sit luftige arbeidsværelse hvorfra hun hadde utsigt over sin blomstrende have og hun begynte at gjøre det, hun saa ofte hadde gjort — at gi Francis Greys tanker og ord form paa papiret. Men denne gang maatte hun gi endnu mer av sig selv, for hun maatte ogsaa væve selve historiens traad, paa hvilken alle disse perler av poetiske tanker og levende beskrivelser skulde trækkes.

Men det faldt hende ikke vanskelig — det var hende snarere som et kjær, fortrolig arbeide. Han samlet al sin kraft om dette arbeide. Hun følte sig styrket og opildnet ved tanken paa at de nu igjen arbeidet sammen. Francis var ikke helt tapt for hende. Han var vendt tilbake i en vens skikkelse. Hun kunde hjelpe ham endnu. De to kunde endnu utrette noget godt sammen — og leve sammen i en verden som de begge holdt av og saa for deres kunst. Ingen verdslig eller uværdig tanke holdt sit indtog i denne illusionens verden som Silence hadde skapt om sig, mens hun sat foran sin skrivemaskine og saa arkene dyngte sig op foran hende. Hun tænkte ikke paa det tidligere baand som var blitt sonderrevet saa brutalt — hun tillot ikke denne tanke at faa indpas i hendes

sjæl. Alt hvad hun ønsket og arbeidet for nu var at Francis igjen skulde erhverve sig den plads i verden som han hadde vundet paa sin hurtige bane.

Hun visste at der var noget i hans liv som ikke var som det burde — aa, at det skulde være saaledes! Men han skulde ikke gjenneemgaa den kval at denne disharmoni blev hørt i de musikkens toner, han hadde skjænket den lyttende verden. Det vilde hun stræve efter av al sin magt.

Hvad stod der i den boken som hun ikke skulde faa nogen lod eller part i? Hvad var dens indhold? Hvad fortalte den? Var det uundgaaelig at den kom ut? Disse spørsmaal kunde hun ikke besvare. Men et kunde hun gjøre. Denne bok skulde ikke bli det eneste utslag av hans litterære genius efterat han var blitt gift. Denne bok her skulde komme ut først, fylld til randen med alverdens skjønhed og poesi. Selv om dens efterfølger var saa ganske, ganske anderledes, saa vilde verden bare erkjende denne forfatters mangesidighet.

Saa la hun hele sin sjæl, sin store kjærlighet i fuldendelsen av dette arbeide. Det var deilig igjen at kunne arbeide med et slikt maal for øie. Tidlig og sent sat hun ved sit arbeide — den milde vind førte blomsterduften ind til hende — den lille kat rullet sig sammen paa hendes bord og den lille hund laa ved hendes føtter.

Lucy kom og gik for at minde hende om at hun maatte indta sine maaltider, spasere i haven og vareta sit daglige arbeide i haven, huset og marken.

Hunden gjorde sit for at faa hende til at foreta sin daglige tur ned til sjøen hvor den saa svømte muntert ut efter de pinder, hun kastet ut til den. Manden Quick rodde hende undertiden ut i baaten, og engang, da huset paa den anden side av sjøen stod tomt, bad han om lov til at vise hende den paviljong, han hadde hjulpet med til at tække, og Silence, hvis hjerte banket sterkere end sedvanlig, lot sig sætte iland paa den motsatte side og gik gjennom endel av skogen, indtil de naadde deres bestemmelsessted.

„Her drikker damene undertiden te,” sa Quick. „Herfra er der en nydelig utsigt over huset og fra den anden side over sjøen. Mrs. Grey kommer ofte hit — det er en meget pen dame som De vel vet, Miss.”

„Jeg har hørt det,” sa Silence.

Hun saa paa paviljongen som ikke var særlig stor. Den lignet nærmest en stor hytte, hvis inderside — hvilket hun kunde se gjennom vinduene — var sammensat av bord, mens yttersiden var av kløvet furutræ — likesom en nybyggers hus i det fjerne vesten. Der var rundt om den brede verandaer og balkoner litt oppe fra jorden. Hele paviljongen hvilte paa planker for at den skulde være tør. Det var en meget pen, liten paviljong og vilde være et behagende tehus for Ida Grey og hendes gjester paa en varm sommerdag.

„Kommer Mr. Grey ogsaa hit?” spurte hun og tænkte ved sig selv, om nogen av Francis' drømmer kunde være drømt her mellem de hviskende trær, med skinnen fra vandet glimtende gjennom trærnes tykning.

„Jeg har aldrig set ham. Mrs. Grey kom undertiden for at se paa arbeidet, men hun kom for det meste naar jeg ikke var her. Men jeg har set hende etpar ganger, men han har jeg aldrig set. Man sier, han skriver paa en bok og holder sig indestengt. Det er jo, likesom De gjør, Miss, efter hvad jeg hører.”

Silence smilte uten at svare. Hun var gaat opover trappens fire trin til balkonen som strakte sig rundt om paviljongen og stod her med armene støttet paa rækverket som gik rundt om hele kanten. Hun kunde se at der var kurvstoler indenfor, ogsaa sofaer og skamler, en liten ovn og

nogen andre møbler. Hun tænkte, om Francis og hans hustru vel nogensinde var her alene, om de sat utenfor under takets skygge — om de drak te sammen i denne skogensomhet. Et øieblik blev hun overvældet av mindet om hvorledes hun og Francis engang hadde gjort disse ting — hvorledes de hadde planlagt et herlig liv for sig selv — netop paa et slikt sted som dette.

„Vi maa tilbake nu, Quick,” sa hun og hendes ansigt var pludselig blit blekt under trærnes let viftende, grønne blader. „Jeg føler mig tilmode som en ubuden snyltest. Vi maa hjem.”

Hun vendte tilbake til sit arbeide og hendes fingrer for henover maskinens tangenter. Den aften sat hun længe oppe over sit arbeide og den sent opgaaende maane kastet sit sølvlys langt henover gulvet, da hun endelig gik for at lægge sig.

Den nat hjemsoktes hun av en merkelig drøm. Hun syntes, hun var i paviljongen ved The Woodlands. Hun syntes, hun var kommet for at besøke Francis. Hun saa døren staa aapen og hun gik ind. Francis var ikke der; men paa gulvet laa der liket av en kvinde — en kvinde i pragtfulde klær med et vakkert, grusomt spottende ansigt — men skjønt kvinden var død, og Silence visste, hun var død, løftet hun allikevel sin haand spottende op og syntes at peke mot den indtrædende som var kommet og hadde fundet hende her. Saa skiftet scenen. Silence var i sin egen have, et uhyggelig, uveirsagtig mørke ruget omkring hende og hun hørte lyden av ilende skritt som fra en der blir forfulgt. Francis kom styrtende mot hende og faldt ned for hendes føtter. „Jeg har dræpt min hustru!” fremstøtte hun —

Gjennemisnet av rædsel vaaknet Silence.

Solen skinte paa hende. En anden gylden, straalende sommerdag var oprundet. Men da hun reiste sig op følte hun endnu rædsel fra drømmen og denne følelse forlot hende ikke hele dagen.

Først da aftenen nærmet sig med sit milde, dæmpete lys, forsvandt det frygtelige syn fra hendes sind og gav plads for en drømmende melankoli som var mer i samklang med den svindende dag.

Mens hun stod midt mellem sine blomster, belyst av aftenens rødmende lys, kom Francis frem fra skyggen av takstrærne og stod foran hende.

„Silence, jeg er kommet tilbake.”

Hun rakte ham haanden og saa ind i hans ansigt.

„Francis, er du syk?”

„Nei, jeg er aldrig syk. Jeg er bare dødsdrækt. Men jeg dør ikke — mennesker dør aldrig av træthet — eller av hjertesorg. La os ikke tale om det. Før mig ind i dit hus — der vil jeg finde hvile.”

„Kom og se din bok, Francis,” sa hun. „Den venter paa dig. Jeg har gjort alt hvad jeg kan gjøre alene. Vi maa fuldende den sammen og saa kan den bli færdig til at komme ut til høsten. Francis, folk vil komme til at like den. Den er meget god.”

Han saa undrende paa hende.

„Min bok? Jeg forstaar det ikke!”

„Saa kom og se!”

Han fulgte hende og gik nu med lettere, mer elastiske skritt. Hendes medicin begynte allerede at virke. Hans bok! Hvad mente hun? Hun førte han gjennom en have-dør og gjennom en lang, skyggefuld gang. Hvor stille det var overalt her! Hvor fredelig og tyst — her i dette gammeldagse hus, fuldt av taakete skyer og flakkende biødt solskin! Hunden slikket gjenkjendende hans haand; den sandfarvede kat skred med opreist hale efter Silence. Hun førte

ham ind i sit sommerarbeidsværelse hvor han første gang hadde set hende sitte ved det lange bord under vinduet. Papir og bøger laa paa bordet. Hun pekte paa en stabel maskinskrevne papirer.

„Francis, det er din bok.“

Han bøide sig ivrig over den. Hans øine hadde det gyldne lysglimt, hun kjendte saa godt.

„En arabeske i Arkadien“, læste han høit fra titelbladet. „Silence, løs denne gaade for mig! Av Francis Grey! Silence, er det sandt? Jeg forstaaer det ikke!“

„Læs — og du vil forstaa det!“

Der var en lænestol i værelset, betrukket med skind og med længst avdøde Dearters vaabenskjold. Hun betydte ham at han skulde sætte sig ned i den — ved siden av det aapne vindu. Saa læste hun for ham med den lave, melodiske, klare stemme, han kjendte saa godt, læste med sin fine betoning av ordene, sin dype, klare forstaaelse, med sin evne til at gjøre dem levende.

Han lyttel som om han lyttet til musik.

I hans indsunkne, trøtte øine kom der et uttryk, først av undren, saa av glædelig overraskelse og tilsidst av dyp spænding som om han blev holdt fangen av en eller anden fortryllelse.

Hans øine var fæstet paa hende, mens hun sat ved bordet med dagens svindende lys over papiret og over sølvstænkene å hendes mørke haar og over den ædelfornede mund — og det forekom ham at det var som ansigtet av en engel paa en gammel malt kirkerute, hvorfra lyset langsomt og umerkelig svandt bort.

Tilsidst stanset hun og saa op.

„Det er for mørkt til at se længer. Francis, synes du om det?“

(Fortsættes.)

11te haandarbeide.

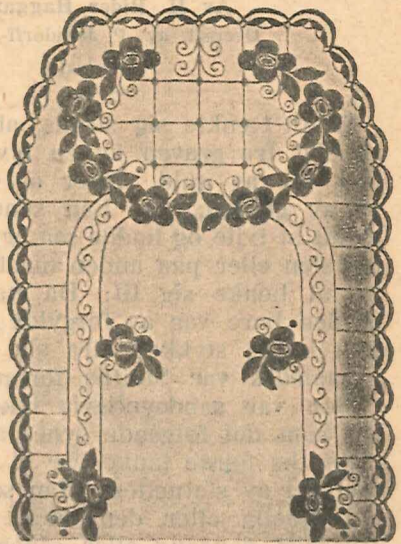
B. 232. Løper med kulørt broderi i platsøm og kontursting.

Paa gult linstof broderer man dette usedvanlig pene mønster med kulørt, silkelignende garn. Alle blomstene har en kant av biala platsøm og indenfor ujevne,

lila stang, i midten en rød plet med en brun kontursting-ring utenom Bladenes ene halvdel synes mørkegrøn,

den anden lysere grøn, og til spiralene anvendes blaa garn. Alle konturene og gillerradene er grønne, og paa kryssingspunktene broderes en graa firkant i platsøm. De ovale figurer i borden er brune, tungene i ytterkanten grønne og prikkene utenom blomstene lilla. Løperen er 36 cm. bred, 90 cm. lang. — Materiale: Paaten i linstof og garn. Pris kr. 9.00 gjennem „Nordisk Mønstertilende“s broderiavdeling, Stor alen 49, Kristiania.

Bestillingsseddell findes i „Raadgiveren“ paa side 30

Noter for de som ellers ikke kan spille:

Hytten er lukket; natten er stille.

Melodi av H. Kjerulf.

Tekst av Chr. Winther.

Diagram showing musical notation with lyrics and a piano illustration. The lyrics are: "Hytten er lukket, natten er stille. Lysglimtet bag vinduet. Mens jeg sidder i strålen, vil jeg om de og spiller her. De vil om de og spiller her. De vil om de og spiller her. De vil om de og spiller her." The diagram uses vertical lines to connect notes to lyrics. A circular inset shows a piano.

Notebladet stikkes ned bak de sorte tangenter, saaledes at de hvite og sorte striper paa bladet kommer til at staa like over de hvite og sorte tangenter, mens den øverste del av bladet brettes ned bak loket. Føl, vik akstr kn med øiene, ansjaa tangentene i den rækkeløse streken angr, hold tangenter nede længere eller kortere tid, eftersom merkene er bredere eller smaliere, og følg sagte med i teksten stavelse for stavelse.

Dronningens ring.

Av H. Rider Haggard.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

(Fortsat.)

Smith tænkte sig straks, at den var blitt stjålet fra graven av en tyv som trodde den var av guld. Etter at være kommet ut av graven, var han sandsynligvis begyndt at tvile og hadde saa brukket den paa en sten eller paa anden maate. Resten var let at tænke sig til: Da han hadde set, at den bare var av forgyldt bronze hadde han kastet stykkene fra sig.

Saaledes var Smiths formodning.

Den var sandsynligvis ikke ganske riktig, som det følgende synes at vise.

Smiths første tanke var at finde den anden del av statuetten. Han søkte længe og omhyggelig efter den, men uten resultat. Hverken dengang eller senere var den at finde.

Han tænkte sig at tyven, da han brak den, hadde beholdt den nederste halvdel i haanden, hvorefter han i sin ærgrelse hadde kastet den langt bort, mens han hadde latt hodet ligge hvor det var faldt.

Smith undersøkte atter hodet, denne gang mer omhyggelig. Nu opdaget han, at der like nedenfor brystet fandtes en meget fint utført kartuche.

Da han i det sidste aars tid var blitt fuldstændig inde i hieroglyfytningens vanskelige kunst, læste han den uten besvær. Der stod: „Ma-Mee. Store dronning. Høit eisket av —“ Paa dette sted var kartuchen brukket over.

„Ma-Mee, eller kanskje kan det ogsaa være Ma-Mu,“ tænkte han. „Jeg har aldrig hørt om en dronning som het Ma-Mee, Ma-Mi eller Ma-Mu. Hun maa være ganske ny for historikerne. Jeg gad vite, hvem det var, hun har været elsket av? Amon eller Horus eller Isis formodentlig. Av en eller anden guddom uten tvil. Det haaber jeg i det mindste.“

Han stirret paa det vakre billede, han holdt i haanden, som han før hadde stirret paa masken paa museets væg. Det vakre billede som var draget frem av aartuseners støv, smilte tilbake til ham, som han sat der i den høitidelige maanebelyste nat, som hun for tre aar siden hadde smilt til ham fra museets væg — bare med den forskjell at hint billede bare var en avstøpning, mens dette var virkelig.

Dette hadde slumret sammen med den døde, efter hvis træk det var blitt dannet — den døde, som hadde hvilt eller endnu hvilte hist nede.

En pludselig beslutning grep Smith — en fast og urokkelig beslutning. Han vilde undersøke denne grav straks og alene. Ikke en sjæl skulde være med ham til dette hans første besøk. Det vilde være en heligbrøde, hvis nogen anden end han selv skulde sette sin fot der, før han hadde set, hvad den indeholdt.

Hvorfor skulde han ikke straks gaa ditind? Hans løgt var av en ny og god konstruktion og lyste udmerket og den kunde endnu brænde i flere timer. Desuten hadde vel den fordærvede luft i gravkamret nu sikkert hat tilstrækkelig tid til at trænge ut gjennom hullet. Det var som om nogen ropte paa ham og opfordret ham til at gaa ind og se sig om. Han la bronnehodet ind i brystlommen like over hjertet, stak løgten ind gjennom hullet og saa ditind.

Det kunde ikke være vanskelig at komme ditind. Sandet var føket ind og laa i høide med det nederste av aapningen. Han krop saa derind og befandt sig nu paa en

sanddyng. Litt længer fremme var gangen næsten fylt med dynd. —

Muhamed hadde hat ret, da han ifølge det kjendskap, han hadde til jordbundsforholdene sa, at en grav som var dannet paa dette sted, maatte være blitt oversvømmet. Den var ganske riktig blitt oversvømmet i oldtiden av en eller anden vandflod, og Smith begyndte derfor at frygte for at finde graven fylt med dynd, som var hærdet, saa at det var likesaa fast som teglsten.

Der var endogsaa, som Smith senere opdaget, blitt gravet et hul under døraapningen for at faa dyndet til at trænge ind efter at begravelsen var fuldendt. Det øverste av dyndet hadde dog ikke naadd helt op til gravens tak og derfor var der endnu en aapning.

Efter at Smith hadde kravlet omtrent 15 meter bort over dette størknede dynd, kom han pludselig op paa en trap. Nu forstod han meningen med det hele: Selve gravkamret var blitt anbragt i et høiere nivåa.

Her begyndte saa endelig vægdekorationene. Her blev dronning Ma-Mee, bærende sine kroner og iført sin kongelige dragt, præsenteret for den ene guddom efter den anden. Mellem hendes billeder og de forskjellige guders var væggen tildækket med hieroglyfer, som endnu var saa friske som paa den dag, da kunstneren hadde malt dem. Et flygtig blik sa ham straks, at det var utdrag av den begravedes dødsbok.

Tyven hadde rimeligvis brutt ind i graven like efter jordfæstelsen, da dyndet, over hvilket Smith hadde kravlet, endnu hadde været vaalt. Dette kunde man slutte derav, at leret fra tyvens føtter endnu sat paa trappetrinnene, og at han hadde sat flekker paa veggene med sine hænder, idet han hadde støttet sig til dem.

Ved den øverste ende av trappen begyndte en anden passage, som altsaa laa i et høiere nivåa, hvor vandet ikke kunde naa op. Tilhoire og venstre for denne gang laa flere kamrer, som ikke var blitt fuldendt. Enkelte av dem var netop paa begyndt.

Han forstod nu snart, at denne dronning var død meget ung. Hendes grav, som hun eller kongen hadde bestemt den, var aldrig blitt færdig.

Nogen faa skridt fra trappen utvidet den høiere liggende gang sig til en slags hal, som var omtrent ti meter i firkant. Taket var her dekorert med billeder av gribber, som spredte vingene ut, og fra hvis klør hjulkorset eller det saakaldte „livskors“ hang ned.

Paa en av veggene stod Ma-Mee i ventende stilling, mens Anubis veiet hendes hjerte, som laa i den ene vegtskaal mot sandhetens fjær, som laa i den anden, og ved siden av stod Thot og skrev resultatet paa sine tavler. Alle hendes titler var her git hende, saasom: „Store, kongelige arving — kongelige søster — kongelige viv — kongelige mor — de to landes herskerinde — kjærlighetens palmegren og skjønnhetens skjønnhet.“

Smith læste dette i stor hurtighet, og han la merke til at der ingen steder stod omtalt, hvem der hadde været hendes ektefælle.

Det kunde næsten se ut som om navnet paa ham med forsæt var blitt fortiet.

Paa de andre vægger bragte Ma-Mee, ledsaget av Ka, d. v. s. hendes dobbeltgjænger, ofringer til de forskjellige guder eller holdt forsonende taler til underverdenens avskyelige demoner. Hun nævnte dem ved deres navner, hvorved hun frigjorde sig for deres magt og tvang dem til at si: „Gaa videre, du er ren!“

Paa endevæggen var hun sluttelig fremstillet som den retfærdiggjorte Osiris eller

lutrede aand; alle hendes prøvelser var tilende, og hun blev mottat av guden Osiris, sjælens frelser.

Alle disse ting la Smith i al hast merke til, idet han gik frem og tilbake paa det hellige sted og løftet løgten op mot veggene. Men derefter saa han noget andet som fylde ham med skuffelse.

Paa gulvet i kammeret, hvor kistene hadde staat — for dette var begravelseskammeret — laa en liten dyng sorte brudstykker, sværtet av ild. Han forstod øieblikkelig sammenhængen hermed. Etter at tyven hadde utført sit verk, hadde han brændt mumieskrinene og tillike dronningens lik.

Det kunde ikke være nogen tvil om at det forholdt sig slik; for se! I asken laa endnu nogen brændte menneskeben, og taket over askedyngen var sværtet av røken. Der var intet fund blitt tilbake til ham.

Ilde tilpas av den tunge, indelukkede luft satte han sig ned paa en liten bænk eller et slags bord, som var hugget ind i fjeldet og som øiensynlig hadde været bestemt til at henlægge ofre til den døde paa. Der laa ogsaa nogen fortorrede levninger av et knippe votivblomster.

Med løgten mellem føttene sat han og hvilte litt, mens han stirret paa de blekete ben. Se, derborte laa underkjæven; der sat

Hjertet svulmet i hans bryst, for denne haand hadde tilhørt hans drømmes dronning.

endnu nogen tænder i den — smaa, hvite og regelmæssige og bare litt brukte. Ja, hun maatte være død i sin ungdom.

Han stod op for at gaa, for skuffelsen og stedets hellighet virket tungt paa ham. Han kunde ikke holde ut at være der mer den nat.

Han forlot gravkammeret. Løgten svingte frem og tilbake i hans haand, og hans blik var festet til jorden. Han var i et daarlig humør og undersøkelserne av malmrønt kunde han vente med til næste dag.

Han gik ned til trappen og kom til foten

av dyndskraaningen. Der fik han pludselig øie paa en rød kasse eller kurv som stak frem fra sandet.

Det var meget let for ham at skrape sandet tilside, og — ja, det var en kurv, omtrent tredive centimeter lang, en kurv av den slags, som de gamle ægyptere brukte til de begravelsesfigurer som kaldtes uskaptis, eller andre gjenstander som stod i forbindelse med den døde.

Det saa ut som om kurven var tapt der, for den laa paa siden. Smith tok lokket av den — ikke med store forventninger; for det kunde jo ikke antas, at noget av verdi var blitt kastet saaledes.

Det første han fik øie paa var en mumiehaand, brukket av ved haandleddet, en liten kvindehaand, smal og fin. Den var liten og bleket, slik at den var hvit som papir, men dens form var endnu fullstendig bevart; de lange, lange fingrer var fuldkomne, og de mandelformede negler var blitt malt med henna, som balsamererne alltid pleier.

Paa fingrene fandtes to guldringer og det var paa grund av disse at haanden var blitt skjændet.

Smith stod og betraktet den i lang tid, og hjertet svulmet i hans bryst, for denne haand hadde tilhørt hans drømmes dronning.

Han gjorde tilsidst mer end at betrakte den; han kysset den. Men idet hans læber berørte den hellige relikvie førekom det ham, at en luftning, kold, men velluktende, blaaste paa hans pander.

Han var blitt ængstelig ved de tanker som rørte sig i ham, og han tvang tankene tilbake til den virkelige verden eller rettere til videre undersøkelse av kurven.

Her fandt han andre gjenstander som løselig var blitt svøpt ind i strimler av mumieklædet som var revet av dronningens lik. Imidlertid er det unødvendig at dvæle nærmere ved dem, for enhver som har lyst og anledning, kan nu se dem i museets saakaldte „guldsal“ i den montre, hvorpaa der staar: „Bijouterie de la Reine Ma-Mee, XVIIeme Dynastie, Theben (Smiths grav).“

Imidlertid maa det dog bemerkes, at smykkesamlingen ikke var komplet. Der fandtes for eksempel bare den ene av de store ørenringer som blev baaret ved de store festligheter, og som var formet som store granblomster. Endvidere var det vakreste av dronningens halsbaand blitt revet midt over, og den ene av halvdelene manglet.

Det stod tydelig for Smith, at bare en del av de gjenstander, som var blitt anbragt sammen med mumien, var blitt lagt i denne kury. Men hvorfor var disse efterlatt der, hvor han fandt dem? Nærmere eftertanke gjorde ham ogsaa dette klart. Der var noget som hadde bevæget tyven til at bræn-

de op det hellige lik og dets kister — rimeligvis haabet om paa denne maate at skjule sin misgjerning. Derefter var han flyktet ut av graven med sit bytte. Men han hadde glemt, hvor hurtig mumier og deres svøp kan brænde. Eller kanskje var der indtruffet et ulykkestilfælde. Kanskje hadde han hat en løgt med, og flammen fra denne var kanskje kommet til at sette ild paa det let fængelige materiale i gravkamret.

Ialfald hadde røken indhentet manden i den snævre passage, idet han begynte at klatre op ad dyndets skraaning. I sit hastverk hadde han tapt kurven, og han hadde ikke turdet vende tilbake for at lete efter den. Han maatte vente til næste dag, naar ilden var gaat ut, og luften var blitt igjen.

Men den næste dag var aldrig oprundet for denne gravskjænder; det blev opdaget senere.

Da Smith endelig kom under aapen himmel, var stjernene bleknet for dagens komme. En time derefter, da Solen var kommet op, ankome Muhamed, tillikemed de andre arbeidere.

„Jeg har været flittig, mens dere sov,“ sa Smith, idet han viste dem mumiehaanden, men ikke ringene, som han hadde tat av dens fingre og de andre kostbare smykker, som han hadde stukket i sine lommer.

I de næste ti dager grov de, indtil graven og dens indgang laa ganske fri. I sandet fandt de skelettet av en ung mand som øiensynlig var begravet i al hast. Hans hode var knust av et økehug og den glatrakede skalp, som endnu hang ved kraniet, lydet paa at manden hadde været prest.

Muhamed antok, at Smith var enig med ham i at dette var den person, som hadde krænket gravfreden. Da han var kommet ut av graven, hadde det hellige steds vogtere overrasket ham, efter at han hadde dækket til hullet, som han var kommet ind igjennem og som han igjen vilde benytte som indgang.

Uten lov og dom hadde de straks dræpt ham, hvorefter de hadde delt hans bytte uten at tænke paa, at der var mer at finde. Eller kanskje det var hans medskyldige som hadde dræpt ham.

Saaledes var ialfald de formodninger som Muhamed fremsatte. Om de var overensstemmende med virkeligheten, vil ingen faa vite. Noget bevis for, at det var tyven, de hadde fundet, forelaa der jo ikke, men sandsynligheten talte sterkt for det.

Der blev ikke fundet mer i graven, ikke saa meget som en skarabæ eller en mumie-

perle. Smith brukte resten av tiden til at fotografere maleriene og koptiere inskriptionene, som av forskjellige grunder viste sig at være av sjelden interesse.

Efter med ærbødighet at ha begravet det, som var tilbake av dronningens levninger paa et hemmelig sted i gravkamret, overgav han dette til den lokale tilsynsmand for distriktets antikviter, betalte Muhamed og fellaherne og reiste tilbake til Cairo.

Han tok med de vidunderlige smykker, som han ikke hadde talt et ord om, samt en anden relikvie, som han skattet endnu høiere — dronning Ma-Mees, kjærlighetens palmegrens haand.

Men nu kommer den merkelige fortsettelse av Smiths og dronning Ma-Mees historie.

Anden del.

Der var blitt opprettet et nytt museum i Cairo, ved hvilket der var blitt ansat en direktør for de arkæologiske fund. I hans kontor træffer vi Smith. Det var et meget interessant værelse. Paa gulvet laa store stabler av bøker, mange forskjellige gjenstander, fundet i ægyptiske graver som ventet paa at bli nøiere undersøkt. Paa et bord stod en lerurne halvt fylt med sølvmynt fra den ptolemæiske periode. Den var nylig gravet op i nærheten av Aleksandria, hvor den hadde ligget i to tusen aar. I et hjørne av værelset kunde man se mumien av et kongelig barn som ogsaa netop var fundet. Paa dens svøp stod forskjellige inskriptioner som ikke var lette at tyde, og derfor var den blitt bragt hit, for at mesteren kunde undersøke den nærmere. Under et av de lyserøde baand som var slynget om svøpet, var stukket en visen lotusblomst — kjærlighetens sidste offergave.

„En rørende gjenstand,“ tænkte Smith ved sig selv. „Jeg synes gjerne de kunde latt det lille væsen hvile i fred.“

Smith hadde et ømt hjerte, men mens han tænkte paa barnet, hvis gravfred de hadde forstyrret, hadde han en fornemmelse av, at nogen av de smykker, som laa skjult i en inderlomme paa hans vest, bestemt til banknoter, trykket ham for brystet. Han hadde nemlig ogsaa en øm samvittighet.

I dette øieblik kom direktøren hurtig ind, frisk, livlig og sterkt interessert.

„Aa, min kjære Mr. Smith!“ sa han paa udmerket engelsk. „Det glæder mig meget at se Dem igjen, især da jeg tror, at De har hat held med Dem og kommer tilbake med et godt utbytte. Jeg har allerede hørt tale om at lykken har været Dem særlig gunstig. Hvad er det, De sier, at

Hvad der kunde hændt, hvis lille Rødhætte hadde møtt de smaa hustrold.

1. „Hurra! Nu kan vi fra styler allesammen!“ ropte de smaa hustrold, da de kom ut i skogen. Saa saget de endel trær over og bandt dem fast til bæene, og da kan det nok være at de kom tilveirs allesammen. Selv den lille hustrold-gris fik paa sig et par styler!

2. Fornoide og jublende stytlet de smaa hustrold og den lille gris avsted gjennom skogen, og nu kom de hurtig ivei. Men saa stanset de pludselig, for lille Rødhætte kom løpende og ropte, at den stemme ulv var efter hende for at spise først hende og siden hendes snille, gamle bedstemor.

3. „Nei, det skal den ikke faa lov til, saasandt vi er fire smaa hustrold og en liten troldgris!“ ropte de smaa fyrer. „Løp saa fort du kan, Rødhætte, bort til din bedstemor og gjem dig der, saa skal vi nok stoppe ulven, saa den ikke kan komme forbi!“ Det gjorde de ogsaa.

4. „Ja, kan jeg ikke komme igjennem, saa løp jeg utenom!“ sa ulven. „Ja saa, gjør du det!“ sa de smaa hustrold. „Hvorledes vil du bære dig ad med det?“ Saa slog de med sine styler kreds utenom ulven, saa den var fullstendig indespærret som i et bur. Imens løp Rødhætte.

„La mig komme ut! Slip mig løs!“ ropte ulven og hylte. „Ja,“ sa hustroldene, „du skal nok faa lov til at slippe ut, men først skal du love, at du herefter vil la lille Rødhætte og hendes snille, gamle bedstemor faa være ifred!“ Det lovet ulven, og saa fik den lov til at løpe.

6. Derefter skyndte de smaa hustrold sig paa sine rappe styler ned til Rødhætte og bedstemoren, og det kan nok være de blev mottat med bifald og tak. — Ja, slik kunde det ha gaat, hvis, — ja, hvis Rødhætte hadde møtt hustroldene den dag, de hadde faat paa sig sine lange styler!

den dronning heter, hvis grav De har fundet — Ma-Mee? Det er et meget usedvanlig navn. Hvorledes har De faat fat i den dobbelte selvyld? Er det kanske for vellydens skyld De har git hende den — hvad?”

Efter en kort pause vedblev han:

„Hvis jeg ikke visste hvor kyndig en ægyptolog De er, vilde jeg være fristet til at tro, at De hadde mistykt navnet. Ma-Mee — det vilde lyde vakkert paa fransk — synes De ikke? Naa, jeg har ogsaa, at hun i sin tid har været en eller andens kjæledægg. Men fortæl mig nu altsammen om det.“

Smith fortalte det tydelig, men i al kort-het, og derefter tok han frem sine fotografier og kopiene av inskriptionene.

„Det er virkelig meget interessant — meget interessant,“ sa direktøren, da hadde kastet et blik paa dem. „Jeg vil be Dem om at la dem bli her en liten stund for at jeg kan undersøke dem litt nærmere. Jeg antar, at De senere vil offentliggjøre dem — er det ikke meningen? Kanske De kan faa nogen av de bestaaende selskaper til at hjelpe Dem med omkostningene. For de bør jo trykkes i faksimile. Det vilde være synd andet. Se engang paa denne vignen! Den er sandelig meget sjelden. Det er stor synd og skam at den slyngel til prest har tat smykkene og brændt hendes majestæts lik.“

„Hva fik De da ikke allesammen.“

„Hvad sier De, Mr. Smith? Vor inspektør fortalte mig jo, at De slet ikke fandt nogen ting. — Aa, De har holdt det hemmelig! Men la os se det nu da!“

Smith knappet langsomt op sin vest. Fra dens indre lomme og fra andre gjemmer som han hadde, tok han frem smykkene, som var indsvøpt i mumieklædet, slik som han hadde fundet dem.

„Hvor nydelig!“ sa direktøren. „Se, haand-taket har været av elfenben, og den tyv av en prest har revet den istykker. Det har den gang været frisk elfenben, derfor maa tyveriet være foregaat like efter begravelsen. De kan se alt dette i forstørrelsesglasset. Men er saa det det hele?“

Smith rakte ham nu den tilbakeværende halvdel av det vidunderlig vakre halsbaand, som var bli revet midt over.

„Jeg har trukket de enkelte deler paa en ny snor,“ sa han, „men hver enkelt av dem sitter paa sin bestemte plads.“

„Nei, hvor nydelig. Se engang paa disse utskaarne cornelienske hoder av hathor og lotusblomstene av guld, som sitter mellem dem — ja, ogsaa disse emaljefluer som hænger nedenfor dem. Vi har ikke i hele museet et smykke som kan maale sig med dette.“

Slik fortsatte de.

„Er det det hele?“ utbrøt direktøren tilsidst, da alt som hadde ligget i kurven laa tanklende foran ham paa bordet.

„Ja,“ sa Smith, „det er det — forresten nei. Jeg fandt en itubert statuette i sandet utenfor graven. Den er av dronningen, men jeg trodde kanske, De vilde tillate mig at beholde den.“

„Ja, naturligvis, Mr. Smith. Den er Dem vel undt. Saa begjærlig er vi da heller ikke. Men hvis jeg maa se den —“

Fra endnu en anden lomme fremtok Smith hodet. Direktøren saa længe og vist paa det, derpaa sa han med varme:

„Jeg sa netop, at De forstod at bevare en hemmelighet, Mr. Smith, og jeg har ogsaa sittet og tænkt paa, at De var meget ærlig. Men nu maa jeg tilføie, at De er meget lur. Hvis De ikke hadde faat mig til at love, for De hadde dette bronse-hode, at det maatte tilhøre Dem — nu ja — saa vilde det aldrig gaat ned i den lomme igjen. Og i offentlighetens inter-

esse spør jeg Dem — kan De ikke løse mig fra mit løfte?“

„Nei,“ sa Mr. Smith.

„De vet vist ikke av,“ sa direktøren med et dypt suk, „at dette er billedet av Mariettes ukjendte dronning, som vi altsaa paa denne maate har kunnet identificere. Det er stor skade at de to skal skilles ad, og vi kan godt skaffe Dem en kopi.“

„Ja, det vet jeg godt,“ sa Mr. Smith, „og jeg skal med fornøielse sende Dem en kopi og fotografier. Desuten lover jeg Dem ved testamentet at efterlate originalen til et eller andet museum.“

Direktøren omfattet med stor ømhet hodet, holdt det hen mot lyset og læste den brukne kartuche nedenfor brystet.“

„Ma-Mee — store dronning — elsket av — Elsket av hvem? — Nuvel, av Smith blandt andre. Ta det, monsieur, og skynd Dem at skjule det, at der ikke snart skal komme en ny mumie hitind — en ganske ny og moderne mumie, kaldet Smith. Og i retfærdighetens hellige navn, la ikke det museum, som arver dette, bli British Museum, men dette her i Cairo, for denne dronning tilhører Ægypten. Det er sandt — jeg har hørt, at Deres lunger ikke er sterke. Hvorledes gaar det med Deres helse nu? Vor kolde vind er meget usund. Naa — De har det godt — det var jo bra! Jeg antar at De nu ikke har flere ting at vise mig?“

„Jeg har ikke mer med undtagelse av en mumiehaand, som jeg fandt i kurven sammen med smykkene. De to ringe, som sat paa den, ligger der. Rimeligvis er haanden brukket av for at faa fat paa arm-baandel der. Jeg antar, at De ikke har noget imot, at jeg beholder haanden —“

„Av den som Smith elsker,“ avbrøt direktøren ham med et polisk smil. „Nei, det har jeg ikke; men var det mig vilde jeg rigtignok foretrække en som ikke var fuldt saa gammel. Men saa har De vel heller ikke noget imot, at jeg ser den. Den lomme der ser temmelig fyldig ut. Jeg trodde forresten den indeholdt bøker.“

Smith tok frem av lommen en cigarkasse, og inde i den laa haanden, svøpt i vat.

„Aa,“ sa direktøren, „en smuk, velpleiet, nobel haand. Uten tvil har denne Ma-Mee været den retmæssige arving til tronen, som hun ogsaa sier om sig selv. Fara har været en eller anden av ringere byrd, en halvbror — hun kaldes jo kongelig søster, husker De! Kanske en søn av en av Faraos slavinder. Merkelig er det, at hun slet ikke har omtalt ham i inskriptionene i graven. Det kan se ut, som om de ikke er kommet rigtig godt ut av det sammen her i livet, og hun har besluttet at være færdig med ham i døden. Dette her var jo ringene som sat paa haanden — ikke sandt?“

Han satte dem paa fingrene igjen, hvorefter han atter tok den ene av, paa hvilken der var et kongelig signet i kartuche, hvorefter han læste inskriptionen paa den anden: „Bes ank, ank Bes.“ — Bes den levende, — den levende Bes.“

„Deres Ma-Mee har hat nogen menneskelig forfængelighet,“ tilføiet han. „Bes var som De vet blandt andet guden for skjønnhet og for kvindenes smykker. Hun har baaret den ring for at vedbli at være vakker og for, at hendes klær altid skulde passe hende godt, og hendes sminke aldrig skulde størkne og revne, naar hun danset for gudene. Den fastsætter ogsaa hendes tid temmelig bestemt, hvad andre ting ogsaa gjør. Det kunde synes at være en skam at frata Ma-Mee hendes kjæreste ring — synes De ikke? Det kongelige signet kan vi da nøies med.“

Med et let buk gav han Smith haanden

tilbake. Han lot Bes-ringen bli sittende paa fingeren, som hadde baaret den i over tre tusen aar. I det mindste var Smith saa sikker paa, at det var Bes-ringen, at han ikke engang uleilighet sig med at se paa den.

Derefter skiltes de. Smith lovet at komme igjen næste dag, hvad han paa grund av likevel ikke gjorde.

„Aa,“ sa direktøren til sig selv, da døren var lukket efter hans gjest. „Han har svært hastverk med at komme herfra. Han var vist ræd for, at jeg skulde skifte sind med hensyn til ringen. Og saa var det jo ogsaa statuettene. Med den var Mr. Smith meget lur. Den var sine tusen pund værd den statuettene; men jeg tror forresten ikke, det var pengeverdien, Mr. Smith tænkte paa. Jeg tror virkelig, at han er forelsket i denne Ma-Mee, og at det var derfor, han vil beholde hendes billede! Mon dieu! En likefrem forelskelse. Han er i det hele tat hvad englænderne kalder en merkelig fisk, et av den slags mennesker man aldrig blir rigtig klokke paa, og som helst trækker sig ind i sig selv som sneglen i sit hus, — men allikevel ærlig, det er jeg sikker paa — ærligheten selv. Han kunde jo beholdt hvert eneste av disse smykker, uten at nogen fik mindste anelse derom. Og hvilke ting! Hvilket sjelden fund! Himmel, hvilket fund! Det er mange aar siden der er blit gjort et slikt. Ja, ære være den merkelige fisk Smith!“

Efter at ha holdt denne enetale samlet direktøren de kostbare saker sammen, gjemte dem i et av de inderste rum i sit penge-skap, som han derefter laaste forsvarlig; og da klokken var henved fem begav han sig hjem til sin private bolig for i fred og ro at undersøke og studere Smiths fotografier og kopier og derefter snakke med gode venner om det sjeldne fund som den merkelige englænder hadde gjort.

* * *

Da Smith igjen stod utenfor direktørens dør og hadde betænkt dens ærværdige vokter med en drikkeskilling av fem piastre, gik han først nogen faa skridt tilhøre og stanset der et øieblik for at betrakte nogen indfødte arbeidere som trak avsted med en vældig stor sarkofag paa en skinnevei, som var blit laget til denne transport.

Mens de trak, sang de paa en meget ensformig sang hvori alle vers endte med et aurope Allah.

(Fortsættes.)

Løsningene paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 8.

22. Skolebarna: Naar der gaar 28 barn ut av aar 38 elever flere end i det gamle. Og i det nye skoleaar er der 7 lærere, og hver har faat 2 elever mer, end de 6 lærere hadde i det foregaaende aar. skolen og optas 66 nye, er der altsaa i det nye skole-Dette gir 14 barn. Resten av de 38 barn, nemlig 24, er da antallet av elever i en klasse, da der var 6 lærere. Følgelig var der da det første aar 6×24 eller 144 barn og det andet 7×26 eller 182 barn i den paagjeldende skole.

23. Fikserbillede: Det er en klovn, man skal finde. Og han findes ogsaa let, naar man med oppmerksomhet betrakter den del av billedet, som befinder sig under bestens hode, idet billedet holdes som det staar.

24. Logogrif: Holm, ebros, mol, erobrer, herre, hom, Rom. — L'hombre.

Modeberetning.

Hoftraperiene er nu meget almindelige til selskaps- og eftermiddagskjoler; men de anvendes derimot næsten aldrig til praktisk bruk, hvorfor reise-, sports- og hverdagskjolene har mere rette linjer. — Bill. 1 og 2 viser et par moderne selskapskjoler med liten og stor halsutringning og begge holdt indenfor de strengere skjønhetsbegreper grænse. Utringningene er diskrete og meget klædelige, og skjortene har en passende længde for unge, slanke, damer; til fyldigere figurer kan de jo gjøres længere efter smag. Til kjolen bill. 1 anvendes taft, til bill. 2 chiffonfløiel, og begge disse stoffer er glimrende egnet til de moderne foldedrapierier.

Som tidligere antydtes paasættes der gjerne store lommer paa kaaper og jakker, saaledes som det sees paa den pene vintersportsdragt bill. 4. Skindkantene paa iommene bidrar likesom til at gjøre hoftepartiet bredere uten at man behøver at bruke mere stof.

Kittelkjoler, som ofte sammensættes av to slags stof, brukes meget, og en meget klædelig model er gjevit paa bill. 3; likesom billedet 1 er den utstyrt med uldgarnsbroderi, som sammen med silkebroderi anses for den smukkeste og mest moderne pynt til kjoler. Uldgarnsbroderiet er ofte av meget primitiv art og udførelsen er meget let og hurtig. De tykke uldraader syes saaledes ofte ikke ned i stoffet, men lægges langs broderilinjene og fastsys med silketraad, som trækkes godt til, saa uldgarnet kommer til at ligge som en perlerad paa stoffet. Ved denne broderimethode lægges vegten paa uldgarnets linjeføring, mens det ved andre mønstre er de forskjellige stingtoner, som gjør sig gjældende, idet uldgarnet snart spændes paatvers, snart paalangs eller skraat paa stoffet og derved kan frembringe udmerket god virkning. Stor effekt opnaas tillike, naar uldgarnsbroderiene avbrytes av kunstsilke- stang; selv om man anvender silke i samme farvetone som uldgarnet opstaar der allikevel en egen ynde ved den store kontrast mellem uldgarnets malhet og kunstsilkens glans. Valget av farver og disses sammenstilling spiller en stor, ofte avgjørende rolle. Sterke, vovede

farver kan ofte gjøre god virkning, naar et øvet øie har valgt dem ut, men man skal ikke kritikløst ta imot hvad man blir tilbudt i butikkene, men spørre baade smag og farvesans tilraads før man bestemmer sig. Broderiene anbringes dels som smalere og bredere border, dels som motiver.

1. Selskapskjole av taft med uldgarns- og silkebroderi samt med drapert skjørt. Paa denne kjole av sort silketaft er det hvite uldgarnsbroderi av ypperlig virkning. Det utføres med ströksling, som dels gaar i vandret, dels i lodret retning, og kunstsilkesting anbringes mellem dem. Broderiet danner en bred bord ved den løsthængende bluses nederste kant. Blusen aapner sig i sidene i sammenheng med skjørtet over en ærneløs tylsunderkjole, som er klædt med hvit silke oppe ved halsen, hvor det danner en bred, hvit kant som forsynes med en snor, saa den kan slutte glat om halsen, desuten paasættes hvitt silketoi paa underformen i sidene, hvor blusen staar aapen.

Skjørtet er 130 cm. vidt nedentil, opheftes oventil og syes til et beltebaand. Den nederste avslutning av det glat innsatte ærme dannes av en 5 cm. bred, 28 cm. lang, sort silkestripe, som fores med hvit silke, den trækkes foran gjennom en ring og fastheftes med nogen sting idet den foides sammen, og med samme slags ringer holder man de smale silkestrimler sammen, som danner beltet, og samtidig hefter man blusedelene let sammen i spencerhøide. Kjolen knappes i ryggen, som det sees paa 1 a.

Der brukes til størrelse 48: Ca. 3 1/2 m. taft av 110 cm.s bredde, 1/2 m. hvit silke av 90 cm.s bredde, 4 ringer.

(Tilklipte snitmønstre samt broderimønster 35 øre; leveres i st. 45 og 48.)

2. Elegant aftenkjole i sort chiffonfløiel og paillettyl. Denne elegante model av sort chiffonfløiel og paillettyl i samme farve bestaar av et smukt drapert skjørt og et temmelig glat, kortærmet liv. Den minder en hel del om rokokolidens dragter. Kjolen er i et stykke og ganske ret, og stoffet er tat paa tvers. Nedentil er der ved begge sider klippet stof ut, og ovenfor dette rynkes skjørtet, hvorved draperiets store vidde fremkommer. Skjørtet er 1,40 m. vidt nedentil, og opheftningene syes fast i en kort, vid tylsunderkjole, mens ytterstoffet holdes nede med 4 blyloder, som indsyses i den nederste kant med regelmæssige mellemrum. Oventil er skjørtet tæt rynket og sydd fast til et 5 cm. bredt beltebaand.

Det hvite tylsblusefor fastsys ogsaa i beltebaandet, oventil beklædes det med et bærestykke av chiffonfløiel og forøvrig av sort taft, som helt skjules av paillettyl, som skyves i folder paatvers, idet det syes paa.

De korte, innsatte ærmer avsluttes med brede plisseer av dobbelt, sort tyl og tilsvarende tylplisseer, presset i tredobbelte pipelag, begrænser halsutringningen i ryggen. Ogsaa denne kjole knappes i ryggen (se 2 a).

Der brukes til størrelse 48: Ca. 3,15 m. chiffonfløiel av 100 cm.s bredde, 1/2 m. paillettyl, 1 1/2 m. glat tyl, 2/3 m. taft, alt av 100 cm.s bredde.

(Tilklipte snitmønstre 35 øre; lev. i st. 45, 48.)

3. Kittelkjole i to slags stof med uldbroderi. Kjolen er sammensat av sort silketoi og blaa cheviot, hvortil det kulorte uldbroderi staar vakkert. Forbredden og ryggen er av cheviot, og ved den firkantede halsutringning begrænses de med sorte silkeroulerer, som forsaettes langs skulderkantene, hvor der anbringes knaplukning. De knappes paa kimodelene av silketoi og heftes fast hist og her med nogen sting. Ærmene gjøres trangere nederst som mansjetter, der lukkes med knapper og knaphul og besættes med roulerer. En indfældning, som utstyres med silkebroderi og lukkes i venstre side med trykknapper, pynter halsutringningen. Et 4 cm. bredt stofbælte av 2 3/4 m.s længde som broderes foran, trækkes som vist paa bill. gjennom aapninger i tøiet, og dels ender knyttes bak (se 3 a).

Der brukes til størrelse 48: 3 3/4 m. silketoi av 80 cm.s bredde, 1 1/2 m. uldstof av 90 cm.s bredde.

(Tilklipte snitmønstre samt broderimønster 35 øre; lev. i st. 45 og 48.)

4. Vintersportsdragt for unge piker. Dragten bestaar av et mørkeblaat skjørt og en jordbærfarvet, strikket jakke med sjalskrave, ærme- og lommeopslag av hvit, oppflosset uldgarn eller skindkanter. Et smalt belte slynges foran eller bak (se 4 a). Skjørtet har bare 2 bredder og sømmene kantes med sorte lisser, de syes sammen og sammenholdes nedentil med kantede knaphul til lisscremmer, hvorpaa der anbringes et par knapper paa hver. Til skjørtet horer et belte som kantes med lisser, og det har lukning bak ved den øverste, rynkede kant.

Til et skjørt, som er 88 cm. vidt oventil, brukes: Ca. 1,85 m. stof av 110 cm.s bredde, 5 m. lisser av 2 cm.s bredde.

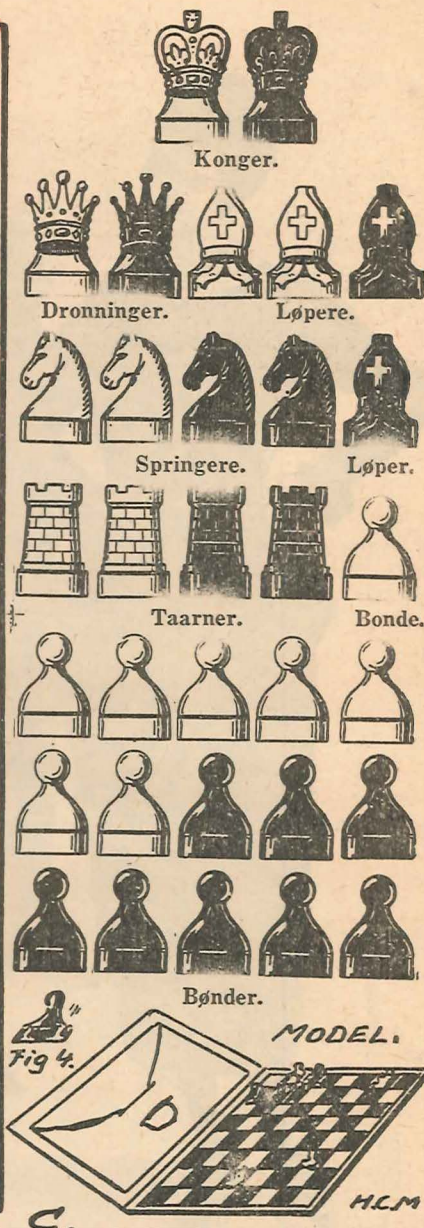
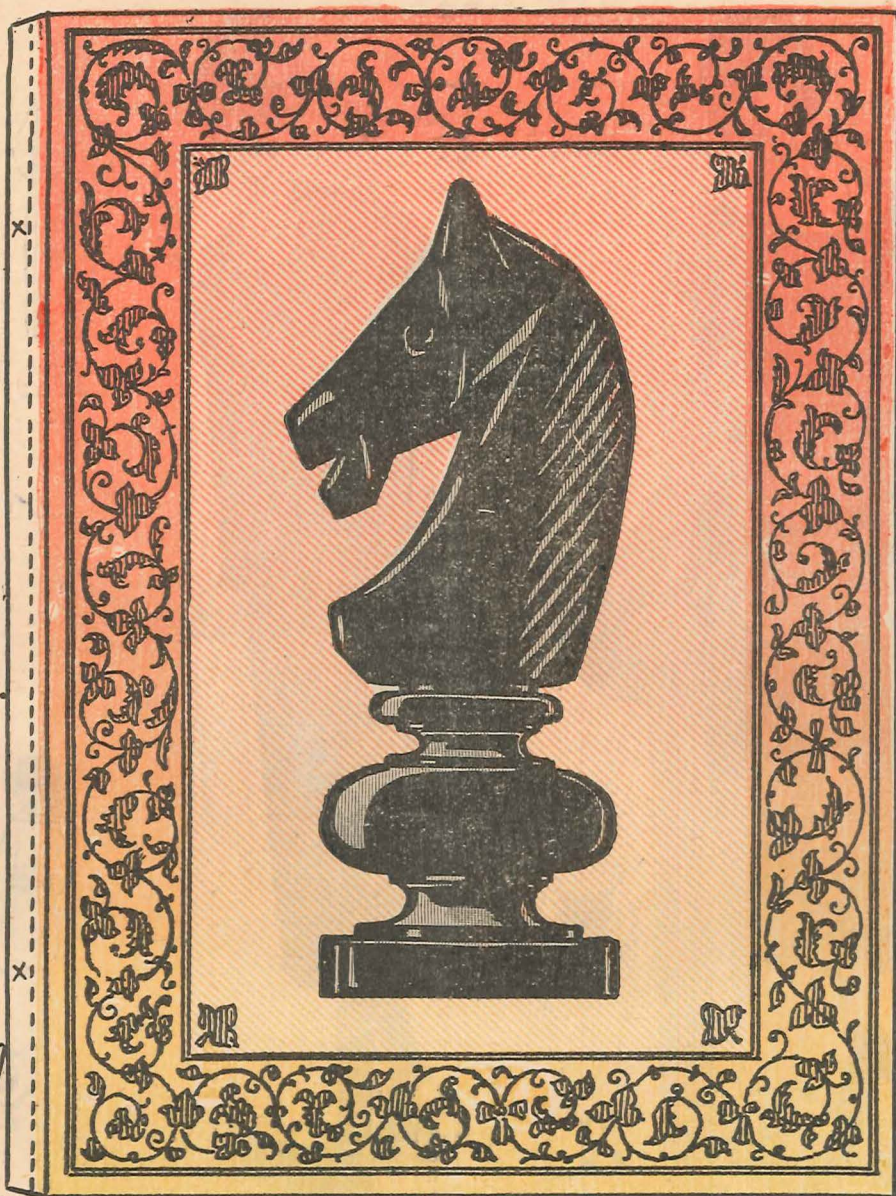
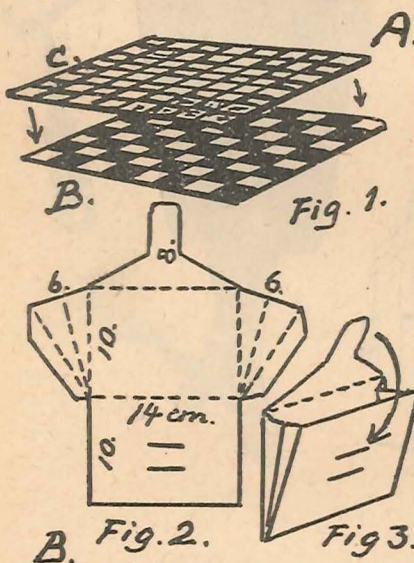
(Tilklipte snitmønstre 35 øre; lev. i st. 15—17 aar samt i st. 48.)

Schakspil i lommeformat.

Hele siden klæbes paa pap og naar den er tør klippes først ut stykkene A, B og C og senere schakbrikkene.

I stykket C skjæres de 64 firkanter ut (etpar av dem er merket „Ut“) og det derved fremkomne „net“ limes fast nøjagtig ovenpaa det egentlige schakbrett B (fig. 1), saaledes at der dannes smaa fordypninger hvori brikkene kan lægges ned. Brikkenes „hode“ gis et litet knæk opover (fig. 4) saa at man lettere kan faa tak i dem. Langs den punkterte linje paa stykket A ridses med en kniv og kanten limes derefter paa paa venstre kant av schakbrettet (model).

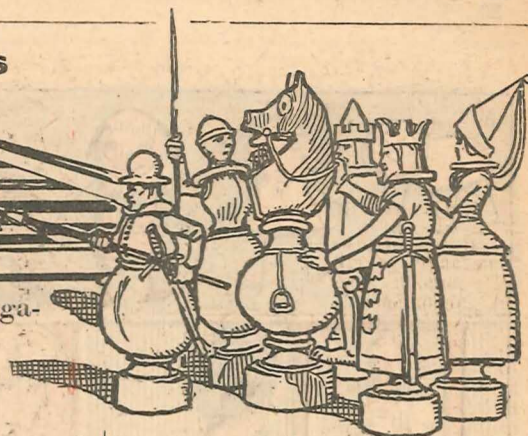
Til at opbevare schakbrikkene lages en „lomme“ av almindelig hvitt skrivepapir. Den klippes til i den form og efter samme maal som tegningen fig. 2 viser, klæbes sammen som vist i fig 3 og fæstes tilslut paa den indvendige side av stykke A (se modellen).

8a	8b	8c	8d	8e	8f	8g	8h
7a	7b	7c	7d	7e	7f	7g	7h
6a	6b	6c	6d	6e	6f	6g	6h
5a	5b	5c	5d	5e	5f	5g	5h
4a	4b	4c	4d	4e	4f	4g	4h
3a	3b	3c	3d	3e	3f	3g	3h
2a	2b	2c	2d	2e	2f	2g	2h
1a	1b	1c	1d	1e	1f	1g	1h

Ud	Ud	osv.					
1a	1b	1c	osv.				

Litt om schakopgaver og deres løsning.

En liten ledetraad til bruk ved løsning av schakopgaver, belyst ved praktiske eksempler, idet et antal lette oppgaver løses og forklares for læsernes øine.

En meget interessant og utviklende beskjæftigelse for schakspillere er løsningen av schakopgaver. At løse en schakopgave vil igrunden si at avslutte eller fullføre et spill som andre har paabegyndt. Der hvor de „andre“ stopper tar opgavens løser fat. Han faar opgit brikenes stilling, slik som den var da de indbildte spillere forlot brettet. Han faar ogsaa opgit hvor mange træk han kan gjøre før spillet skal være avsluttet. Ved schakopgaver er det næsten alltid hvit som skal begynne og sort som skal gjøres mat. Hvis det undtagelsesvis skulde være omvendt er det angitt i opgaven.

Da det som regel gjelder at bringe hvit ind som seierherre, kunde det kanskje tænkes at det var en opgaveløserns pligt at stille sig i den grad paa hvits parti, at han tok litet hensyn til sort og kanskje lot sort gjøre mindre gode træk for at seieren lettere kunde vindes. Men forholdet er ikke slikt. Løseren skal i virkeligheten representere sort likesaa godt som hvit, og han maa derfor ikke betrakte sig selv som sorts „fiende“. Er man først blit øvet i at løse schakopgaver spiller det ingen rolle, om man betrakter sig selv som sorts fiende eller er neutral, for hvis opgaven er som den bør være er hvert av hvits træk tvungne, hvis man skal gjøre mat i det forlangte antal træk. Men for begyndere er det rigtigst at indta det standpunkt at han skal vareta begge farvers interesser i like stor grad, da dette vil gjøre veien til maalet kortere for ham og hindre ham i at svæve i den tro at det er nødvendig for sort at begaa likefremme feiltrek, for at hvit kan vinde.

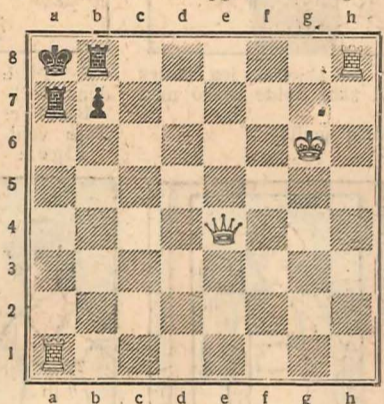
Ved løsningen av schakopgaver gjelder det ofte at benytte træk som ellers sjelden forekommer i almindelige schakspill, f. eks. at ofre flere brikker. Men om dette og om fremgangsmaaten ved løsningen av schakopgaver idetheletat faar man bedst besked naar man følger en utførlig løsning av nogen oppgaver skridt for skridt. Nedenfor findes gjengitt endel slike oppgaver med veiledende løsninger. Naar man har gjennomgaatt disse oppgaver og deres løsning omhyggelig med brett og brikker foran sig, kanske helst etpar ganger, har man faat et praktisk, litet kursus i løsningen av schakopgaver, saa at man senere kan ta fat paa andre oppgaver og efterhaanden opnaa dygtighet paa dette høist interessante omraade.

Paa foregaaende side findes materiale og anvisning til et hjemmelaget schakbrett og brikker, som spesielt er beregnet til bruk ved løsning av schakopgaver.

To-træks-schakopgaver.

Der var i og for sig intet iveien for, at man kunde opstille schakopgaver, hvor det gjaldt om at gjøre sort mat i et træk. Men da fremgangsmaaten i slike tilfælder vilde være i den grad let at gjennemske, at problemet i væsentlig grad vilde miste karakteren av at være en virkelig oppgave, pleier man ikke at stille schakopgaver med færre løsningstræk end to.

En slik to-træks-opgave er følgende:

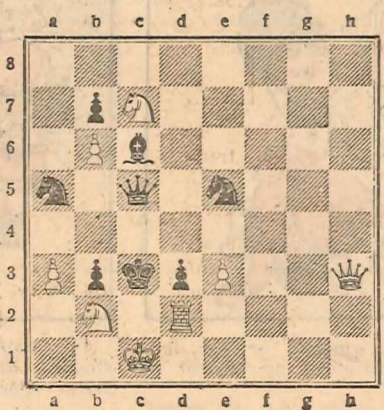

I dette problem begynner hvit og gjør mat i to træk.

Det første, hvit har at gjøre her, er at flytte sin dronning fra e 4 til h 1. Herved dækker hvit nemlig med sin dronning sine to taarn og fastholder samtidig sorts bonde paa b 7. For hvis sort vilde flytte den nævnte bonde, blir hans konge sat schak av hvit dronning. Man kunde tænke sig at sort flyttet sit taarn paa a 7 til a 1 og derved slog hvits taarn. Men det kan han ikke, da han saa blir mat, naar hvit flytter sin dronning fra h 1 til a 1. Og bedre gaar det ikke sort, hvis han flytter taarnet paa b 8 til h 8 og derved slaar hvits taarn. Da vil hvit gjøre sort mat ved at flytte sin dronning til h 8. Kan sort da ikke flytte et av sine taarn et eller andet sted uten derved at utsætte sig for fare? Man kan forsøke, og man vil se at det kan han ikke. Hvor han end stiller sig med et av sine taarn, vil det kunne slaas av et av hvits taarn og endda med den virkning, at sort samtidig blev mat. Flytter sort f. eks. taarnet paa a 7 til a 6, tar hvit det med sit taarn paa a 1. Sorts bonde paa b 7 kan ikke bakefter slaas hvits taarn, da sorts konge derved kommer til at staa schak for hvits dronning paa h 1. Med andre ord: Sort er i den fortvilede stilling, at han kan gjøre, hvad han vil, — det er intet, som kan redde ham! Hvit vil under alle forhold kunne gjøre sort mat i det andet træk. Skrevet i det sedvanlige tegnsprog for schakspill, ser løsningen til den her omhandlede oppgave slik ut:

1. D e 4 — h 1, idet man som regel ved to-træks-opgaver bare anfører hvits første, avgjørende træk.

I dette problem begynner hvit og gjør mat i to træk.

Hvits første træk maa her være at flytte sin dronning fra h 3 til e 8, ved at gjøre dette træk lammer han fuldstændig sorts bevegelse. Sort kan f. eks. flytte sin dronning fra e 5 til e 3, hvor hvit har en bonde staaende. Men fornielsen ved at ta denne er ikke stor, for i neste træk flytter hvit sin springer fra c 7 til b 5 og har dermed gjort sort mat. Vilde sort foretrække at la sin dronning ta den hvite bonde paa a 3, er han mat, naar hvit flytter sin springer paa c 7 til d 5. Sorts løper paa c 6 kan nemlig i intet av disse tilfælder ta den schakgivende springer paa b 5 eller d 5, da hans egen konge isaafald blir stillet schak for hvit dronning paa c 8. Sort kunde flytte sin springer paa e 5 et eller andet sted, men hvor han saa end sætter den, vil hvit gjøre ham mat, naar hvits taarn paa d 2 flyttes til d 3. Flytter sort sin springer paa a 5 til c 4, eller flytter han sin dronning fra e 5 til c 4, er han like nær, for da sætter hvit ham schak og mat ved at flytte springeren paa b 2 til d 1. Sort er altsaa mat, hvorledes han end vender eller dreier sig. Løsningen paa den her drøftede oppgave ser i tegnsproget slik ut:

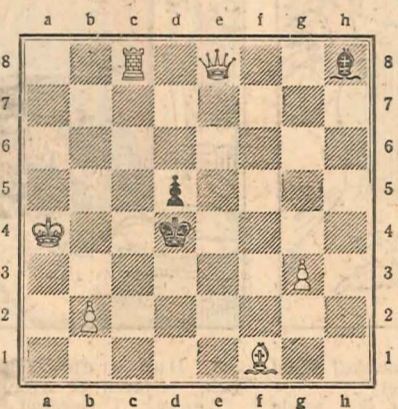
1. D h 3 — c 8.

Tre-træks-schakopgaver.

Det kunde se ut som om det var en lettelse av opgaven, at man faar flere træk til sin raadighet, for man i en oppgave gjør sort mat. Men dette passer ikke. Tvertimot kan det som regel sies, at en tre-træks-opgave er vanskeligere at løse end en to-træks-opgave og en fire-træks-opgave vanskeligere end en tre-træks-opgave, selv om der er undtagelser fra regelen.

Vi vil nu ved et eksempel vise, hvorledes man løser en tre-træks-opgave.

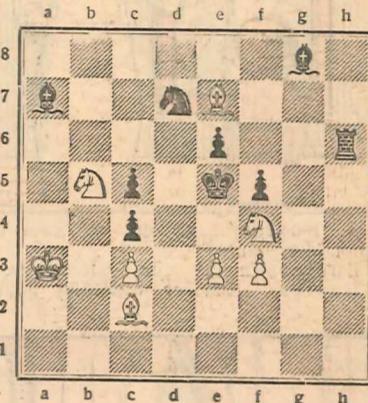
I dette problem begynner hvit og gjør mat i tre træk.

Hvit begynner her med at flytte sin dronning fra e 8 til f 8. Derved truer han med at gjøre sort mat ved at sætte dronningen paa f 4 næste gang. Det bedste sort derfor kan gjøre er at flytte sin løper paa h 8 til e 5, da hvits besættelse av f 4 derved er forhindret. Nu flytter hvit sit taarn fra c 8 til e 8, og sort følger efter med trakkett: kongen paa d 4 flyttes til e 3. Nu har hvit bare at flytte sin dronning fra f 8 til f 4, saa er sort dermed mat, for sort løper kan ikke slaas hvit dronning her, da sort konge derved vilde stille sig selv schak for taarnet paa e 8. I tegnsproget uttrykkes løsningen paa opgaven slik:

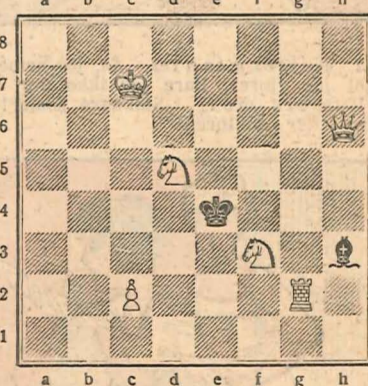
Hvit Sort
1. D e 8 — f 8, L h 8 — e 5.
2. T c 8 — e 8, K d 4 — e 4.
3. D f 8 — f 4, mat.

I dette problem begynner hvit og gjør mat i tre træk.

Hvit begynner med at flytte sin løper paa c 2 til a 4 og kan da sies at ha gjort en god begyndelse, for hvis sort derefter f. eks. vil flytte sit taarn fra h 6 til h 1 for derefter at kunne by hvit konge schak ved at sætte taarnet paa a 1, saa vilde hvit bare behøve at flytte sin springer bort paa f 4 til g 6 for at sætte sort schak. Sort hadde da bare den utvei at flytte sin konge fra e 5 til d 5, hvorefter hvit kan gjøre ham mat ved at flytte sin springer paa b 5 til c 7, eftersom hvit løper paa a 4 gjør det umulig for sort konge at undfly til c 6. Istedetfor at flytte sit taarn maa sort derfor heller flytte sin løper paa a 7 til b 8, da han derved sperrer hvit springer paa b 5 ute fra pladsen c 7. Naar sort har utført dette træk — som dog heller ikke kan redde ham! — flytter hvit sin springer paa b 5 til d 4, hvorved sort trues med en mat ved hjelp av samme springer paa c 6. Sort kan bare forhindre dette ved at slaas springeren paa d 4 med sin bonde paa e 5. Men saa er han ogsaa mat i hvits neste (trede) træk, naar hvit flytter sin bonde paa c 3 til d 4 og derved slaar sorts bonde paa felt d 4. Uriktig vilde det ha været, om hvit allerede i første træk vilde ha flyttet sin springer paa b 5 til d 4, fordi sort da ikke straks slaar denne springer, men forsvarer feltet c 6 ved at flytte sin springer paa d 7 til b 8.

For at den som omhyggelig har gjennomgaatt foranstaaende oppgaver med tilhørende løsninger med det samme kan faa anledning til at konstatere virkningen

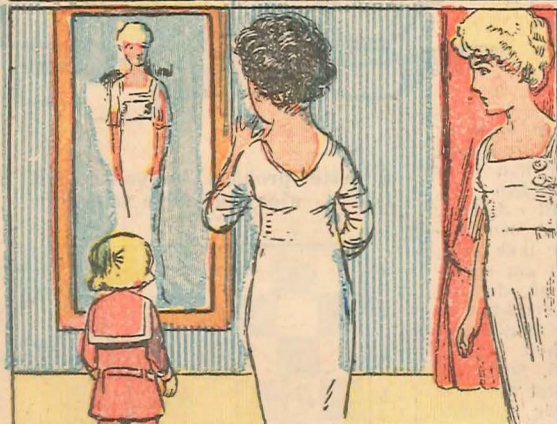
I dette problem begynner hvit og gjør mat i to træk.

gen herav hitsættes tilslut en liten oppgave uten løsning. I neste nummer vil man kunne finde løsningen, og desuten vil der i et par følgende numre fremkomme et antal lettere oppgaver, spesielt beregnet paa begyndere paa schakopgavens interessante felt.

BUSTER BROWN.

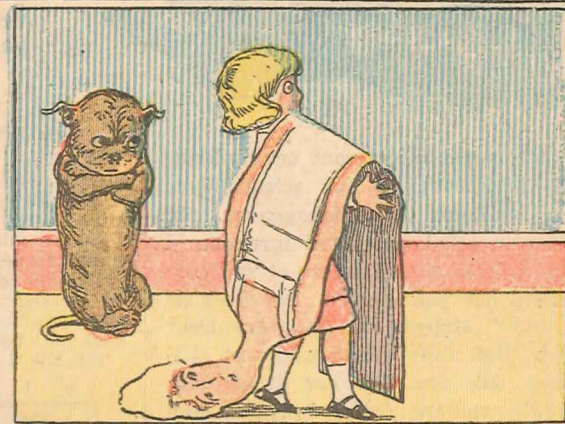
Da Busters tante trodde hun hadde „røde hunder“.

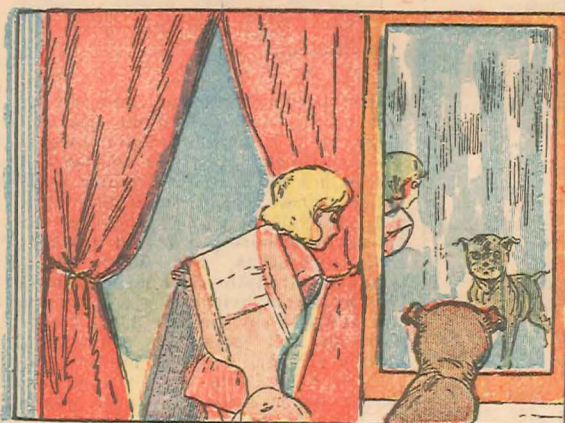
1. Buster: „Er det dig som er malt paa billedet der, tante?“
Busters mor: „Ja, gutten min, det er tante!“
Buster: „Det er ordentlig godt av hendel!“

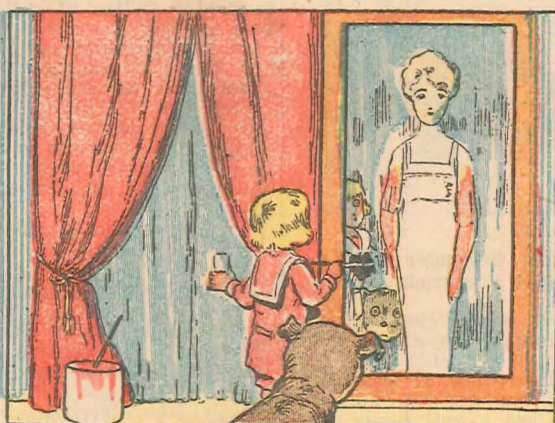
2. Buster: „Se her, Tiger, nu skjærer jeg tantes billede ut og saa skal du se vi skal holde moro med hendel!“
Tiger: „Aa, dette gaar aldrig godt!“

3. Tiger: „Buster, Buster! Du vandrer paa syndens vei! Vend om i tide!“
Buster: „Du snakker som du har vet til, Tiger! Bare vent skal du faa se!“
Tiger: „Jeg holder mig neutral!“

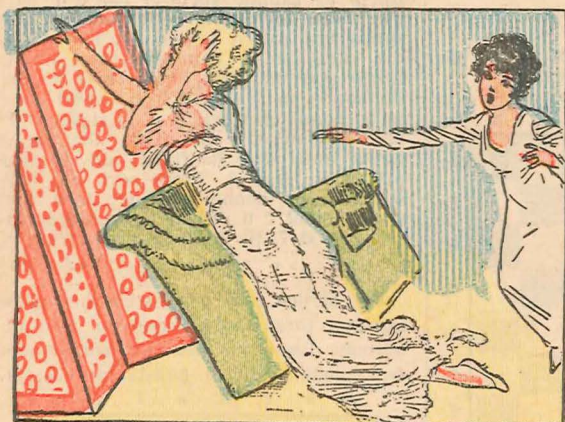
4. Tiger: „Hvad er det du skal lage nu, Buster?“
Buster: „Jeg skal bare klistre tantes billede op paa speilet her!“
Tiger: „Neimen om jeg forstaar noget av dette!“

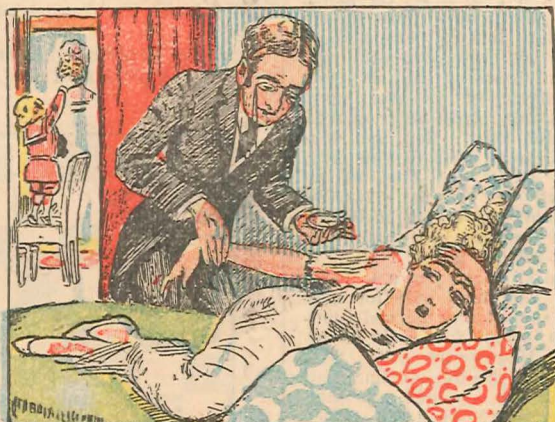
5. Buster: „Nu sitter billedet der. Men nu kommer det viktigste, det er at male „røde hunder“ i ansigtet paa tante!“
Tiger: „Hvad er det du sier? „Røde hunder“? Uha-aha!“

6. Busters tante (idet hun ser sig i speilet): „Men gid, hvordan er det jeg ser ut idag! Jeg har jo faat utslet! Det maa være „røde hunder“!“
Busters mor: „Ja, det er det sikkert!“

7. Busters tante: „Aa, jeg arme menneskel! Hvad skal jeg gjøre! Bare jeg ikke dør av det!“
Busters mor: „Stakkars søster! Jeg skal sende bud efter doktoren!“

8. Doktoren: „Pulsen er normal og utslettet er væk, — faren er over!“
Buster (i værelset ved siden av): „Se saa! Nu er de „røde hunder“ vasket av!“

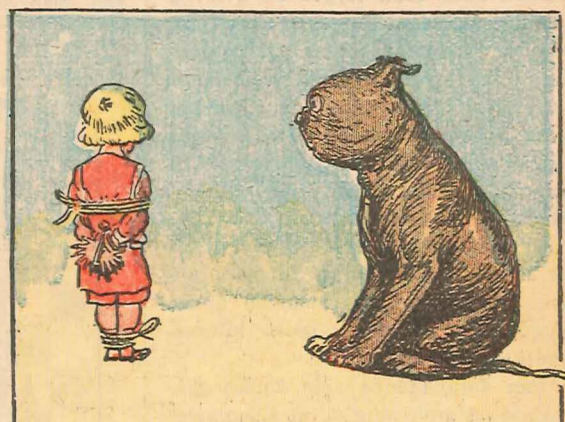
9. „Busters tante (idet hun atter ser sig i speilet): „Der er sandelig ikke en „rød hund“ at se i ansigtet mit mere!“
Busters mor: „La mig faa se i speilet engang!“

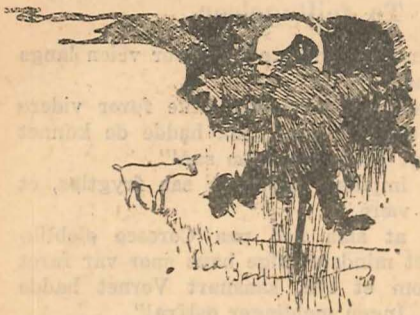
10. Busters mor: „Ja, der kan du se! Jeg tenkte mig at der var noget galt! Det er dit maleri som er klistret op paa speilet, søster!“

11. Busters tante: „Ja, sandelig er det ikke portrettet av mig som er skaaret ut og klistret op paa speilet!“
Buster: „Aui Aui! Jeg skal aldrig gjøre det mere!“

12. Tiger: „Du kunde ha hørt paa mit raad, Buster! Saa hadde du ikke staaet der som en straffange. Foragt aldrig Tigers gode raad!“

**Fugleskræmslet
paa eventyr.**

„Jeg vil ikke finde mig i det længer! Jeg holder det ikke ut!“ skrek fugleskræmslet og fegtet vidt med armene. „Hvad er det du ikke holder ut?“ spurte et lille lam. „Veiret!“ svarte fugleskræmslet. „Nei, du ser ut som om du nølder paa at blaase væk.“ „Jeg vil ikke bli her længer. Jeg vil finde mig en anden arbejdsplads.“ „Men kanske ikke fuglene kommer til de andre stedene?“ sa lammet. „Jeg vil ikke være fugleskræmslet længer, jeg vil være noget nyttig!“ Og fugleskræmslet slog ut med den ene armen og indtok en værdig holdning, saa han kunde imponere lammet. Lammet saa beundrende paa fugleskræmslet. „Kan jeg faa være med dig paa eventyr?“ spurte det. Om natten mens maanen skinte klart drog fugleskræmslet paa eventyr. Han knæppet frakken om sin halmvest, satte floshatten paa snei og trak hanskene paa sig, og saa gik han. I begyndelsen var han temmelig stiv i benene — som jo var av træ — men eftersom han kom paa glid gik det bedre. Ved grunden møtte han lammet som sendte ham et faaret blik og logret med halen. „Vi gaar til vandposten først,“ sa fugleskræmslet, „han er altid fuld av visdom.“ „Er han det? Jeg trodde han var fuld av vand,“ bemerket lammet. Saa trasket de avsted til de kom til bondgaarden, hvor hunden Trofast var den eneste som var vaaken. Han sprang op og strakte benene, men da han saa hvem det var som kom, gjorde han ikke, men snudde sig rundt et par ganger og littet ind i hundehuset igjen. Fugleskræmslet og lammet gik helt bort til vandposten.

„Godkveld,“ sa fugleskræmslet og bukket saa dypt at han næsten ikke fikk rettet sig op igjen. „Tænkte nok det,“ mumlet vandposten. Lammet lo. „Sa du noget?“ spurte vandposten lammet. „Nei, ingenting,“ svarte lammet forskrækket. „Vi kommer for at be om et raad!“ begynte fugleskræmslet. „Hvad? Om et raad? Nei, ikveld er jeg allfor fuld. Jeg kan ikke si noget tydelig,“ og et par vanddraaper trillet fra tuten nedover posten som taarer. Saa gik fugleskræmslet og lammet sin vei, men vandposten sa til takrenden: „Jeg vil se at faa mig en lur. Jeg kunde ikke svare paa alle de dumme spørsmålene, men det stakkars lammet blev vist forskrækket — det er saa ungt og har et blott hjerte.“ „Det kan nok være,“ svarte takrenden haardt, „men det blir nok gammelt og seigt med tiden!“ Vandposten sukket og igjen faldt der nogen store draaper fra tuten. Imens gik fugleskræmslet og lammet bort til havegjærdet og stod der nok saa mofaldne. Pludselig hørte fugleskræmslet noget. „Hyss! Hvad er det?“ spurte han. „Det er en støi,“ svarte det begavede lam. „Ja, naturligvis er det en støi, det kan jo alle og enhver høre,“ svarte fugleskræmslet ærlig. „Nei, det kan de ikke,“ sa lammet. „Hvis de er døde kan de ikke høre at det er en støi. Da tror de at det er stille.“ „Aa, ti stille med dig,“ sa fugleskræmslet. „Der har vi det igjen.“ „Hvor mange kan du bære?“ hvisket en stemme fra den andre siden av havegjærdet. „Jeg kan bære saa mange som jeg kan faa fat i,“ svarte en anden guttstemme. „De vil stjæle epler,“ sa fugleskræmslet. „Jeg maa se at skremme dem bort. Og du maa hjelpe mig. Jeg reiser mig op over havegjærdet og slaar ut med armene og du stikker hodet gjennom hullet der og sier bæ-æ-æ, saa godt du kan.“ „Maa jeg si bæ-æ-æ?“ spurte lammet forskrækket. „Kan jeg ikke si bæ-æ-æ?“ Aa, jeg er sikker paa at jeg kommer til at gjøre det gall.

Men fugleskræmslet var meget blot-hjertet — det er ikke saa rart naar ens hjerte er av flanel — det klappet lammet paa hodet og sa opmuntrende: „Gjør det bare saa godt du kan!“ Saa stak fugleskræmslet hodet over havegjærdet og slog ut med armene, mens lammet brækte bæ-æ-æ og bæ-æ-æ og de to uskikkelige guttene som var ute for at stjæle epler blev saa rædde at de løp hjem i fuld fart og krop iseng, og aldrig stjal de epler mere. Fugleskræmslet og lammet glædet sig over at det gik saa godt og saa sig om efter flere eventyr. De kom forbi redskapsskjulet og derindefra hørte de et vældig spektakel. Der va ei forfærdelig op ta delse — øksen stod og hugget om sig til alle sider, riven snakket i en rivende fart, spaden hugget i jorden, og blomsterpottene snakket i munnen paa hverandre.

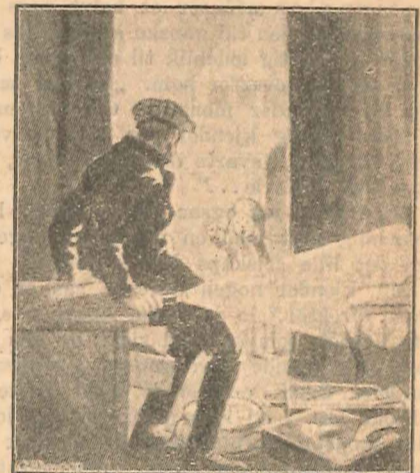
Fugleskræmslet stak hodet over havegjærdet, slog ut med armene, og lammet bræket bæ-æ-æ.

„Hvad er der paaferde her?“ spurte fugleskræmslet. „Det skal slaas fast —“ begynte hammeren. „Det kniper haardt —“ sa knipetangen. „All vrovlet maa teies bort —“ mente feickosten. „Jeg ønsker at skjære ind til sakens kjerne“ forklarte ljaanen.

„En av gangen,“ bad fugleskræmslet. „Hvad er det dere kjegner om?“ „Om hvem som er den klokeste,“ svarte en av blomsterpottene. Fugleskræmslet slog sig for brystet og sa: „Det er jeg,“ men i det samme sprang den sidste knappen i frakken hans saa den faldt av ham. „Aa, han er bare laget av halm og filler!“ ropte alle redskapene og vilde gyve paa ham, men lammet skyndte sig og lik fugleskræmslet ut av døren før de fikk tak i ham. Frakken trak det efter for fugleskræmslet var for stivt til at bøie sig og faa den ordentlig paa sig. Saa skyndte de sig tilbake dit hvor fugleskræmslet horte hjemme, og fugleskræmslet stillet sig op paa sin gamle plads. Lammet lot frakken ligge paa marken under fugleskræmslet og saa løp det tilbake dit det kom fra. Næste morgen var det ingen som kunde begripe hvorledes frakken var kommet til at ligge paa jorden. Men bonden var nok blitt endnu mere forbausset hvis han hadde fundet den inde i redskapsskjulet. g.

Kræds' rold.

Denne morsomme lek bestaar i at man riper med en pinde en cirkel i jorden eller med kritt paa gulvet. Her hører „troldet“ hjemme og uten or ringer har han ikke lov til at gaa. Det gjælder nu for de andre at løpe forbi „troldet“ i fuld fart ind over cirklen uten at han faar slaat dem og sagt „staa“. Men hvis det lykkes, maa den være trold som han træffer. s

Den lille pike som opdager en tyv der holder paa at gjøre indbrud: „Aa, det skal jeg si til din mor!“

DR. X's AVDFLING med lommepenger.

Ved hver opgave faar 1 løser 5 kroner, som lommepenger og 2 løser 2 kroner hver. Alle indsendte løsninger henligger uløst indtil den 22. mars. — Den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsninger tilsendes 5 kr. som lommepenger, de 2 følgende faar 2 kr. hver.

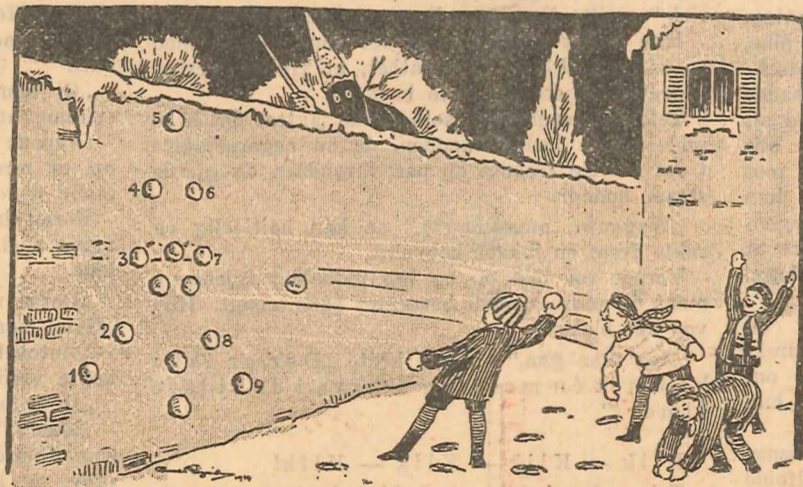
Lommepenge-opgave nr. 31.

Hvor mange spand vand kan der være i denne beholder?

En mand holdt paa at helde vand i en beholder. „Hvor meget rummer den egentlig?“ spurte en anden ham og pekte paa beholderen. „Regn det ut selv,“ svarte manden. „For litt siden stod vandet $\frac{3}{8}$ av beholderens høide over bunden. Nu har jeg heldd $\frac{4}{8}$ spandfulde i siden, og nu staar vandet, som du kan se, akkurat $\frac{3}{14}$ over midten.“ Dr. X spurte nu: Hvormange spand vand kan beholderen rumme i det hele? Opgaven bør løses uten ligning, og av besvarelsene maa det fremgaa, hvorledes man har løst opgaven. Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 32.

Hvilken figur danner sneballene paa væggen?

„Nu bare en sneball til hver!“ ropte lille Hjalmar, „saa har vi det!“ „Jeg skal gi dere sneballer,“ sa dr. X og stak hodet op bak muren, for det var nemlig hans væg som blev bombardert. „Og maa jeg spørre, hvad er det, dere har?“ Men da var alle guttene som blaast bort, og dr. X maatte vende tilbake til sine kolber og retorter uten

at ha faat vite hvad det var, guttene hadde. Læserne er i den henseende heldigere stillet: de behøver bare med en blyant at forbinde sneballene paa væggen paa den rigtige maaten saa vil de snart erfare hvad det var, guttene hadde laget med sine sneballer. Hvad var det saa? Om lommepenger se ovenfor.

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 8:

Opgave nr. 22: Arvid Nilssen, Gustavsgt. 2, Kra., 5 kr.; Svend Andersen, box 65, Høvik st., 2 kr.; Margit Matre, Falkum, Skien, 2 kr.
Opgave nr. 23: Gudrun T. Braa-

then, Vikesund, 5 kr.; Arvid Matheson, Schultzgt. 18 II, Kra., 2 kr.; Johanne Hofgaard, Stemdalsvn. 7, Skien, 2 kr.

Opgave nr. 24: Azora Hafslund, Ø. Fredriksstad, 5 kr.; Emil Delphin, Schøningsgt. 15, Kra., 2 kr.; Olava Samuel- sen, Pässeback P. Aa., 2 kr.

Lommepenge-opgave nr. 33.

Logograf.

Et rim for de mindste 1, 2, 3, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10.
d. 2, 3, over 7, 10, 1, 5, 9, —
kom 3, 2, 1, 5, 9, paa 6, 10, 7, 1, 5, 9,
og 6, 3, 2, 2, 5, 9 og 2, 3, 5, 9
og sauen og 1, 3, 5, 9 —
kom 7, 4, 4, 5 vore dyr
4, 3, 2, 2, 5, 8 — 6, 10, 8, 9, 7 og flyr
over 6, 7, 2, 2, 5, 9.
De 1, 2, 8, 10, 7, 4, 5, 8, i 2, 3, 8,
og sidst kommer 8,
med den 7, 4, 4, 5, 8, mindste 6, 8, 3, 8,
som har guldgule 4, 3, 2, 2, 5, 8, i 9, 10,
2, 2, 5, 9.

Om lommepenger se ovenfor.

Løsningene paa opgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nummer 14. — Løsningene paa opgavene i dr. X-avdelingen i nummer 8 findes i dette nummer av bladet side 26. — Besvarelsene maa være dr. X ihænde inden 22. mars, og brever med løsninger adresseres saaledes:

Til dr. X, (nr. 11),
„Allers Familie-Journal“,
Kristiania.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

72,000 francs.

Fortælling fra Afrika.

Av A. Vimar.

Klik — Klik — Klik — Klik! Telegrafens kalder. Den blanktferniserte nøkkel sender ved hver bevægelse sin monotone lyd ut i det lille kontors varmesitrende luft. Atter og atter høres den ensformige kalden langveis fra, det stadig gjentatte „Kom! Kom! Kom!” til manden som ligger derborte under feltsengens halvtopslaatte moskitonet og sover et overtrøt menneskes urolige søvn efter en travl arbeidsnat.

Telegrafisten vaakner ikke...

Det almindelige samtaleemne.

„Tør jeg spørre, hvem den herre egentlig er?” Raimond Dunton løftet ansigtet op fra tallerkenen og saa spørrende paa sine bordfæller.

„Herregud, Dunton,” mumlet den tykke jernbanedirektør, idet han samtidig lot fingeren gli prøvende over den bløte snips kant, „nu har De været hernede og dirigeret Compagnie internationale affærer et halvt aars tid og ellers anvendt den tid ganske godt, synes jeg!” Han sendte et hurtig sideblik til den unge, blonde pike som sat like overfor ham. „Og saa tænke sig, at De ikke kjender monsieur Coresco endnu!”

„Selvfølgelig kjender jeg ham saavidt som De selv, direktør,” svarte den unge mand, „men hans egentlige historie...”

„Den vilde jeg ogsaa gjerne høre,” lød en blid, kvindelig røst med en anelse av engelsk dialekt fra det lille selskaps femte medlem.

„Ja, kjender nogen Coresco, saa er det vistnok Dem, direktør,” lo den høie, magre telegrafinspektør Vernet, som sat ved siden av den unge Dunton. „Det kunde være ganske interessant engang at høre Deres version av hans triste skjæbne,” tilføjede han i en mer alvorlig tone, idet han lot sine tropematte, blaa øine gli ut over den brede, mudrede elv og det triste, kratbevokste landskap paa dens anden side.

De sat paa hotel Franco Belges store, overdækkede veranda i Leopoldville omkring en næsten avsluttet frokost, og hadde talt om alt mellem himmel og jord, til de var kommet ind paa det emne, den unge, stedlige leder av det verdenskjendte selskap hadde reist ved sin bemerkning.

Den unge pike, jernbanedirektøren litt indiskret hadde hentyt med sit øiekast, var blit rød og saa ned mot duken, idet hun skjulte sin forlegenhet ved at glatte ut en fold i den lette, hvite kjole.

„Jeg synes du skulde la direktøren fortælle, onkel,” bemerket hun dæmpet.

„Vi venter længselsfuldt,” tilføjede Raimond Dunton; „ikke sandt, Mrs. Derrick!”

„Tør jeg spørre, hvem den herre egentlig er?”

Den dame han tiltalte sendte ham et straalende smil. Hun overgik ubestridelig den unge pike i skjønnhet. Adskillige mænd vilde ha kaldt hende pragtfuld. Hun var dog ikke i hvitt som Yvonne Vernet, men iført en elegant pariserdragt, hvis avdæmpede farver paa en særlig maate fremhævet hendes velformede skikkelse, uten i nogen retning at være paafaldende. Hendes mørke skjønnhet og eiendommelige ydre utøvet en magnetisk paavirkning paa hendes omgivelser, spesielt paa den unge Dunton, som lot til at være helt betat av hende.

„Nu maa De ikke gjøre Dem kostbar, direktør,”

sa hun og lænet sig tilbake i stolen med halvt-lukkede øine.

„Det er hurtig fortalt,” sukket den tykke mand. „Han er en ganske almindelig røver, det er det hele! Indtil for en seks, syv maaneder siden ledet han arbeidet for gummiselskapet i Arruwimi...”

„Og gjorde det udmerket, efter hvad jeg har hørt,” indskjøtt telegrafinspektøren tørt.

„Indrømmet. Men saa drog han til kysten og havet et større beløp — to og sytti tusen... blev saa medlem av bestyrelsen —, reiste op til sit distrikt, stjal en av vore smaa dampere og begyndte at navigere paa egen haand, præcis som det historiske forbillede til 'Kaptein Kettle', hvis De kjender Hynes lille, fornøielige roman om forholdene hernede. Siden har han ernæret sig som pirat og ved at ophidse stammene mot os, saa det vel tar en ende med forskrækkelse...”

„Men gendarmeriet, militæret? Har de da intet gjort for at fange han?” spurte den vakre Mrs. Derrick pludselig.

„Aa,” snærret direktøren, „flygte kan han jo ikke, selv over grænsen. Han vilde bli stoppet i enhver havneby paa vestkysten, men ellers...”

Han rystet paa hodet.

„De glemmer at tilføjede et litet rygte om at Deres høitærede selskap behandlet ham saa — skal vi si — temmelig uretfærdig, kjære direktør,” begyndte telegrafinspektøren i sin ironiske tone, „det turde dog være en formildende omstændighet, ikke sandt?”

„Aa, sier saa meget,” svarte den anden vredt, „og det undskyld ikke hvad han gjort!”

„Det mener jeg heller ikke,” sa Raimond Dunton skarpt; „vort selskap hadde en del av aktiene, og skjønt tapene naturligvis ikke har nogen større betydning, vilde jeg gjerne ha fat paa den fyren!”

„Vi faar ham nok,” nikket jernbanedirektøren, „særlig nu han har vist sig længer nede paa elven. Kapteinen paa 'Flandre' mente jo igaar at ha set ham ved Lusambo...”

„Ja, de meldinger, de meldinger,” sukket Vernet; „for deres skyld skal mine stakkars telegrafister nu sitte oppe hele natten, saa langt linjen rækker!”

„Tror De da ogsaa at denne fyr snart vil bli fanget?” spurte englænderinden, idet hun rettet sig fremover fra sin makelige stilling og stirret paa Vernet.

„Forhaabentlig,” svarte telegrafbestyreren. „Man kan jo aldrig vite hvad han vil finde paa — et saadant menneske! Jeg mener nu at manden er forrykt,” tilføjede han i en venligere tone.

„De skal ikke være rød for ham, Mrs. Derrick,” smilte Dunton. „De er jo ganske blek...”

Han lænet sig over bordet imot hende med en saa umiskjendelig optathet, at frøken Vernet bedrøvet vendte sit hode bort.

Telegrafinspektøren, som hadde iagttaget det hele, vilde række hende haanden, da en negersersjant i det samme traadte op paa verandaen og gjorde stram honnor.

„Waggara, mussungu*,” sa han høitidelig og rakte frem en lukket konvolut.

Vernet rev den op og løp indholdet igjennem, mens de andre spændt betragtet hans ansigt. Han var blit blek.

„Jeg maa gaa,” sa han kort. „Der er ikke kommet én melding østfra i de sidste timer!”

Klik — Klik — Klik — Klik!

Telegrafens kalder og kalder fra øst og vest. Den blanke, skinnende nøkkel sender ved hver bevægelse sin monotone lyd ut i det lille kontors varmesitrende luft. Atter og atter høres dens ensformige kalden langveisfra, det stadig gjentatte „Kom! Kom!” til manden som ligger derborte paa sengen under det nu nedslagne moskitonet og vaander sig i urolige drømmer, fordi hans instinkt sier ham at en fare er nær.

En kjæmpestor neger holder vakt ved hans hode, mens en anden, en hvit mand med skinnende øine og stort, sort haar, finder sig tilrette ved apparatene og begynder at betjene dem med voldsom energi.

Telegrafisten vaakner ikke...

To feiltagelser.

Raimond Dunton galoperte fremover veien langs telegrafstolpene.

„Pokker ogsaa, at jernbanen ikke fører videre end til Leo,” mumlet han, „saa hadde de kunnet sende ut et tog! Kom saa, kom saa!”

Han var en impulsiv natur og saa frygtløs, et menneske kan være.

Tanken om at slaa ned paa Coresco øieblikkelig eller i det mindste følge hans spor var faret ned i ham som et lyn, saasnt Vernet hadde uttalt ordene: „Ingen meldinger østfra!”

Risikoen ved at begi sig paa et saadant eventyr faldt ham aldeles ikke ind, og desuten vilde vel de andre ha holdt ham tilbake med magt, hvis han hadde sagt hvorhen han vilde. Forøvrig, tænkte han, kunde det jo muligens være, at det ikke var bandittens verk, men en tilfældig hændelse. Et stod ham klart, at fulgte han ledningen til nærmeste telegrafstation, saa maatte han faa et resultat og det senest om etpar timers tid.

Det hurtige ridt likesom lettet fra hans sjæl, for i ensomme timer maatte han indrømme for sig selv, at han hadde handlet ilde overfor Vernet siden Mrs. Derricks ankomst. At hans stormkur til den vakre enke smertet den unge pike, var han ganske klar over. Men han kunde ikke ændre dette forhold. Kom han sammen med englænderinden, som tydelig begunstiget ham mer end nogen anden, saa...

Han løftet ridepiskan, men i samme øieblik blev han revet ned av hesten av tyve hænder.

Yvonne Vernet siden Mrs. Derricks ankomst. At hans stormkur til den vakre enke smertet den unge pike, var han ganske klar over. Men han kunde ikke ændre dette forhold. Kom han sammen med englænderinden, som tydelig begunstiget ham mer end nogen anden, saa...

„Avveien!” ropte han vredt, idet han red ind i en liten landsby, hvor en flok negrer hadde samlet sig midt paa karavanestien. „Avveien der!”

Han løftet uvilkaarlig ridepiskan, idet han holdt hesten litt an, men blev i samme øieblik revet ned av dyret av en ti, tyve par kraftige hænder paa én gang.

Al motstand var frugtesløs. De sorte klemte ham saa fast at han holdt paa at kvæles, og samtidig irriterte deres utdunstninger hans næsebor i den grad at han følte galden stige op i sin hals.

„Gmi ham litt vand,” hørte han en dyp, rolig stemme uttale, og sæt ham saa ned, mænd!”

Grepene slappedes øieblikkelig. Han slog øinene op, og saa at han var blit baaret ind i en rummelig negerhytte.

Foran ham sat paa en liten klapstol en hvit mand med tykt, sort haar og merkelig skinnende øine.

„Deres navn?” sa han kort, men ikke uvillig. „Hvad kommer De her for?”

Dunton betragtet ham maapende et øieblik. Saa kokte vreden over behandlingen ut i ham.

„De infame bandit! Hvor tør De vove...”

„Mænd!” sa den anden rolig i negerdialekten, som Dunton forstod saa nogenlunde, „bind ham igjen og læg ham utenfor! I skyggen,” tilføjede han og tændte en cigaret, idet de sorte paany kastet sig over Dunton.

..Etpar minutter efter laa den unge mand utenfor under hyttens store skraatak, saa bastet og bundet av lianer og rep, at det var ham umulig at gjøre en bevægelse.

Han begyndte med at overdænge negrene med kraftige skjældsord; men da de straks forsvandt, blev det efterhaanden ham selv, der fik alle bebreidelsene. Litt efter litt blev han roligere, og det sunde omdømme opnaade saa sin rette plads i hans hjerne.

Det var en eiendommelig skikkelse, tænkte han, og den merkelige beherskethet, ja, næsten mildhet i hans stemme og væsen... Han ligner ikke en forbryder... Nu hørte han røsten igjen. — Hvad var det han sa?

*; Brev, hvite mand!

„Du, Bumba, si til mændene dette!“ lød det paa suahelisproget. „Min vilje er at dere én for én gaar ind til den store by Leo iaften og samles i smyget bak det hus, Alimazi fortalte at guvernøren var tat ind i, da han kom igaar! Forstaar du mig?“

„Ja, hvite høvding,“ lød det underdanig, „og du selv, o, herre, du selv?“

„Jeg kommer til tiden; om en stund gaar jeg tilbage til huset, hvor jeg brukte maskinen, mens hvite mand sov!“

„Telegrafstationen!“ for det igjennem Duntons hjerne.

„Naar skal vi saa dra herfra, herre?“ lød igjen negerens stemme.

„Naar de blaaser til søvn for soldatene.“

„Saa kan de være der tre timer efter,“ tænkte Duntun, „altsaa omkring midnat!“

„Din vilje er min og alle mændenes,“ lød det og derefter blev alt stille paany.

Duntun grublet og grublet saa længe at han sovnet.

Han vaaknet ved at to negrer løftet ham op og bar ham ind i hytten igjen.

„Vil De saa bære Dem ad som en gentleman?“ spurte Coresco paa fransk.

Duntun nikket og fik øieblikkelig sine baand skaaret over.

„Deres navn?“ lød det kort.

„Raimond Duntun — Compagnie internationale,“ svarte han lydig.

„Jeg er Coresco! Hvorfor kom De her?“

Duntun betænkte sig i etpar sekunder.

„For at slaa Dem ned!“ svarte han fast og saa den anden like ind i øinene.

„De er en modig mand! Men — det var dumdristig gjort, for jeg lar mig ikke fange.“

Duntun indrømmet for sig selv at manden hadde fuldkommen ret.

„Forstaar De suahelisproget?“

De skinnende øine stirret saa fast paa ham, at han valgte en mellemvei.

„Litt.“

„Jeg antar at De i saa fald har kunnet høre en del av de ordrer, jeg gav til min næstkommanderende,“ vedblev Coresco eftertænksomt.

Duntun taug.

„Jeg liker modige mænd,“ sa den anden efter en lang betænkningstid, „og hvis De vi gi mig Deres æresord paa intet at si til nogen som helst, skal De faa lov til at gaa frit herfra.“

„Nei!“ Det klang bestemt og haardt.

Coresco trak paa skuldrene.

„Det gjør mig ondt, for i saa fald vil De bli skutt om fem minutter. De skulde betænke Dem, synes jeg!“ svarte han barskt.

Tankene hvirvlet i lynsnart fart som en flimrende, fortunlet filmrække gjennem Duntons hjerne... Det vilde jo til syvende og sidst være en frugtesløs handling... Saa heller hjelpe de andre naar tiden var inde.

„Jeg gir Dem mit ord,“ sa han nølende.

En skygge av et smil fløi over Corescos ansigt. Han nikket.

„Saa rid bort, M... Duntun,“ sa han og tilføide til negrene: „Bring ham hans hest! Han er fri!“

Litt senere red Duntun bort, først i rasende galop, saa i trav og tilsidst i rolig skridtgang. Han følte sig saa ussel og liten som aldrig før. Da han svingte av paa veien, hvor den førte ut mot klippene, skimtet han dypt, dypt nede paa den mørke elv en bitteliten motorbaat som pilte avsted for fuld fart. „Jeg er likeglad,“ mumlet han, „men hvorledes skal dette ende; jeg maa finne utvei til at advare dem paa.“

Duntun hørte nemlig til de faa mænd som holdt sit æresord, selv om det er blit dem avtvunget.

Klik — Klik — Klik — Klik!

Telegrafisten kalder. Den blanktfernisererte nøkkel sender ved hver bevegelse sin monotone lyd ut i det halvmørke kontor. Atter og atter høres dens ensformige kalden paa manden som ligger derborte bak sit moskitonet. Han sover, mens krudtrøken langsomt siver ut av vinduet, og en smal blodstraale i støtvis sæt pibler ut fra sengen og ned paa bordgulvet, hvor den danner en stor, mørk plet.

Telegrafisten vaakner ikke mer...

Mot midnat.

Det er blit mørkt i Leopoldville. Idfluene gnister under palmene i den brede hovedallé, og i ci-

kadernes tusenstemmede kor lyder dæmpede harmonikatoner ned fra flodhavnen. Mens stjernene dukker frem paa det store, mørke hvælv, hamrer pludselig militærorketret i med en skingrende valsemelodi til ære for hans excellence guvernøren, byens høie gjest.

Raimond Duntun har drevet om uten maal eller med i sin støvete, forrevne ridedragt, hvis lugt endnu minder ham om behandlingen derute i Corescos hytte.

Han vet hverken ut eller ind. Svingte sit ord kan han ikke, og tillate et eller andet overfald vil han ikke...

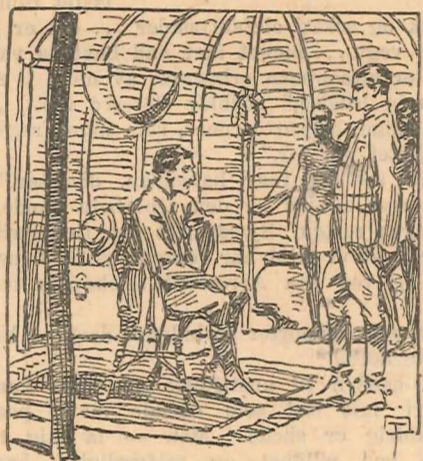
Ubevisst — likesom draget av en magnet — gaar han ind i det store, røde hus, hvor guvernøren har tat ophold.

Skildvaktene skuldrer geværene, og han kommer ind i en stor vestibule som er aldeles tom. Han ser sig omkring og tar plass paa en stol.

Han ser en dør bli aapnet og en officer springe ut; i skyndingen lukker han den bare halvt, saa Duntun kan høre en myndig stemme tale derinde, en røst han øieblikkelig gjenkjender som guvernøren.

„Saavidt jeg kan forstaa Dem, inspektør Vernet,“ klinger det, „er altsaa alle de befalte meldinger østfra uteblit i formiddag til klokken...“

„Et, Deres excellence! Jeg traf øieblikkelig foranstaltninger med politichefen om at sende ut

„Deres navn?“ lød det kort. — „Raimond Duntun,“ svarte han lydig.

en reparasjonskommando, hvis linjen skulde være brutt, eller denne Coresco være paa spil, men...“

„Men?“

„Kort tid etter kom de telegrafiske meldinger ind. Telegrafisten bad undskylde at han hadde sovet etpar timer, Deres excellence!“

„Ingen maa sove paa sin post, inspektør Vernet,“ lød det fast, „den mand maa straffes for eksemplens skyld, forstaa De?“

„Naturligvis, Deres excellence!“

„Taltes der noget om ... denne Coresco, Vernet?“

„Hans lille agterhjulsdampner var gaat opover elven for fuld fart, stod der, og var blit observert flere ganger i samme retning, Deres excellence.“

„Saa fik vi ham ikke denne gang, Vernet, men det kommer nok, det kommer nok! Og siden...“

„Siden det sidste telegram, jeg omtalte, har... linjen igjen været avbrutt!“

„Hør De sendt ut en undersøkelseskommando?“

„Der avgik ti mand for en time siden, Deres excellence!“

„Hm,“ lød guvernørenns stemme, „det ser litt merkelig ut. Saasntart saken er oplyst skal den telegrafisten avskediges...“

„Det behøves ikke, hr. guvernør!“

Duntun for op av stolen ved at høre politichefens dype røst; han maatte formodentlig være gaat ind i værelset fra et av de indre kontorer, tænkte han og nærmet sig døren for at høre bedre.

„Hvorfor?“ spurte guvernøren.

„Manden er død, hvis der ikke foreligger en mystifikation, excellence!“

„Ja, men de ti mand kan jo umulig være naadd derut endnu, og han var alene paa den lille mellompost,“ guvernørenns stemme blev barsk.

„Jeg kan bare melde Dem, at der netop nu — det vil si at det har naadd telegrafisten her for en halv time siden — er kommet følgende depeche:

„Telegrafisten — i — Dunguru — er — dræpt — nærmere — i — aften.“

„Ingen underskrift?“

„Ingen.“

„Du gode Gud,“ utbrøt telegrafinspektøren, „enten er det en mystifikation, eller ogsaa maa formiddagsmeldingen være det!“

„Coresco,“ svarte politichefen tørt.

„Martinet,“ guvernørenns røst klang som et uveir, „vil De øieblikkelig sende hele mobilkompaniet derut i ilmarsj!“

„Jeg har allerede tillatt mig at gi den ordre. Signalet lyder derute nu!“

Duntun holdt paa at fare ind gjennem døren og fortælle alt, da han kom til at tænke paa sit givne ord.

Taktfaste, hurtige marsjtrin lød utenfor i alle.

„De har handlet riktig, Martinet,“ sa guvernøren.

„Jeg vet det, excellence,“ lød politichefens tørre røst. „Men nu har vi altsaa bare et hundre mand her!“

„Det sier intet. Her er jo ikke krig i landet, Martinet. — Stakkars fyr, telegrafisten derute!“

„Daarlig fyr,“ brummet politichefen, „man sover ikke paa sin post.“

„Vi vet jo slet intet, desværre,“ bemerket telegrafinspektøren indignert.

„Jeg lar sætte dobbelte vakter om huset her inat, excellence.“

„Paa ingen maate, kjære Martinet, aldeles ikke. Man bør altid skaane mandskapet saa meget som mulig.“

„Som Deres excellence befaler. Men saa maa jeg frilegge mig ethvert ansvar for hvad der kan hende.“

Duntun følte hjertet i sin hals. Saa slog han sig pludselig for panden og gikk. Han hadde faat en idé.

I samme øieblik han traadte over treskelen, støtte han paa Yvonne Vernet.

„Yvonne,“ utbrøt han, idet han næsten klamret sig til den unge pike, som hadde paa sig en mørk aftenkaape over sin hvite dragt, „hjælp mig ... det gjælder liv og død!“

„Men hvad er der dog hendt, hr. Duntun?“ spurte hun forundret. „Er... er De blit syk?“

„Vrøvl,“ svarte han kort, „ja, undskyld, men — vi maa for enhver pris ha guvernøren og ... og de andre over i hotellet iaften. Be ham til middag! Faa telegrafinspektøren til at gjøre det! Straks! Straks!“

„Jeg forstaa aldeles ikke Deres optræden,“ hun stirret forfærdet paa ham. „Forklar mig hvad der er iveien! Det De ber mig om kan jo ikke la sig gjøre paa flekken. Vi kan jo ikke tvinge guvernøren til...“

„Det maa ske,“ sa han bønlig, „De vet ikke hvad der staar paa spil!“

„Nei, det vet jeg ikke, hr. Duntun,“ hendes stemme fik en biklang av ærgrelse, „men De er næsten likesaa nervøs som Deres tilb... som Mrs. Derrick. Hun er meget urolig!“

„Aa, er De her, hr. Duntun,“ den vakre englænderindes skikkelse tonet frem i døren, „jeg var blit litt forsinket, og her er saa uhyggelig i dette mørke,“ stammet hun.

„Vil De ikke hjelpe mig med at overtale frøken Vernet til at formaa guvernøren til at gaa med os over paa hotellet og spise middag, Mrs. Derrick?“

„Av hvilken grund dog?“ spurte hun overrasket. „Vi er jo bedt om at komme her!“

„Av hvem dog?“

„Av mig!“

Coresco stod paa dørtreskelen med en revolver i haanden og skinnende, lynende øine.

„Jeg maa be dere være rolige,“ sa han bestemt, da de to damer utstøtte et skrik av angst ved synet av hans khakiklædte skikkelse.

De to uniformerte skildvakter naade stillet sig paa hver side av ham, mens to andre negrer indtok deres pladser.

„Bumba og Alimazi følger mig,“ kommanderte han uten at se sig om, „dere to staar skildvakt ved indgangen og forbyr enhver at gaa ind eller ut. Ordre fra guvernøren, sier dere bare!“

„Som du vil, o, herre!“ lød det fra fire struper paa en gang.

„Saa fremad!“

De to kvinder hadde rystende og skjælvende klynget sig til Duntun, som trak paa skuldrene og fulgte ordren. Han hadde lært at lystre Coresco.

„De holdt altsaa ord, hr. Dunton,” sa han, idet de gik frem imot døren, „og vilde allikevel gjøre hvad de kunde for at hindre mig i mit forsæt. De er en mand av min slags!”

„Jeg er ikke morder,” Raimond vendte sig imot den anden.

„Vent,” lød det barskt, „vent og gaa frem!”

„Jeg har den ære at melde mig hos Deres excellence,” Coresco bukket kort for den gamle guvernør, som reiste sig fra sin stol ved synet av de to indtrædende.

„Før ham bort,” befalte politichefen og gjorde et sprang frem mot de to soldaterklædte negrer. „Pek paa ham med din bajonet, Bumba!” befalte Coresco, „og hold godt øie med ham!”

„De kan spare Dem al uleilighet, kjære hr. Martinet. For halvanden time siden indtok mine folk postene omkring guvernørens hus. Fra dette øieblik slipper ingen ind eller ut undtagen to mænd, som om litt vil være her med Deres gode ven, direktøren for sydvestbanen!”

Der var saa stille, at en mygs summen omkring den høie standlampe kunde høres til det store rums ytterste kroker.

„Da jeg erfarte at Deres excellence var kommet til Leopoldville,” Coresco bukket igjen ærbødig for den graahaarede guvernør, hvis statelige skikkelse stod like overfor ham, „drøg jeg straks hit for at be Dem holde forhør over mig og mine forhold!”

„Deres optræden i øieblikket synes mig ikke at tyde derpaa,” svarte guvernøren myndig, „De kommer til os med røvere i statens uniform og revolver i haand...”

„Jeg ber Deres excellence meget undskyldte,” svarte Coresco, idet han med sit rolige smil pekte paa politichefen, „men da den herre der netop har utsendt hele mobilkompaniet imot mig, saa tør jeg vel møte her med to mand.”

„Morder,” utbrøt telegrafinspektøren med pludselig voldsomhet, „gaa bort fra ham Yvonne, og De, Mrs. Derrick, han besudler dere begge ved sin nærværelse!”

Coresco rynket panden.

„De, frøken, kan gaa hvorhen De har lyst. Jeg foreslaar Dem at ta følge med min ven her, hr. Raimond Dunton, som jeg — desværre for mig selv — snart vil komme til at bevise en stor tjeneste!”

„En tjeneste?” Dunton rynket panden.

„Ja. Om et øieblik!”

Den gamle guvernør la armene over kors og betraktet eftertønsomt Corescos likbleke ansigt og skinnende øine.

„Jeg vil høre paa Dem,” sa han endelig, „jeg vil høre paa Dem, fordi De bærer dødens merke paa Deres pande.”

Coresco skalv et øieblik i en voldsom feberystelse, men syntes at ta sig sammen i en voldsom kraftanstrengelse.

„De har et skarpt øie, hr. guvernør,” svarte han alvorlig, „og tiden iler. Altsaa, for at fatte mig i korthet er jeg anklaget for bedrageri av to og sytti tusen francs mot selskapet i Arruwimi, ran av en samme selskap tilhørende dampbaat av sternwhealtpens, sjørøverier paa statens flodterritorium og forsøk paa anstiftelse av oprør mot den lovlige regjering!”

Guvernøren bød alvorlig sit graa hode.

„Jeg anklager Dem for mord paa telegra...”

„Hvis De venligst vil passe Dem selv en gang for alle, hr. politichef,” snurret Coresco, „det er med excellencen jeg taler, og ikke med Dem! Naa, der har vi jo jernbanedirektøren,” sluttet han, da to uniformerte negrer kom slæpende med den tykke Michelin, som de litt ublidt anbragte paa

gulvet. Han stirret skrækslagen paa den bleke, khakiklædte mand.

„Undskyld, kjære Coresco...”

„At jeg har uleilighet Dem,” avbrøt den tiltalte, „vær De bare rolig; De skal faa penger, mange penger iaften!”

„Jeg renoncerer, jeg renoncerer,” stammet direktøren med klappende tænder.

„Hvad dampbaaten angaar, er

„Jeg har den ære at melde mig hos Deres excellence,” sa Coresco og bukket.

kautsjuk og seksti elefanttænder ... det er jo en kolossal vekt ... meget mer end baatens værdi!”

„Det er altsammen erhvervet av mine ti mænd under min ledelse,” vedblev Coresco stolt, „oppe i de skjulte, ubesatte zoner, som ingen regjering har nordtittet om.”

„Deres selskap faar halvdelen, direktør,” Coresco tørret sveden av den feberhete pande, „og regjeringen resten. Sjørøverier paa flodterritoriet bestaar i, at vi altid har forsynt os med levnedsmidler og ved paa Arruwimi selskapets territorium...”

„De eneste rapporter er indgaat derfra,” bemerket guvernøren.

„Med hensyn til anstiftelse av oprør kan jeg bare gi mit ord som døende mand paa; at dette aldrig er skedd. Men — la mig tilføie det — ved mildhet og retfærdighet har jeg opnaadd en viss magt. De ser resultatet iaften! Hvis jeg vilde ha reist oprør, hadde det været let at sette hele dette distrikt i flammer.” Han uttalte de sidste ord paa negersproget, og de to sorte som stod bak ham bevidnet dem med et rungende:

„Sandt, I hvite mand!”

„Sæt Dem ned, Coresco,” sa guvernøren og skjöv en lænestol frem med høistegen haand. „De er jo syk! De kan ikke staa!”

„Tak, hr. guvernør,” lød svaret fast, „jeg vil først ha mit testamentet helt i orden. Mordet staaar tilbake. Jeg var nødt til at vildele min aarvaakne ven derover, hr. Martinet, for at faa Dem i tale først. Tilfældet begunstiget mig, da jeg første gang idag besøkte telegrafposten i Dunguru. Den stakkars mand sov. Det var ogsaa min skyld, for det har vistnok været ham og de andre et haardt stykke arbeide at klappre med nøklene hver nat... efter Deres excellences egen ordre, tror jeg!”

„Nei, efter min!” Politichefen saa ham skarpt ind i ansigtet. „Det var min pligt!”

Coresco trak paa skuldrene.

„Da jeg fra mit standkvarter ved derhen for anden gang idag og gik ind gjennem døren, blev der skutt paa mig av... denne kvinde her,” han

pekte alvorlig ned paa Mrs. Derrick, som sat halvt besvimt paa stolen ved siden av ham.

„Umulig!” Telegrafinspektøren reiste sig langsomt. „Mrs. Derrick som spiste frokost sammen med min datter, hr. Dunton, jernbanedirektøren og mig...”

„De vil sikkert ogsaa fortælle mig om hendes gode familie og saa videre,” sa Coresco spydig. „Hun skjøt altsaa paa mig, og da jeg sjelden bærer vaaben sprang jeg ind i telegrafkontoret og gjemte mig under apparatbordet. Hun fulgte efter og fyrte igjen mot sengen, paa hvilken Deres trætte telegrafist endnu laa og sov. Da hun optrætte sin feiltagelse blev hun rød og sprang ned til flodbredden, hvor der laa en liten, hvit motorjolle, som hun maa ha benyttet til sin utflugt.”

„Den saa jeg i eftermiddag paa veien hjem!” bemerket Raimond Dunton.

„Hun mistet denne revolver derinde.” Han rakte den til politichefen.

„Mrs. Derrick har vist mig den en gang,” nikket Martinet gjenkjennende, „men hvorfor vilde hun dræpe Dem?”

„Jeg tilbragte for vel et halvt aar siden en maanedstid ved kysten,” sa Coresco dæmpet, „og hadde det uheld at bli kjendt med kvinden der. Vi drømte om kort tid om at leve livet sammen, og da jeg kom tilbake fra et par dages reise, hadde hun gjort sig usynlig med — Arruwimi-selskapets to og sytti tusen. Jeg mente at kunne betro hende alt og vilde nødvendig ha alle knaske penger med paa min tur. — Denne Dødgang ha alle disse penger med sluttet han med svak stemme.

„Erkjender De anklagen, frue?” spurte politichefen høit. „Anklagen for tyveri og mord?”

„Ja,” hvisket hun høst og forfærdet, „jeg var fulgte — saa — efter — i — min — lille — motorbaat. — Saa — traf — jeg — ham!” Hun sank besvimet om.

„Jeg hæver anklagen mot Dem for mord, hr. Coresco,” sa politichefen.

„Og jeg benaader Dem i kraft av den mig av regjeringen tilstaaatte myndighet.” Guvernøren talte høitidelig, og mens han talte trillet en taare nedover hans kind.

„Benaad mine folk, excellence! Her er en liste over dem alle!”

„Ja, min ven,” den gamle guvernør grep hans haand og trykket den, „De har vist Dem som en mand, Coresco, trods alt!”

Alle de tilstedeværende fulgte hans eksempel under dyp taushet.

„Tak, excellence,” sa han med et svakt smil, „tak og farvel!”

„Vil De gaa bort i den tilstand?”

„Jeg vil dø i min hule, guvernør! Det kan ikke vare længe. Men saa kommer mine mænd til Dem!”

„Jamen, vi vil saa gjerne ansætte Deres folk i plantageselskapet og Dem selv med!” tilbød jernbanedirektøren ivrig, mens han svingte med beviset for floddamperen i haanden, „meget gjerne, min kjære, gamle ven!”

Men Coresco hørte ikke paa ham. Han var gaat bort til Raimond og Yvonne, som stod med hverandre i haanden.

„Tak,” sa den unge mand lavt.

„Jeg ber! Til gjengjæld kan De gjerne imorgen si mig farvel over i landsbyen. De skal ikke bli revet av hesten mer!” De nikket begge to.

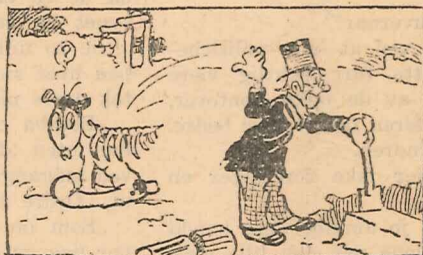
Som i det øieblik den feberhete mand langte hun sig mot ham med et alvorlig blik.

„Hvor kunde du?” spurte hendes øine; men han svarte bare med de to ord: „Min Yvonne!”

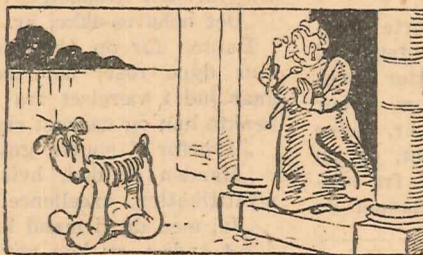
Et heldig træf.

Den gamle, lærde professor var ute for at lete efter skeletter av utdøde oldtidsdyr. Den kloke hund var fulgt med. Men den hadde ingen interesse for utdøde oldtidsdyr, den sat derfor og sov.

„Jeg trodde, dette var ryggen av en Diaplothyosaurus!” sa professoren. „Men det er det ikke!” Og saa kastet han foragtelig benet bak sig. Det faldt tilfældigvis like over ryggen paa hunden.

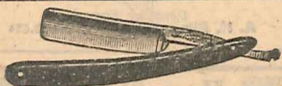
„Det var et tilfælde!” tænkte den kloke hund. „Og tilfældigheter bør man utnytte!” Saa spaserte den forbi den rike dames villa. „Stakkars dyr!” sa damen. „Man kan tælle alle dens ribben!”

Saa blev tjeneren sendt ut med en deilig, saftig og mør oksestek til den kloke hund, for damen hadde et godt hjerte. „Oldtidsforskning er ikke nogen daarlig videnskap!” tænkte hunden, mens den spiste.

Vademecum
giver stærke, sunde
Tænder
Tuber à 1.00.
Tandvand Kr. 2,00 og 4,00

Barberknive

fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag,
Eskilstuna. Skriv ett. Katal. og Prisliste.

For Tunghøre!

Herr A. S. i G. skriver ordret:
Høretallet har hos mig gjort underver-
ker. Jeg er som nyfødt og ved neppe, hvor-
ledes jeg skal gi min glæde uttrykt over, at
jeg kan høre den søteste samtale.

Ved Tunghørighet

Rat. hør. er A. Plobner's (eneofinder)
lovl. best. høretakt uund-
verlig. Høve hnlig i øret
bæres den med utmerket resultat
ved ørejuken, nervøs øredøvelse
o. s. v. Tusinde i brut.
Atallte talsbeviser. Pris 10 kr., 2 st.
18 kr. Oplysning gratis. Hovedforhandler:
E. M. Müller, München II,
Briennerstr. 20 D. 18. For daarlige
østertlign. advares!

Alf Biercke
MALERVARER

Centralbanken for Norge

Kapital og fonds kr. 67,500,000,00.

Indskud mottas paa sparebankvilkaar, 6 maaneders opsigelse
og „Hjemmebanken“ til høieste rente.

Hovedkontoret er: **Toldbodgaten 20.**
Filialer: **Brogaten 11 og Sofienberggt. 6.**

Hjemmebankens bøsser utlaanes gratis mot 5 kr. i indskud.

Tangin mot Gigt
Tangin mot Ischias
Tangin mot Lumbago
Forlang
Tangin paa nærmeste Apothek

Sportsartikler
for vinter- og sommersport.

Geværer og Ammunition.
Fabrikation av de anerkjendte
Thor- og Diamant-Cykler.
Motorcykler.

Forlang katalog over de artikler, der
interesserer Dem.

A. GRESVIG
CYKLEFABRIK—SPORTSFORRETNING
STORGATEN 20
KRISTIANIA.

Gigt i benene.

Et fortrinlig middel.

En anset videnskapsmand og professor i Chicago har frems illet elek-
triske indlæggssaaler, som har vist sig at ha en forbausende helbredende
virkning for gigt i foter og ben. — Elektriciteten faar ved disse saale
anledning til at virke paa de følsomme nerver under fotsaalen og meddeier
derved en behagelig varme i foterne samt raskere blodcirkulation, hvorved
gigten forsvinder. Saalerne beskytter ogsaa mot forkjølelse og mangel slags andre
sykdommer. — Vi er Eneforhandlere for Skandinavien for disse saaler
og fører dem i alle a mindelige nummere. — Pris kr. 4.20 pr. par. Sendes
mot forskuttsbetaling, utenbys ogsaa mot postoprav fra **Morse-Agen-
turet, Rusløkveien 12, Kristiania.** (Oppgi fotens længde).

Det Norske Livsforsikringselskap
FRAM A/s
overtar alslags livsforsikring ogsaa med
ukentlig premiebetaling.

Turisten (ser ut over et alpe-
landskab): „Jo . . . det er gan-
ske vakkert . . . men naar man
i forveien har set det i et bio-
gram teater, skuffes man alligevel
lidt.“

Fregner

fjernes paa faa dage kun
med **Crème Any**. Efter
at ha prøvet alt mulig
uten resultat bør De gjøre
et sidste forsøk med
Crème Any; det vil De
ikke angre! Pris kr. 4.50.
Utenbys porto 50 ore.

3-dobbelt portion 10 kr.
postfrit mot beløpet kontant i rekom. brev
Kun ekte fra

Apotheker Wolff's Magasin,
Grønsen 10, Kristiania. A.

Køb Allers Familie-Journal.

Franske Parfumer,
Sæper, Crèmes og
Pudder.

Marth. Jacobsen,
Parfumeri,
Grønsen 17, Kristiania.

Pingvin
Læderolje

holder brunt og sort
skotøi mygt.

Fedora Sæpen

gjør teinten ren
og klar, hals og
hænder hvite og
myke

Parfumerie

Sælges overalt. J. Graarud, Bergen.

Abonner paa Nordisk Mønster-Tid.

Cyklen „SMART“

i alle modeller stadig paa lager.

Forlang katalog.
Forhandlere
antas.
Lakering,
Fornikling og
Reparationsverksted for Cykler.

„SMART“ Cyklefabrik,
Fritjof B. Aaberg.
Møllergt. 41. Tlf. 91 80. Kristiania.

Eneste barn.

Ordsproget sier: „Det er bedre
at være eneste barn end eneste
hest“, hvilket skulde betegne at
det er godt at være eneste barn.
Den almindelige mening er ogsaa
at det er saare godt at være ene-
ste barn, og man kan ofte høre
uttalelser som: „Han maa sande-
lig ha det godt, han er jo eneste
barn.“ —

Efter de erfaringer jeg har
gjort er det ofte meget uheldig
at være eneste barn, og jeg kan
næsten ikke la være at beklage
de barn som ikke har nogen sø-
sken.

Det blir altid noget ensidig,
egoistisk ved de mennesker som
har været eneste barn, og med
alderen blir de gjerne pedantiske.
Hvis barnet er av velstaaende for-
ældre blir det som regel vernet
om og stelt med i den grad, at
det snart faar det indtryk at det
er en meget viktig person som
alt skal dreie sig om. Dette læg-
ger grunden til hovmod og ind-
bildskhet. —

Hvis barnet kjeder sig — og
det er jo meget naturligt, for barn
trønger jo alltid til jevnaldrende

lekekammerater, — saa sørger de
kjærlige forældre for at der kom-
mer gjester for at underholde
barnet hver dag etpar timer. Som-
ofte er gjestene barn av lavere
stand end de selv; av to grunder
vælger forældrene slike barn,
først fordi de gjerne vil gjøre
godt mot fattige barn samtidig
med at de glæder sit eget barn,
og dernæst av en anden skjult
grund, nemlig den at disse smaa
ydmyge, fattige barn i et og alt
retter sig efter deres bortskjøm-
te barn, som aldrig er vant til at
føie sig efter andre.

For at utvikle viljen til god-
gjørenhet hos barnet, faar det lov
til at gi bort av sine leker og
godter. Men derved blir barnet
med tiden overlegent og stolt; det
føler at det staar over andre barn,
har magten til at gi og føler sig
derfor som hersker over dem.

Det er av stor vigtighet at bar-
net ogsaa lærer at ta imot med
taknemlighet, selv om det bare er
et eple eller en kake, skjænket
av en fattig haand. Dette bør vel-
staaende forældre med bare et barn
lægge sig paasinde. Likeledes
burde de vælge lekekammerater
for sit barn som er ældre og læn-

Det vakreste ansikt

blir utiltalende og stygt, naar det skjæmmes av filipenser, haar eller andre misprydelsler. Herimot er de **mest probate midler:**

„Macko“-balsam og „Perfekt“-haarfjerner.

„Macko“-balsam er en undergjørende hud-creme, fremstillet av de reneste og mest vjergjørende stoffe. — „Macko“-balsam fjerner hudorm, finner, røde irriterede flekker og al urenheter i huden og er det bedste middel mot den forfærdelige hudkløe, der kan plage en fra Top til Taa. „Macko“-balsam gjør en grov hud fløielsbløt og fin og er absolut enestaaende

mot flassdannelse og derav følgende haaravfald. „Macko“-balsam kan anvendes paa hele legemet. Hvis huden er tør, lør „Macko“-balsam stadig brukes efter vaskning av hænder eller efter bad.

Av de os uopfordret tilstillede anbefalinger hitsættes:

„Jeg var stærkt plaget av bruk og utslet i ansiktet og har herimot overraskende godt resultat brukt „Macko“-balsam. Takker Dem for samme. Kristiania, 28-2-19. A. Jacobsen.“

Takker, har mottaget den av Dem tilsendte „Macko“-balsam. Da jeg finder den saa enestaaende god, beder jeg Dem pr. omgaaende sende 4 krukker „Macko“-balsam til en pris av 5 — fem kr. pr. krukke, tilsammen 20 kr., som bedes tat i postopkrav. Med agtelse Hilbert E. J. Skulsfjord post. Tromsø 22/5 1919.

„Macko“ er drøi i bruk. Virkning garanteres. Kr. 3.50 & 5.00 pr. krk.

„Perfekt“-haarfjerner. Ingen engelsk, fransk eller tysk dame optræder med lange haar paa haken, en begyndende bart eller med en bar, lodden arm. Herimot bruker de „Perfekt“, der øjeblikkelig og smertefrit tager alle generende haar, hvorved ens utseende blir uanet mere tiltrækkende og forskjønnnet samt mindst ti aar yngre. „Perfekt“ garanteres virkningsfuld og uskadelig. Pris kr. 4.00 for stor portion. Bruksanvisning medfølger. (Vi har eneretten til fabrikation av „Perfekt“ her i landet).

Ovenstaaende preparater der er fremstillet ved vor **specialfabrik for skjønhetsmidler** erholdes bl. a. hos følgende forhandlere:

A/S Norsk medicinsk varehus, Akers-
gaten 53, Kristiania. Torps parfumeri- og drogeforretning,
Kristianssand S.

J. G. Jørgensens parfumeriforretning,
Bergen. Anna Ellefsens parfumeri, Aalesund.
O. I. Hansen, Haugesund.

Einar Lehn, Nordregt. 2, Tr. hjem. Kristian Østreng, Øjovik.
C. H. Engelsen, Stavanger. Hagbart Jacobsen, Fredriksstad.

eller direkte fra: „JANUS“, tekn. kem. fabrik, Rusløkveien 12,
Kristiania — utenlys mot postkrav eller forskudsbetaling + porto.

Generende haarvekst

fjernes straks ved bruken av

Dr. Thompsens Depilatorium.

Kr. 4.25 pr. eske. Porto for utenbys 50 øre.

Wolffs Magasin, Grønsen 10, Kristiania A.

Det gaar! Det gaar! Det er gaat!

Brük *Bibirin*, itide, saa mister De ikke haaret.
Bibirin er det mest effektive middel mot flaa.

BIBIRINFABRIKEN · FREDRIKSVÆRN

“Clydella” Flonel

Regd. Wm. Hollins & Co. London.

er verdenskjendt for sin vakre bløde kvalitet, uovertruffen i holdbarhed, og bevarer altid sit vakre udseende og er derfor ideelt til **HERRE-PYJAMAS og NATSKJORTER DAME-PYJAMAS og NATKJOLER BØRNE-PYJAMAS og NATDRAGTER**

For at være sikker paa at faa den ekte *Viyella*, undersøg da, om navnet er paaheftet stoffet eller kvaeringsstykkerne.

Er det vanskeligt for Dem at faa *Viyella*, skriv saa til **WILLIAM HOLLINS & CO., LTD.** Newgate Street, London E.C., England som opgiver den nærmeste Detailhandler

DAY & NIGHT WEAR
Varemærke.

vertér i „Allers Familie-Journal“.

Riises
BAY-RUM-SNOW
REAL DAG-CREME
Riises
BAY-RUM
(egte veslindum)
Det bedste til Haarpfleg
i Bader og i Vaskevander.
Riises
TOLLET-VINEGAR
Milde og forfriskende Toiletvand.
Foretrukket frem for Eau de Cologne
Faar gratis
Depot for Europa
A. H. Riise, Kbhvn. V. Telef. 12.634

Haarfletter

av ægte haar og i alle farver fra 9.00, 12.00, 15.00 og 20.00 kr.
Prove av haaret indsendes.
Exp. diskret mot opkrav.
Nordregt. 11. Einar Lehn Trondhjem.

Milen kem. Fabrik,
Kristiania.
Telegr. adr.: Nilwollo.
Egg-, Bake- og Vaffel-
pulver etc.
er og blir bedst.

PHOSPHO-ENERGON-PILLER

ORDIN. AF LÆGER
ved alm. Svaghed,
Nervositet, Overanstrengelse og Søvnløshed
SELGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

ger fremme end deres eget barn.

Det er meget vanskeligere at opdra et eneste barn end en hel flok, for flokken opdrar hverandre delvis indbyrdes. De lærer at rette sig efter hverandre, for de merker snart at det er umulig at faa nogen lek istand hvis de ikke fjøier sig efter hverandre. De mottar og gir av sine godter og leker. De retter paa hverandre; hvis en av dem gjør noget som han ikke har lov til, sier en av de andre: „Det maa du ikke gjøre; du vet jo at mor har sagt at vi ikke maa gjøre det,“ og saa videre.

Der findes naturligvis forældre som forstaar og har evnen til at opdra et eneste barn; men som regel er eneste barnet ensbetydende med et pedantisk, egenkjærlig og paa alle maater bortskjæmt væsen.

Julie R.

B i n d n n a n d t i l h j e m m e t .

Naar en mand søker bort fra hjemmet kan man som regel gaa ut fra at hustruen bærer skylden for det. En trættekjær, grinete og sint hustru er daarlig skikket til at gjøre hjemmet hyggelig for sin mand.

Naar manden kommer træt hjem fra sin forretning og sit arbejde for at faa ro og hvile hos sin familie er det hustruens pligt at sørge for at hjemmet da kan by ham den ro, hygge og glæde som manden venter at finde. Hvor travlt hustruen end kan ha det, hvor meget arbeide og

hvor mange bekymringer der end kan hvile paa hende, saa bør hun, hvis hun er en fornuftig hustru, la travlheten fare en stund, møte sin mand med blide og venlige ord og efter evne forsøke at gjøre alt hyggelig og godt for ham.

Desværre findes der hjem hvor man finder akkurat det motsatte. Naar manden kommer hjem finder han hele huset i uorden. Hustruen har mer travlt end nogensinde, hun svarer manden grættent og sint, skjænder paa barna eller gir dem kanskje ris netop da. Naar dertil kommer at maten ikke er færdig i rette tid, skal manden snart miste lysten til at opholde sig meget i hjemmet. Og er det først kommet saa langt at manden søker bort fra sit hjem, da er der fare for at den egteskabelige lykke er tapt for bestandig og hjemmet blir da bare et dødt og øde opholdssted uten solskin og glæde.

J. R.

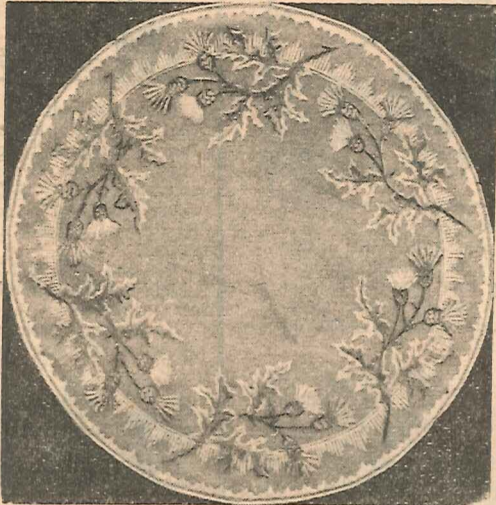
Hjemmet.

Lommeuret som kompas.

Som retledende supplement til, hvad der i et av de foregaaende numre av bladet blev skrevet om lommeuret som kompas (hvor et specielt tilfælde, nemlig stillingen kl. 12 midt-dag, var omløst), bringes her et litet forklarende billede.

En betingelse for at man kan bruke sit ur som kompas, er det at solen skinner eller ihvertfald at man nøiagtig ved hvor paa himlen den befinner sig. Hvor holdes nu vandret i haanden, men slik at den lille viser peker mot solen. Sydnord-linjen gaar da midtveis mellem den lille viser og 12-tallet paa uret som stadig maa holdes i

Nye haandarbeider.

B. 254. Rund bordduk med broderede strandtidsler. Størrelse 42 cm. i diameter. Pris kr. 15,00.

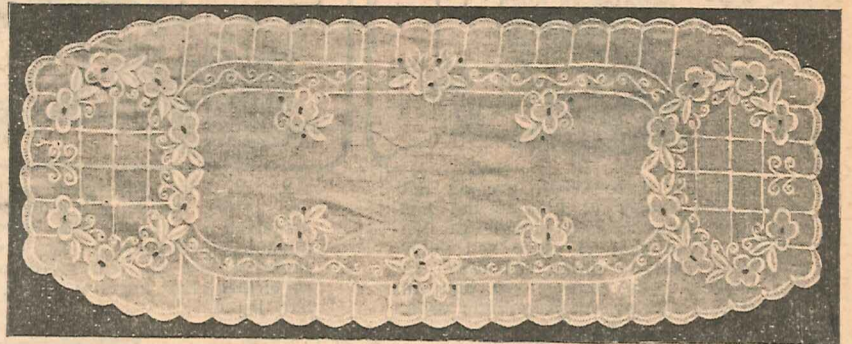
B. 254. Rund bordduk med broderede strandtidsler. En bordduk av usedvanlig skjønnhet er gjen- git her. Den broderes med silke paa sigteduk, og til blomstene er valgt tre farver blaa silke. De syes

smule vissengrønt, og stil- kene med den mørkeste grønne. Tidstenes bæger- blader er mørkest oventil og inndeles ved saksak-sting av vissengrøn silke. Alt det øvrige broderi syes med hvit silke, dog er der indenfor borden en rad lysegrønne kontursting. I kanten knap- hulsting.

Bordduken er 42 cm. i diameter.

Materiale: Paategnet sigte- duk og silke, pris kr. 15,00 gjennom „Nordisk Mønster- Tidende“s broderiavdeling.

B. 255. Løper av hvit linon med fransk broderi og kontursting. Broderiet paa denne løper er holdt helt i hvitt. Blomsterbladene har tykke kanter og er avstripet med konturstingrader, og inde i hver blomst er der et engelsk hul. Bladenes ene halvdel syes i fransk broderi, den anden halvdel har en kontur- stingingkant og fyldes med heksesting. Hist og her an- bringes engelske huller. Løperen er 35 cm. bred, 90 cm. lang.

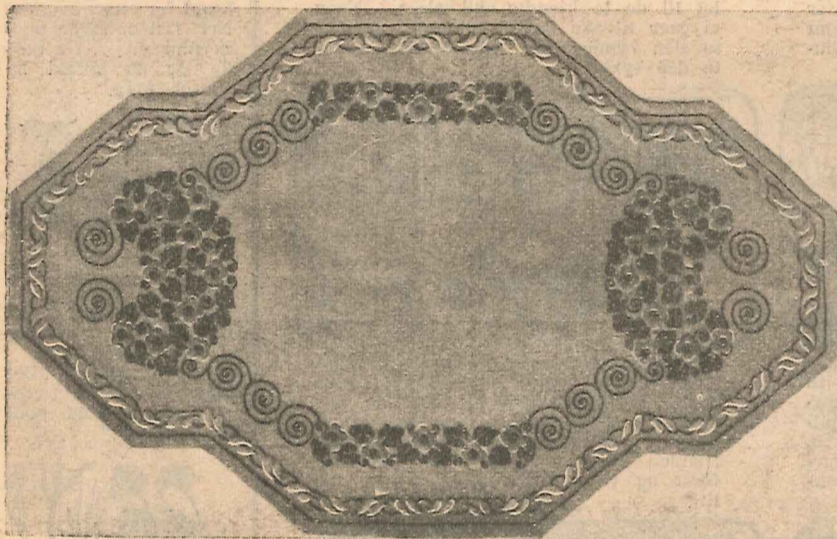

B. 255. Løper av hvit linon med fransk broderi og kontursting. Størrelse 35 cm. bred, 90 cm. lang. Pris kr. 6,40.

B. 258. Pute med kunstbroderi og platsøm paa sort, grøn eller lila boy. Broderiet som pynter denne pute er ualmindelig pent. Det utføres dels i platsøm, dels i lettere kunstbroderi, det vil si plat- søm som griper ind i hverandre. De to blomster nærmest fuglen er lila og syes med flekket uldgarn, Blomsterbladenes kanter broderes med den mørkeste

B. 258. Pute med kunstbroderi og platsøm paa sort, grøn eller mørk lila boy. Størrelse 60 cm. hoi, 70 cm. lang. Pris kr. 16,40.

B. 256. Oval bordduk av graat lin med kulørt broderi. Størrelse 50 cm. bred, 78 cm. lang. Pris kr. 8,50.

paa en hurtig og original maate i konturstingrader med de tre farver avvekslende i radene. Bladene broderes med tre grønne nuancer, isprængt en liten

Materiale: Paategnet linon, garn, pris kr. 6,40, gjennom „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling.

B. 256. Oval bordduk av graat lin med kulørt broderi. Bordduken udmerker sig ved en meget pen form og et virk- ningsfuldt broderi. Blom- stene broderes skiftevis røde, blaa og lila, og i hver midte syes en brun plet, til bladene anvendes en grøn farve, og de syes aapne, saa stoffet danner aaren. I ytterborden er bladene graa, og alle spiraler og streker broderes med sorte kontursting. Ytterkantene brettes om i en fald. Bordduken, som særlig er egnet til herreværelser, er 50 cm. bred, 78 cm. lang.

Materiale: Paategnet lin og garn, pris kr. 8,50 gjenn- em „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling.

B. 257. Firkantet teppe, sydd med uldgarn paa sort, grøn eller rød eller brun boy. Paa de store blomster bro- derer man en bred plat- sømskant med mellem- lila, syr indei spredte kontursting av den ly- seste lila, saa en mørk- lila krans og i midten en grøn plet omgit av en ring som syes med merklila kontursting. Til de smaa blomster anvendes mørkeste lila platsøm, og imellem de lange sting syes i kan- ten spredte sting av den melleinste lila. Bla- dene har lyse, blaa- grønne kanter i plat- søm. Midtaaren er holdt i samme farve, og de to felter fyldes med spredte, grønne kontursting. Monstre's øvrige linjer brode- res med den mørke- ste blaa-grønne nuance. Teppet er 90 cm. i kvadrat.

Materiale: Paategnet boy og uldgarn. Pris kr. 25,00 gjennom „Nordisk Mønster- Tidende“s broderiavde- ling.

B. 257. Firkantet teppe, sydd med uldgarn paa sort, grøn, rød eller brun boy. Størrelse 90 cm. i kvadrat. Pris kr. 25,00.

lila, og like indenfor syes spredte, blaa sting; i mid- ten anbringes en mørkebrun plet, og derfra utgaar lysere lila, spredte sting. Den tredje blomst og knop- pen er holdt i broncefarger, lys ute i kanten med mørkere bronce-sting indenfor og en mørkebrun plet i midten, hvifra der utstraaler lila sting.

De store blader holdes i graagrønne og oliven-far- ver, lysest ytterst og med lange, spredte, mørkere sting indefter, saa bladet ikke er helt utfylt. Aarene er brunagtige likesom den tykke stamme, fuglen sit- ter paa. Fuglen broderes i kunstbroderi i graaagtige schatteringer; paa brystet og oppe ved halsen er den rødlig, ribbene i halefjærene er lavendelblaa og neh- bet gult, øinene syes med den mørkeste graa schat- tering. Benene med en brunagtig. Kanten om midt- partiet syes i kontursting med brunt, helt garn, lin- jer og spiraler utenom med plommefarvet, helt garn.

Puten er 60 cm hoi, 70 cm. lang. Materiale: Paategnet boy og uldgarn, pris kr. 16,40 gjennom „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling.

Beløp under 3 kr. bedes innsendt i frimerker samtidig med bestillingen.

Vi annullerer hermed prisene i alle vore tidligere kataloger og blader, forsaavidt de ikke er i over- ensstemmelse med de nu gjældende priser paa broderimateriale.

Bestillingsseddel.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderi- avdeling. Storgaten 49, Kristiania, utbedes materiale til

Nr. _____ Pris _____

Navn _____

Adresse _____

Hvo lede: de to landstrykere kom gratis til fotbaillkamp, og hvorledes det gik dem paa hj.m.reien der.ra.

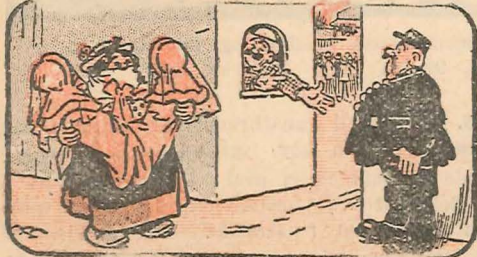
1. „Vi har bare seksti øre og det koster fire kroner at komme ind paa den store fotbaillkampen idag!“ sa den tykke. „Hvad skal vi gjøre ved det?“ „Ja, hvad skal vi gjøre ved det?“ sa den tynde. I det samme saa han en kuifert falde ut av en passerende vogn.

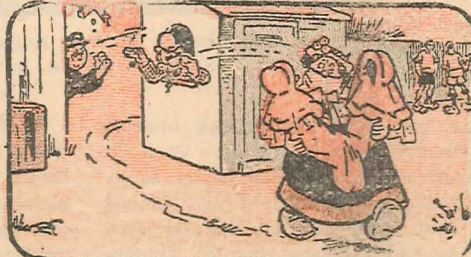
2. „Nu vet jeg hvad vi gjør!“ sa den tykke, da de litt etter stod over kuiferten og saa at den indeholdt bekledningsgjenstander, som oiensynlig stammet fra en teatergarderobe, eller et sirkus eller noget lignende. „Ja, nu har jeg det!“

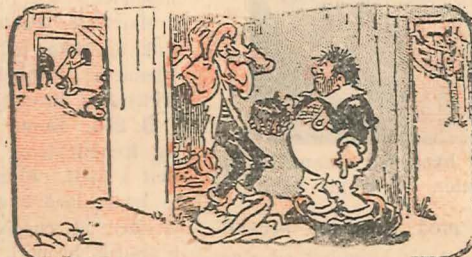
3. „Det var sandelig en storartet idé!“ sa den tynde da den tykke litt etter holdt paa at kle paa baade sig selv og den tynde. Og han maatte le ved tanken paa at han skulde spille tvillinger — med hode baade oventil og nedentil. „Ha-ha-ha-ha!“

4. Utkledt som en tyk kone med to barn i armene — „barna“ var naturligvis den tynde! — gik den tykke bort til billettluken paa fotbaillbanen og spurte om hun kunde faa lov til at gaa ind og snakke med sin mand, som var med blandt fotbaillspillerne.

5. Jo, det maatte fruén saa gjærne! Saa fik „hun“ lov til at passere, og manden i billettluken og politikonstabelen utenfor fik sig en hjertelig latter ved synet av den tykke madamen som travet saa stolt avsted med sine tvillinger paa armen.

6. Ikke før var skurkene sluppet vel ind paa fotbaillpladsen, før de kledte sig om i et skur og blev atter forvandlet til de to kjendte skikkelser. „Naar vi gaar tilbake lar vi toiet paa igjen!“ sa den tynde. „Ja, selvfølgelig!“ svarte den tykke.

7. Saa gik de to gentlemen ind og satte sig paa den bedste plads paa tribunen og fulgte med stigende spænding og deltagelse den interessante kamp som blev utkæmpet nede paa banen. Ret som det var blev der levert meget flotte baller.

8. Sjelden har der vel været nogen mere inderlig interesserte tilskuere til nogen fotbaillkamp end de to landstrykere. De fulgte i den grad med spillet at da det blev goal nede paa banen, kom den tykke i sin iver til at sparke manden som sat foran ham i nakken.

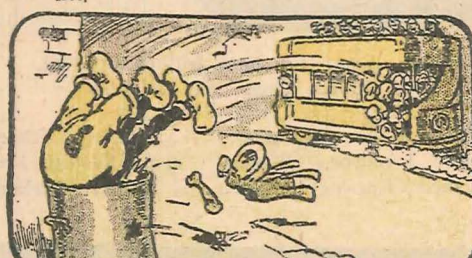
9. Da kampen var forbi kledte landstrykerne sig om i en fart og forlot banen i samme skikkelse som de var kommet. Folk trængte paa ved sporgvognen, men den galante konduktør lot „damen med tvillingene“ komme ind først og vilde endog „holde“ den ene litt.

10. Men det fik han ikke lov til. „De slakkars barna kan ikke undvære hverandre!“ sa „damen“. „De skilles aldrig!“ „La damen med barna faa god plads!“ sa den tjenstvillige konduktør. Og det maatte folk gjøre, selv om det var med uvilje.

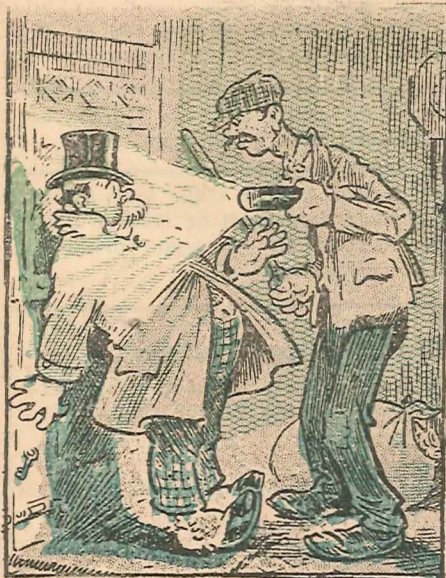

11. Det hele saa ut til at skulle ende udmerket. Men da hændte der pludselig noget: Den tynde fik krampe i benene av at ligge sammenbøid. Han rettet dem ut med et ryk hvorved han rammet baade naboen tilhøre og tilvenstre, og „tvillingene“ var avslørt!

12. Men nu fik man se en ny slags fotbaillkamp. Dønnegang var det landstrykerne som var ballen! De blev bokstaveilig talt sparket ut av sporgvognen av de rasende passagerer. Saa endte dagen for landstrykerne i en aapen søplekasse!

Det var ikke saa galt som han straks trodde.

Manden (som blir overtalt sent en aften han kommer hjem): „Aa, gudskelov. Jeg blev saa ræd med engang — jeg trodde det var min kone!“

Langsom ekspedition.

Gjæsten: „Si mig, kelner, hvor længe har De været ansat her?“
Kelneren: „Seks uker!“
Gjæsten: „Aa, undskyld, da kan det ikke være Dem jeg bestilte biften av!“

Der gaar intet tilspilte

Husfaren: „Ledningen maa være utæt, saa der gaar en masse gas tilspilte paa den maate!“
Gasmanden: „Tilspilte, sier De? Der gaar ikke noget tilspilte! De vil finde alt paa regningen!“

Smaapluk.

Kelneren: „Hver aften kommer professoren og drikker to glas vin... det er det sedvanlige... undertiden naar han er særlig distraert drikker han et til.“
Gjæsten: „Hænder det aldrig at han drikker ett mindre?“
Kelneren: „Nei, saa ‚distraert‘ er han ikke.“

Feil adresse.

Forretnings-indehaver-sken (en ældre frøken, forarget til en kunde): „Hvorledes tør De vove at kysse min ekspeditrice? Tror De kanske De kan tillate Dem slikt, fordi De har kjøpt for etpar kroner? Nei! Det er ingen undskyldning!... Da burde De da ialfald ha kysset mig.“

Kunden: „To av de epler De solgte mig igaar var raalne; jeg hadde tenkt at ta dem med hitbort, men jeg glemte dem.“

Grønthandleren: „Det gjør ingenting! Deres ord er likesaa godt som eplene.“

Nora: „Jeg undres hvor mange mænd blir ulykkelige naar jeg gifter mig.“

Dora: „Kjære du kan da ikke gifte dig med mer end en mand.“

Kelneren: „De fik en suppe. Var det krebsesuppe eller oksehalesuppe?“

Gjæsten: „Det vet jeg ikke; det smakte saape av den!“

Kelneren: „Da har det været krebsesuppe! Oksehalesuppen har en petroleumssmak idag.“

Patienten: „Er De sikker paa at den diagnosen De har stillet er rigtig, doktor? Vi har jo mange eksempler paa at lægen har behandlet en patient for lungebetændelse, og saa er han dod av tyfus.“

Doktoren: „Var De ganske rolig! Naar jeg behandler en patient for lungebetændelse, saa dør han av lungebetændelse.“

Etableret 1847.

Allcock's Plastre

ØRNE MÆRKET.

Verdens mest utbredte utvortes middel.

Mot hoste, forkølelse og svage lunger virker Allcock's plastre saavel forebyggende som lindrende. Forebygger at forkølelser sætter sig fast.

Gigt i skulderen lindres ved bruken af Allcock's plastre. Athleter bruker dem mod stive og ømme muskler.

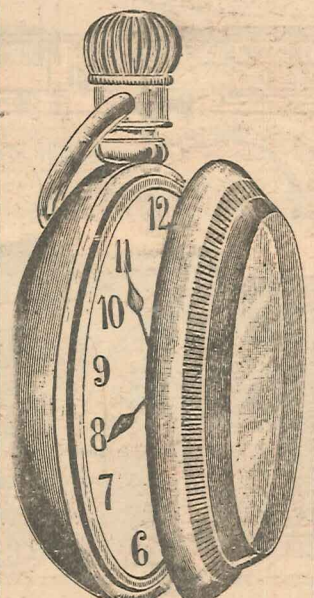
Allcock's er det originale og ekte porøse Plaster. I over 60 aar har det været hovedmidlet mot alle slags smerter. *Læg det paa hvorsomhelst der føles smerte.*

Naar De trænger til en Pille Rent vegetabilsk.
TAG EN Brandreth's Pille (Etab. 1752.)

FAAS PAA ALLE APOTEKER.
 ALLOOCK MANUFACTURING CO., Birkenhead, England.

Jernbaneuhret „REX“

kun 13 kr. 35 øre.

Kun hos os faar De et saa godt og solidt uhr til ovennævnte billige pris. Uhret er fint forsløvet, for- og bakkapselen er til at skru av og paa, derfor er „Rex“ aldeles støvrit og desuten forsynet med et ekte Schweitzerverk, og vi gir paa dette uhr vor allerlængste garanti for god og sikker gang, nemlig i hele 5 - fem - aar. Hvert uhr blir naturligvis forinden avsendelsen omhyggelig efterset og reguleret.

Uhret sendes pr. efterkrav. 2 uhre sendes portofrit. **Saa fremt De ikke er fuldt ut tilfreds med uhret, betaler vi Dem alle Deres utlagte penge tilbake.** Vort forraad er yderst begrænset, ind- end derfor bestilling **endnu idag.**

VAREMAGASINET A/S,
 Kristiania R.

Abonner paa „Allers Familie-Journal“.

Enhver, som lider af Blegspot, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøiellesbesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Bruken af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Guldm.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn. Neapel, Malmø. Guldm.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

Wolff's Likøressenser.

Curacao, Munk, Chartreuse, Maraskino, Cacao, Mocca, Kirsebær, Pepermynte, Rhum, Genever etc. Cognakessens, Whiskyessens, Akkevittessens.

Pris kr. 1.00 pr. fl. Porto utenbys 50 øre.

Enefabrikant **Wolff, Grønsen 10.**
 Kristiania, A.

Korrespondanceundervisning i violinspil, harmonillære og messinginstrument. Alle kan nu lære sig disse fag. Prosp. grat. Musikdir. C. EKBERG, avd. 1, Villa Strandtorp, Tjørnarp, Sverige.

Bladkommissionærer,

Postaabnere, landhandlere og reisende boghandlere kan opnaa en bifortjeneste av indtil **Kr. 500,00 pr. maaned** ved at opta bestilling paa en ny letsælgelig allemandsartikkel.

Ingen risiko, ingen utgifter. Skriv straks til
A. Fossum, Toftesgate 67, Kristiania.

Norsk Lotteri-Tidende

utkommer i Kristiania en gang hver maaned og koster kr. 3.00 pr. aar frit tilsendt. Bladet vil inta trekingslisterne for alle av politiet tillatte utlodninger. Abonnenterne vil gjennem bladets „Spøragsmaalside“ faa alle oplysninger ang. utlodninger. Har De lodder om hvilke De ikke har vishet, saa send bladet en forespørgsel og De vil faa alle oplysninger. Bladet kan bestilles gjennem alle postanstalter i Norge eller ved at sende anvisning kr. 3.00 direkte til exp. Teatergt. 3, Kr.a.

Skaldethed helbredes fuldstændig
 ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. anbefales av flere læger. Utmærket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim.

Arnt E. Hansen,
 Torvgaten 14, Kristiania.

Abonner paa „Allers Familie-Journal“.

„Lady“-Cream

er et hurtig virkende middel mot kvisser, hudorm og hud. „Lady“-Cream er det mest effektive middel mot frost, tør og sprukken hud og andre hudurenheter. „Lady“-Cream renser huden og gjør den behagelig, bløt og forfrisker utseende. „Lady“-Cream faas i portioner a kr. 3,50 og kr. 5,00 pr. krukke i enhver ve-assortert parfumeriforretning over det hele land samt fra

Internationalt Kemisk Institut,
 - Postbox 5 -
 Solligt, Kristiania.

DUX

er den bedste sløpemaskine til Gillette Blade

Komplet i etui kr. 10,00

over 18,000 i bruk

Kvis ikke tilfredsstillende efter 8 dages prøve tilbakebetales beløpet FORSENDES PORTOFRIT

Hovedagentur for Norge:
Marc. Hansen & Einar Clausen A/S
 Vaagsalm. 3, Bergen

TWINITY

MADE IN U.S.A. TWO PARTS WITH BUT A SINGLE SNAP

FORSÖK TRYKKNAPPEN TWINITY.
 TWINITY, en ny og forbedret trykknapp fra U. S. A.

TWINITY vil gjøre bedre tjeneste end nogen anden trykknapp.

TWINITY er garantert ikke at ruste eller tape sin farve, og har en uslitelig fjær, som ikke slappes ved bruk.

TWINITY har avrundede kanter, og skjærer ikke tøiet, kan ikke ødelægges av strykejern eller rulle.

TWINITY vil tilfredsstille alle behov, da den utkommer i 6 størrelser—i 2 farver, sort og hvit, paa et smukt utstyrt kort.

Hvis Deres kjøbmand ikke har TWINITY paa lager, send os hans navn samt 1 dollar i amerikanske penge eller international postanvisning, og vi vil sende Dem portofrit 4 kort (eller 144 TWINITY trykknapper) i sort og hvit.

FEDERAL SNAP FASTENER CORPORATION
 25-29 West 31st Street Dept. GG New York, U. S. A.
 Telegram adresse—Eifeseffco Newyork All codes

EXLEX

Det nye oplag av vort efterspurgte jule- og nytårsnummer, foreligger nu færdig fra trykkeriet.

Ordrene effektueres i den rækkefølge, de indløper, og expederes saalangt oplaget rækker.

Prisen er kr. 2.- der maa medsendes ordren. Portofri forsendelse.

Hovedexpeditionen for
EXLEX
 Chr. Augustsgt. 14,
 Kristiania.

„Graat Haar“

forsvinder, naar man benytter

Apotheker Wolffs Haarfarve.
 Blond. Brun. Sort. Ægte. Uskadelig. Letvindt.
 Kr. 4.50 pr. æske. Porto for utenbys 50 øre.
 Wolff's Magasin, grønsen 10, Kristiania. A.

Pi bruker Nordström & Due:

Crème Suzon og Savon Crème Suzon!

VIL DE BLI

en duelig elektrisk montør, maskinist, verkfører, tegner, elektrotekniker, dampmaskinist, kjødepasser e. c., saa delta i vor undervisning pr. korrespondance. Ingen forundskaper fordres.

Sveriges Tekniska Korrespondens-institut,
 Kungsg. 53. Dir.: Civilingenjör C. F. Lundberg. Malmø.
 Send gratis prospekt for den beskjættigelse, jeg har understreket.

Navn: _____
 Adresse: _____

Avertér i „Nordisk Mønster-Tidende“

Oljetryk (fimerede malerier). Stort prisnedslag.

Fra 1ste februar har vi nedsat vore oljetryk med indtil 33 1/2%. Et parti i størrelse 39 x 51 cm. utsælges for 25 øre pr. stk. Skriv efter katalog og betingelser.

Abels Kunstforlag,
 Wisegate 4 .. Kristiania.

DECI

Bruk kun det bedste

Hudcrem. Saar og rød hud forsvinder straks Desinficerer

Faas overalt

BILLEDER, BØKER, KORT.

Forhandlere anbefales vort rikholdige lager. Bokforenelser og prislister gratis; bokutvalg 12 kr., kort- og billedutvalg 15 kr. eller mere. Særlig anbefales indrammede billeder til meget billige priser. Hoi rabat, omhyggelig ekspedition, ingen risiko. Usolgte bøker kan tilbakesendes.

Aksel Olsens Forlagsbøhandl.
 Kristiania. Toldbodgt. 30.

NORSKE KJØBMAND
 Forsikringsaktieselskab
 TELEFON 265874

SJO

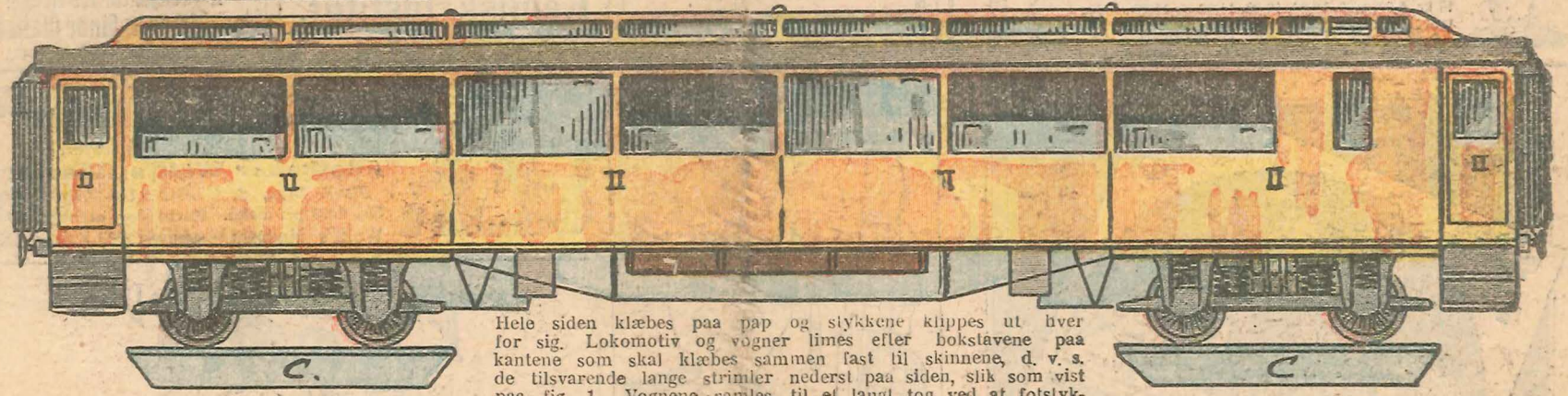
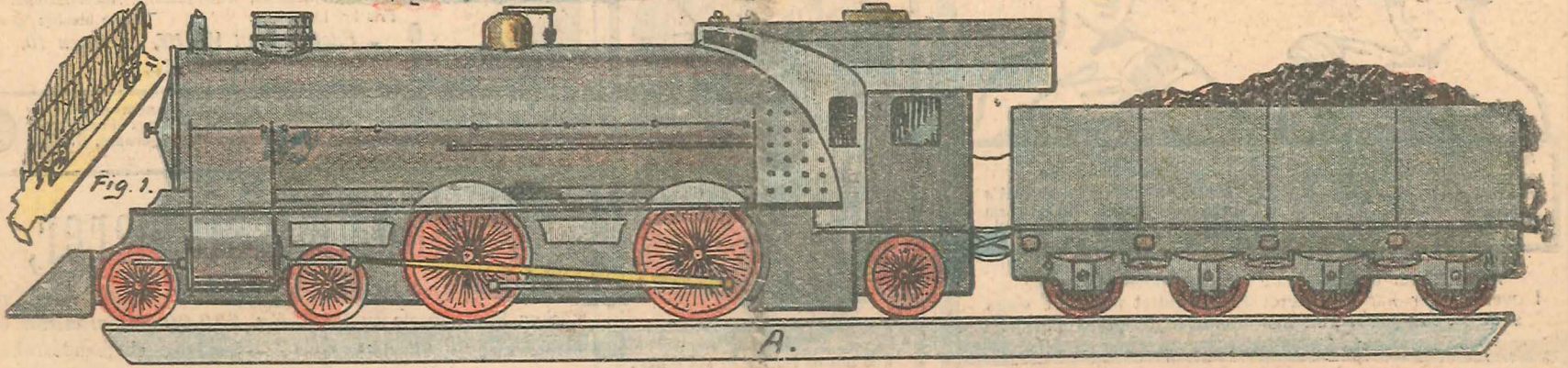
„NORSKE FOLK“

Livstorsikring med maanetlig præmiebetaling.

BROWNING Kal. 7.65 Kr. 29.00
 Jagtvaaben. Benckendorff,
 Rheinstr. 47, Berlin-Friedenau.
 Bankkonto: Norske Creditbank, Kr.a.

Tegn abonnement

paa
Allers Familie-Journal

Helo siden klæbes paa pap og stykkene klippes ut hver for sig. Lokomotiv og vogner limes eller bokstavene paa kantene som skal klæbes sammen fast til skinnene, d. v. s. de tilsvarende lange strimler nederst paa siden, slik som vist paa fig. 1. Vognene samles til et langt tog ved at forstykkene hegles sammen som fig. 2 viser.

